

# **KRISTUS VÅR FRELSER**

**Ellen G. White**



## Forord

...

Jesus -- Tidsaldrenes lengsel! Oppfyllelsen av alle slekters lønnlige håp! Tilfluktsklippen i storm og nød! Jesus -- synderes og sønderknustes venn!

Vi kan aldri fullt ut fatte hvor dypt det inntrykket og hvor vidtomfattende den innflytelsen er som kommer fra Jesus av Nasarets liv. Alle velsignelser strømmer til oss ved den forbindelsen som kom i stand da Herlighetens Herre tok på seg å frelse en verden som var falt i synd.

Den gripende fortellingen om Jesus har inspirert den veltalendes tunge og den lærdes penn. Men den kan best fortelles i et barnlig språk. Den trenger ikke noe menneskelig tillegg. Dens skjønnhet overgår all menneskelig kunst. Den skinner klarest i sin egen glans.

Forfatterinnen har ikke lagt vekt på å bruke noe høytravende språk. Fortellingen om Jesus er tydelig og enfoldig framstilt av en som har en dyp forståelse av den uendelige utstrekningen dette emnet har, ikke bare slik at barna kan fatte innholdet, men den oppfyller også hos oss alle det ønsket som står i den gamle kjente sangen:

«Si det så klart og enkelt som til et lite barn.»

Måtte den bli tatt imot med den samme enfoldighet og rene tro!  
Utgiverne.

## Kapittel 1

### Jesu fødsel

#### **Betlehem, Davids by -- Fra himmelens herlighet til krybben i stallen -- Jeg forkynner eder en stor glede**

Iden lille byen Nasaret, midt oppe i Galileas fjell, bodde Josef og Maria, som er kjent som Jesu jordiske foreldre. Josef var av Davids slekt eller familie, og da det gikk ut en befaling om at folket skulde skrives i manntall, måtte han dra til Betlehem, Davids by, for å bli skrevet inn der.

Det var en besværlig reise slik som samferdselsmidlene var den gang, og Maria som fulgte sin mann, var svært trett da de nådde fjellet der Betlehem lå.

Hun lengtet etter et stille sted så hun kunde hvile ut, men herbergene var alt fulle. Og mens de rike og stolte ble vartet opp, måtte dette fattige paret søke ly i en tarvelig bygning der dyrene holdt til.

Josef og Maria hadde lite av denne verdens gods, men de eide Guds kjærlighet i hjertet, og dette gjorde at de var glade og tilfredse. De var barn av den himmelske konge, som nå vilde vise dem en større ære enn alle andre. Englene hadde vokter over dem på hele reisen, og da det ble kveld og de gikk til hvile, var de ikke alene.

Englene var ennå hos dem.

Her i denne stusslige stallen ble Jesus, vår Frelser, født og lagt i en krybbe. I denne simple krybben lå den høyestes sønn, han som hadde bodd i herlighet i de himmelske saler. Før Jesus kom til jorden, var han fører for englenes store hær. Morgenrødens herligste og ypperste sønner gjorde hans ære kjent ved skapelsen. De gjemte ansiktet for ham når han satt på tronen. De kastet sine kroner ned for hans føtter og lovpriste hans majestet og velde.

Dette herlige vesen elsket likevel stakkars syndere, og han tok en tjeners skikkelse på seg forat han kunde lide og dø for oss.

Jesus kunde ha blitt hos sin Far og båret en kongelig krone og kledning, men for vår skyld oppgav han himmelens rikdom og kom hit til jorden i fattigdom. Han forlot sin høye stilling i himmelen blant englene som elsket ham. Han gav avkall på tilbedelse fra engleskaren og kom hit hvor han ble spottet og vanæret av ugudelige mennesker. På grunn av sin kjærlighet til oss valgte han å gå gjennom motgang og gjenvordigheter og å lide en vanærende død.

Alt dette gjorde Kristus for å vise oss hvor høyt Gud elsker oss. Han levde her på jorden for å vise oss hvordan vi kan ære Gud ved å være lydige mot hans vilje. Han gjorde dette forat vi skulde følge hans eksempel og til sist få en bolig hos ham i himmelhjemmet.

Prestene og de fornemme blant jødene var ikke ferdige til å by

Jesus velkommen. De visste at Frelseren snart skulde komme, men de mente han skulde bli en stor konge som vilde gjøre dem rike og mektige. De var for stolte til å tenke seg Messias som et hjelpeløst barn. Derfor gjorde Gud det ikke kjent for dem at Kristus ble født. Han sendte dette glade budskap til noen hyrder som vokter hjorden på markene ved Betlehem. De var fromme menn, disse hyrdene, og når de vokter fåreflokken om natten, talte de sammen om den Frelser som var lovt dem, og bad inderlig om at han måtte komme. Som svar sendte Gud dem strålende sendebud fra lysets trone for å undervise dem.

«Og se, en Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighet lyste om dem, og de ble meget forferdet. Og engelen sa til dem: Forferdes ikke! for se, jeg forkynner eder en stor glede som skal vederfares alt folket! Eder er i dag en frelser født, som er Kristus, Herren, i Davids stad. Og dette skal I ha til tegn: I skal finne et barn svøpt, liggende i en krybbe. Og straks var det hos engelen en himmelsk hærsverk, som lovet Gud og sa: Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker hans velbehag! Og det skjedde da englene var faret fra dem opp til himmelen, da sa hyrdene til hverandre: La oss nå gå til Betlehem og se dette som har hendt, og som Herren har kunngjort oss! Og de skyndte seg og kom og fant både Josef og Maria, og barnet som lå i krybben; og da de hadde sett det, fortalte de dem det ord som var sagt dem om dette barn. Og alle som hørte det, undret seg over det som ble sagt av hyrdene; men Maria gjemte alle disse ord og grundet på dem i sitt hjerte.»Luk. 2, 9 -- 19.

Evangeliet om Betlehem er et emne som aldri blir uttømt. I det ligger hele dypet «av rikdom og visdom og kunnskap om Gud» gjemt. Vi undrer oss over Frelserens offer da han byttet himmelens trone med krybben, og valgte å være blant dyrene i stallen framfor å ha selskap med englene i himmelen. Hans komme var en irettesettelse mot menneskenes stolthet og egoisme. Men dette var bare begynnelsen til hans vidunderlige nedlatenhet.

## Kapittel 2

### **Jesus stilles fram i tempelet**

#### **Min førstefødte er Israel -- Til minne om utfrielsen fra -- Egypt Simeon og Anna lover Herren**

Josef og Maria var jøder, og de fulgte de skikker som var gjengs blant folket. Da Jesus var seks uker gammel, førte de ham fram for Herren i tempelet i Jerusalem.

Dette var etter den loven Gud hadde gitt Israel. Bare den førstefødte i hver familie ble på den måten stilt fram i tempelet. Denne seremonien skulde minne dem om en begivenhet som hadde funnet sted for lang tid siden.

Da Israels barn var træler i Egypt, sendte Herren Moses til dem for å fri dem ut av trældommen. Han sendte Moses til Faraos konge i Egypt, og lot ham si: «Så sier Herren: Min sønn, min førstefødte, er Israel, og jeg sa til deg: La min sønn fare, så han kan tjene meg, men du vilde ikke la ham fare; derfor vil jeg nå slå i hjel din sønn, din førstefødte.» 2 Mos. 4, 22. 23.

Dette budskap nevnte Moses for kongen, men Faraos svarte: «Hvem er Herren som jeg skal lyde og la Israel fare? Jeg kjenner ikke Herren, og heller ikke vil jeg la Israel fare.» 2 Mos. 5, 2.



Så sendte Herren strenge plager over egypterne. Den siste av disse plagene var at den førstefødte i hver familie fra kongen til den laveste i landet ble slått i hjel. Herren sa til Moses at hver familie i Israel skulde slakte et lam, og at de skulde stryke noe av blodet på dørstolpene. Dette skulde være til et tegn, så dødsengelen skulde gå forbi alle Israels boliger og bare slå de stolte og grusomme egyptere i hjel.

Dette påskeblod skulde for jødene være symbol på Kristi blod, for i tidens fylde vilde Gud gi sin elskede sønn til å slaktes på samme måte som påskelammet ble slaktet, for at alle som vilde tro på ham, kunde bli reddet fra evig død. Kristus blir kalt vårt påskelam. 1 Kor. 5, 7. Og ved troen har vi forløsning ved hans blod. Ef. I, 7.

Når hver familie i Israel senere brakte sine førstefødte sønner inn i tempelet, skulde de minnes hvordan barna var blitt reddet under plagene, og hvordan alle kunde bli reddet fra synd og evig død. Ved framstillingen i tempelet tok presten barnet i armene sine og holdt det fram foran alte-ret. På den måten ble det høytidelig helliget Gud, så ble det gitt tilbake til moren, og barnets navn ble skrevet i en rulle eller en bok som inneholdt navnene på de førstefødte i Israel. Slik skal også alle som blir frelst ved Kristi blod, få sine navn skrevet inn i Livsens bok.

Josef og Maria førte Jesus til presten slik som loven krevde. Hver dag kom fedre og mødre med barna sine, så presten la ikke merke til noe særskilt ved Josef og Maria framfor noen andre. De

var ganske alminnelige arbeidsfolk. I barnet Jesus så han bare et lite hjelpeløst vesen. Lite ante han at han i sine hender holdt verdens Frelser, ypperstepresten i det himmelske tempel. Men han kunde ha visst det. Dersom han hadde vist lydighet mot Guds Ord, vilde Herren ha åpenbart alt dette for ham.

Mens dette stod på, var også to av Guds trofaste tjenere i tempelet, Simeon og Anna. De var begge gamle i Herrens tjeneste, så Gud betrodde dem dette som han måtte holde tilbake fra de stolte og egennyttige prestene.

Simeon hadde fått løfte om at han ikke skulde dø før han hadde sett Frelseren. Så snart han fikk se Jesus i tempelet, visste han at dette var den lovede Messias. Jesu ansikt ble opplyst av et dempet, himmelsk lys, og da Simeon tok barnet i sine armer, priste han Gud og sa: «Herre! nå lar du din tjener fare herfra i fred, etter ditt ord; for mine øyne har sett din frelse, som du har beredt for alle folks åsyn, et lys til åpenbarelse for hedningene, og en herlighet for ditt folk Israel.» Luk. 2, 29 -- 32.

Profetinnen Anna «trådte til i samme stund og priste Gud, og hun talte om ham til alle dem som ventet på forløsning for Jerusalem». Luk. 2, 38. Slik velger Gud ydmyke mennesker til sine vitner. Ofte går han forbi dem som blir kalt store i denne verden. Mange likner prestene og de øverste blant jødene. Mange vil gjerne tjene og ære seg selv, men tenker ikke stort på å tjene og ære Gud. Derfor kan han ikke velge slike til å fortelle andre om sin kjærlighet og nåde.

Maria, mor til Jesus, grundet alvorlig på disse betydningsfulle ordene av Simeon. Når hun så nøye på barnet hun holdt i armene sine, og mintes det hyrdene ved Betlehem hadde sagt, ble hennes hjerte fylt med takknemlig glede og et lyst håp. De ordene Simeon hadde talt, fikk henne til å tenke på profetien hos Esaias. Hun visste at disse underfulle ordene ble uttalt om Jesus:

«Det folk som vandrer i mørket, skal se et stort lys; de som sitter i dødsskyggens land, over dem skal lyset stråle.» «For et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og herredømmet er på hans skulder, og han, kalles under, rådgiver, veldig Gud, evig fader, fredsfyrste.» Es. 9, 2. 6.

«Se,» sa Simon, «denne er satt til fall og oppreisning for mange i Israel, og til et tegn som blir motsagt.» Den må først falle som skal reise seg igjen. Vi må falle på klippen og bli knust, før vi kan bli oppreist i Kristus. Selvet må undertrykkes, og stoltheten må ydmykes, dersom vi skal få kjenne herligheten i det åndelige riket, Jødene vilde ikke ta imot den ære som oppnås gjennom ydmykelse. Derfor vilde de ikke ta imot sin Forløser. Han var et tegn som ble motsagt.

## Kapittel 3

### **Vismennenes besøk**

#### **Vi har sett hans stjerne i Østen -- Herodes forferdet Gull, røkelse og myrra**

Gud ønsket at menneskene skulde kjenne til Kristi komme til jorden. Prestene skulde ha lært folket å vente på Frelseren, men de visste ikke engang selv at han var kommet. Derfor sendte Gud engler til hyrdene for å fortelle dem at Kristus var født og også hvor de kunde finne ham.

Slik var det også da Jesus ble stilt fram i tempelet. Det var noen der, Simeon og Anna, som tok imot ham som Frelser. Gud hadde spart deres liv så de skulde få denne dyrebare anledning til å vitne at Jesus var den Messias som var lovt.

Det var Guds hensikt at ikke bare jødene, men alle andre skulde vite at Kristus var kommet. Langt borte i Østerland var det vismenn som hadde lest profetiene om Jesu komme og trodde at hans komme var nær. Jødene kalte disse mennesker for hedninger, men de var ikke avgudsdyrkere. De var oppriktige mennesker som ønsket å kjenne sannheten og gjøre Guds vilje.

Gud ser på hjertet, og han visste at han kunde stole på disse menn. De var bedre skikket til å ta imot lyset fra himmelen enn de

jødiske prestene som var fylt med egennytte og hovmot. Disse vismennene var filosofer. De hadde lagt merke til Guds verk i naturen og hadde på den måten lært å elske ham. De hadde gitt akt på stjernene og kjente deres gang. De gledet seg når de betraktet himmellegemene på deres bevegelser i natten. Hvis en ny stjerne viste seg, hilste de tilsynekomsten av den som en stor begivenhet.

Det var slik disse menn hadde lagt merke til et underlig lys på himmelen den natten da englene kom til hyrdene på Bedehemsmarkene. Dette lyset var den herligheten som flommet om engleskaren. Da dette lyset døde bort, hadde de sett noe som liknet en ny stjerne på himmelen. Straks kom de til å tenke på den profetien som sier: «En stjerne stiger opp av Jakob, et spir løfter seg fra Israel.» 4 Mos. 24, 17. Var denne stjernen et tegn på at Messias var kommet? De bestemte seg til å følge den og se hvor den vilde føre dem hen. Og den førte dem til Judea. Men da de kom i nærheten av Jerusalem, ble skinnet fra stjernen så svakt at de ikke kunde følge den lenger. De tenkte straks at jødene var i stand til å fortelle dem hvor Frelseren var, og derfor gikk de inn i Jerusalem og spurte: «Hvor er den jødenes konge som nå er født? Vi har sett hans stjerne i Østen og er kommet for å tilbe ham.

Men da kong Herodes hørte det, ble han forferdet, og hele Jerusalem med ham. Og han sammenkalte alle yppersteprestene og de skriftlærde blant folket og spurte dem hvor Messias skulde fødes. De sa til ham: I Betlehem i Judea, for så er skrevet ved profeten.»

Herodes syntes ikke om å høre om en konge som kanskje i

tidens løp skulde stige opp på hans trone. Derfor hadde han en privat samtale med vismennene og spurte dem hva tid de første gang så stjernen. Så sendte han dem til Betlehem og sa: «Gå og spør nøye om barnet; og når I har funnet det, da si meg til, forat også jeg kan komme og tilbe det!»

Da vismennene hørte dette, drog de straks videre. «Og se, stjernen som de hadde sett i Østen, gikk foran dem inntil den kom og ble stående over det sted hvor barnet var.» «Og de gikk inn i huset og så barnet med Maria, dets mor, og de falt ned og tilbad det, og opplot sine gjemmer og bar fram gaver til det: gull og røkelse og myrra.» Matt. 2, 2 -- II.

Vismennene brakte med seg til Jesus det beste de hadde. Med dette har de satt et eksempel for oss. Mange gir gaver til sine jordiske venner, men de har ingen ting å gi vår himmelske venn som har gitt dem så mange velsignelser. Slik bør vi ikke gjøre. Vi bør bringe fram for Kristus det beste vi har -- av vår tid, våre penger, vår kjærlighet og aktelse.

Vi kan gi til ham ved å gi til de fattige for å hjelpe dem i deres nød, og vi kan undervise menneskene om Frelseren. På den måten kan vi være med og frelse dem som han døde for. Slike gaver vil Jesus i rikt monn velsigne.

## Kapittel 4

### Flukten til Egypt

#### **Barnemordet i Betlehem -- De er døde som stod barnet etter livet -- Tilbake til Nasaret**

Herodes var ikke ærlig da han sa at han gjerne vilde komme og tilbe Jesus. Han var redd for at Frelseren skulde bli konge når han ble stor, og ta riket fra ham. Han vilde vite hvor han kunde finne barnet, så at han kunde slå det i hjel. Vismennene gjorde seg ferdige til å dra tilbake og fortelle Herodes det, men Herrens engel åpenbarte seg for dem i en drøm og sendte dem hjem en annen vei.

«Men da de hadde dratt bort, se, da åpenbarer Herrens engel seg i en drøm for Josef og sier: Stå opp, ta barnet og dets mor og fly til Egypt, og bli der inntil jeg sier deg til! For Herodes vil søke etter barnet for å drepe det.» Matt. 2, 13.

Josef ventet ikke til neste morgen, men stod straks opp og drog av sted med Maria og barnet om natten på den lange reisen. Vismennene hadde gitt Jesus verdifulle gaver, og på denne måten sørget Gud for utgiftene til reisen og oppholdet deres i Egypt til de kunde dra tilbake til sitt eget land igjen.

Herodes ble mektig vred da han fant at vismennene hadde reist hjem en annen vei. Han kjente til hva Gud gjennom profetene hadde

sagt om Kristi komme. Han visste at stjernen var sendt som en veiviser for vismennene, men likevel var han bestemt på å ta Jesu liv. I sin harme sendte han soldater for å slå i hjel alle barn som var i Betlehem og omegn «fra to år og derunder».

Hvor merkelig at et menneske vil stride mot Gud! Hvor forferdelig dette myrderi av uskyldige småbarn må ha vært! Herodes hadde tidligere gjort meget som var grusomt, men hans ugudelige liv skulde få en brå ende. Han fikk en skrekkelig død.

Josef og Maria ble i Egypt til Herodes var død. Da viste Herrens engel seg for Josef og sa: «Stå opp, ta barnet og dets mor og dra til Israels land! for de er døde som stod barnet etter livet.» Matt. 2,20. Josef hadde håpet at han kunde slå seg ned i Betlehem der Jesus var født. Men da han nærmet seg Judea, fikk han høre at en sønn av Herodes regjerte i sin fars sted. Josef torde da ikke reise dit og visste ikke riktig hva han skulde gjøre. Men Gud sendte en engel for å rettlede ham, og Josef fulgte engelens anvisning og vendte tilbake til sitt gamle hjem i Nasaret.



## Kapittel 5

### **Jesu barndomsliv**

#### **Visste I ikke at jeg bør være i min Faders hus -- Sterk og full av visdom - Jesu misjon blir klar**

Isin barndom bodde Jesus i en liten landsby mellom fjellene. Han var Guds Sønn og kunde slått seg ned hvor som helst på jorden. Han vilde ha vært en pryd for hvilken by det så var, men han kom ikke i de rikes hjem eller i kongers palasser. Han valgte å bo blant fattige i Nasaret.

Jesus ønsker at de fattige skal vite at han kjenner deres prøver. Han har gått igjennom alt hva de må gå igjennom. Han kan ha medynk med dem og hjelpe dem.

Bibelen sier om de tidligste årene i Jesu liv: «Barnet vokste og ble sterkt og fullt av visdom, og Guds velbehag var over ham.» «Og Jesus gikk fram i visdom og alder og yndest hos Gud og mennesker.» Luk. 2, 40. 52.

Jesus var flittig og hadde lett for å lære. Han hadde en klar evne til å fatte og var i høy grad klok og tankefull for sin alder. Men likevel var han svært naturlig og barnlig i sin oppførsel, og han vokste både i kroppsog sjelsstyrke slik som andre barn vokser. Men Jesus liknet ikke andre barn i alt. Han hadde alltid et mildt og

uegennyttig sinnelag, alltid var han villig til å hjelpe andre, han var tålmodig og sanndru. For det som var rett, stod han fast som en klippe, men på samme tid var han vennlig og forekommende mot alle i hjemmet, og hvor som helst han ellers oppholdt seg, var han meget behagelig i sin omgang.

Han var også oppmerksom og vennlig mot de gamle og fattige, og selv mot de umælende dyr viste han stor vennlighet. Han tok seg ømt av den lille sårede fuglen. Og alt som det var liv i, følte seg lykkelig når han var i nærheten.

På Kristi tid var jødene svært omhyggelige med barnas oppdragelse. De hadde skoler i forbindelse med synagogene eller der de ellers kom sammen til gudsyndyrkelse. Lærerne ble kalt rabbinere, og ble betraktet som meget lærde folk. Jesus gikk ikke i disse skolene, for de lærte der meget som ikke var sant. De studerte menneskers læresetninger i stedet for Guds Ord, og disse læresetningene var ofte i strid med det Gud hadde sagt gjennom profetene. Ved Den Hellige Ånd underviste Gud selv Maria om hvordan hun skulde oppdra hans sønn. Maria underviste Jesus i De hellige skrifter, og han leste og studerte dem for seg selv.

Jesus hadde også lyst til å granske de underfulle tingene Gud hadde frambrakt på jorden og i himmelen. I denne naturens bok så han trær og planter og dyr og solen og stjernene. Han gav akt på dem dag for dag og forsøkte å lære noe av dem og finne ut den sanne årsak til alt. Hellige engler var hos ham og hjalp ham til å forstå disse tingene om Gud. Mens han vokste i høyde og

kroppsstyrke, gikk han på denne måte også fram i kunnskap og visdom.

Hvert barn kan skaffe seg kunnskap på samme måte som Jesus gjorde. Vi bør strebe etter å lære bare det som er sant og godt. Villfarelse og fabler er til ingen nytte. For oss er det bare sannheten som har npen verdi, og den kan vi lære av Guds Ord og hans gjerninger. Når vi grunder på dem, vil englene hjelpe oss til å forstå alt. Vi kommer da til å få forstand på vår himmelske Faders visdom og godhet. Sinnet vil bli styrket, og hjertet rensset, og vi vil bli mer lik Jesus.

Hvert år drog Josef og Maria opp til Jerusalem til påskefesten. Da Jesus var tolv år gammel, tok de ham med seg. Dette var en behagelig reise. Folk gikk til fots eller red på okser og esler, så det tok flere dager på en slik reise. Avstanden fra Nasaret til Jerusalem er over 100 km.

Fra alle deler av landet og likedan fra andre land kom folk sammen til denne høytiden, og de som var fra samme sted, slo seg gjerne sammen til et stort følge på veien. Denne høytiden ble holdt i slutten av mars eller begynnelsen av april. Da var det vår i Palestina, og det var en overflod av blomster. En yndig fuglesang fylte luften.

På reisen fortalte foreldrene barna om hvor vidunderlig Gud hadde styrt alt sammen for Israel i tidene som var gått. Ofte stemte de i noen av Davids vakre salmer.

På Kristi tid var folk blitt lunkne og formelle når det gjaldt gudstjenesten. De tenkte mer på sine egne fornøyer enn på Guds godhet mot dem. Men slik var det ikke med Jesus. Han tenkte gjerne på Gud. Når han stod i tempelet, gav han nøye akt på prestene og det arbeid de drev på med. Han bøyde seg sammen med de andre som var til stede, når de knelte ned for å tilbe, og han tok del med dem i deres lovsanger.

Hver morgen og kveld ble et lam ofret på alteret. Dette skulde forestille Frelserens død. Da barnet Jesus betraktet dette uskyldige offerdyret, underviste Den Hellige Ånd ham om betydningen av denne handlingen. Han visste at han selv, som det Guds lam, måtte dø for menneskenes synder.

Med slike tanker i sinnet ønsket Jesus helst å være alene. Han ble derfor ikke sammen med foreldrene sine i tempelet. Så da de tok fatt på hjemreisen, var han ikke med. I et værelse som stod i forbindelse med tempelet, var det en skole hvor rabbinerne underviste, og hit inn kom barnet Jesus etter en tids forløp. Han satt sammen med de andre unge ved de berømte læreres føtter og lyttet til deres ord.

Jødene hadde mange falske forestillinger om Messias. Dette visste Jesus, men han motsa ikke disse lærde menn. Som en interessert tilhører rettet han spørsmål om hva profetene hadde skrevet.

Det 53. kapitel hos Esaias taler om Frelserens død, og Jesus

leste dette kapitelet og spurte hva det betydde. Rabbinerne kunde ikke svare på dette. De begynte å spørre ut Jesus og forundret seg over det kjennskap han hadde til Skriften. De merket at han forstod seg bedre på Bibelen enn de gjorde. De innså at deres lære var feil, men de hadde ikke lyst til å tro noe annet. Likevel var Jesus så mild og beskjeden at de ikke kunde bli sint på ham. De ønsket å beholde ham som elev og lære ham å forklare Bibelen slik som de gjorde.

Da Josef og Maria forlot Jerusalem på hjemreisen, la de ikke merke til at Jesus ble tilbake. De trodde at han var sammen med noen av deres venner i reisefølget. Men da de skulde slå leir for natten, savnet de ham, for han var alltid så flink til å hjelpe dem. De søkte etter ham blant alle de reisende, men forgjeves. Da ble Josef og Maria svært redde. De husket hvordan Herodes hadde søkt å drepe Jesus da han var et lite barn, og de fryktet for at noe ondt kunde ha tilstøtt ham.

Med tungt sinn vendte de tilbake til Jerusalem, men ikke før på den tredje dagen fant de ham. Stor ble deres glede da de så ham igjen, og likevel mente Maria at det var hans skyld at han hadde forlatt dem. Hun sa: «Barn, hvorfor gjorde du oss dette? Se, din far og jeg har lett etter deg med smerte.»

«Hvorfor lette I etter meg?» svarte Jesus. «Visste I ikke at jeg må være i min Faders hus?» Luk. 2, 48. 49.

Da Jesus uttalte disse ord, pekte han opp mot himmelen. Hans ansikt strålte av et lys som forundret dem. Jesus visste at han var

Guds Sønn, og at han hadde gjort det Faderen hadde sendt ham til jorden for å utrette. Maria glemte aldri disse ord. I de følgende årene lærte hun bedre å forstå den virkelige betydningen av dem.

Josef og Maria elsket Jesus, og likevel hadde de vist en likegyldighet så de mistet ham. De hadde glemt selve den gjerningen som Gud hadde betrodd dem. Ved en dags forsømmelse hadde de mistet Jesus. På samme måte gir mange i dag slipp på Jesu selskap. Når vi ikke bryr oss om å tenke på ham eller be til ham, når vi taler likegyldige, uvennlige eller onde ord, så skiller vi oss fra Jesus. Uten ham er vi ensomme og bedrøvet. Men hvis vi virkelig ønsker hans selskap, så vil han alltid være hos oss. Vår Frelser ønsker å være hos dem som lengter etter å være i hans nærhet. Han kan opplyse det fattigste hjem og glede det ydmyke hjerte.

Enda Jesus visste at han var Guds Sønn, gikk han hjem med Josef og Maria til Nasaret. Til han var 30 år gammel, var han dem underdanig.

Han som i himmelen hadde vært fører for englehæren, var her på jorden en elskelig og lydige sønn. De alvorlige tankene som hadde trengt seg inn i hans sinn ved tjenesten i tempelet, gjemte han i sitt hjerte. Han ventet til den tid Gud hadde bestemt med å begynne det verk som var betrodd ham.

Jesus levde i en fattig bondes hjem. Trofast og villig gjorde han sitt for å hjelpe til med å underholde familien. Så snart han ble gammel nok, lærte han et håndverk og arbeidet som tømmermann

sammen med Josef. Som en arbeidsmann med enkle arbeidsklær gikk han gjennom gatene i byen til og fra sitt arbeid. Han brukte ikke sin guddomskraft til å lette sine egne byrder i livet. Ved sitt arbeid i barndommen og ungdommen vokste Jesus og ble sterk på legeme og sjel. Han forsøkte å bruke alle sine krefter på en slik måte at han kunde beholde sunnheten og utføre det beste arbeid til enhver tid. Alt han gjorde, gjorde han godt. Han ønsket å bli fullkommen også når det gjaldt å bruke verktøy. Ved sitt eksempel lærer han oss at vi bør være flittige, at vi bør gjøre arbeidet vårt riktig og godt, og at slikt arbeid er hederlig. Alle bør finne noe å bestille som kan gagne både dem selv og andre.

Guds hensikt var at arbeidet skulde være en velsignelse for oss, og han finner behag i de barna som villig gjør sin del av pliktene i hjemmet og letter de byrder faren og moren må bære. Slike barn vil dra ut fra hjemmet og bli til velsignelse for andre.

De unge som søker å være til behag for Gud i alt de foretar seg, slike som gjør det som er rett, for rettens egen skyld, vil bli til nytte i verden. Den som er tro i en ringe stilling, vil bli skikket for en høyere.

Jesus er vårt eksempel. Det er mange som ivrig studerer ham i hans offentlige virksomhet, men de legger ikke merke til lærdommene fra hans tidligere år. Det er det livet Jesus levde i hjemmet som er forbildet for alle barn og all ungdom.

## Kapittel 6

### Kampens tid

#### **Å frykte Herren er visdom -- Alene med Gud -- Trøst til de trette**

De jødiske lærere gav folket mange påbud og forlangte mye av dem som Gud ikke hadde befalt. Selv barna måtte lære å rette seg etter disse reglene. Men Jesus forsøkte ikke å lære det som rabbinerne lærte. Han passet seg for å tale nedsettende om disse lærerne, men han ransakte Skriftene og lød Guds befalinger.

Folk klandret ham ofte fordi han ikke gjorde som de andre. Da viste han dem fra Bibelen hva som var rett. Jesus søkte alltid å gjøre andre lykkelige, og fordi han var så vennlig og forekommende, håpet rabbinerne å få ham til å gjøre som de gjorde, men det kunde de ikke. Når de formante ham til å rette seg etter deres regler, spurte han etter hva Bibelen lærte. Bare det som stod i den, vilde han gjøre.

Over dette ble rabbinerne oppbrakt. De visste at deres egne regler var mot Bibelens lære, og likevel syntes de ille om Jesus fordi han ikke vilde rette seg etter dem. De klaget over ham til foreldrene hans. Josef og Maria mente at rabbinerne var fromme menn, så Jesus måtte tåle en anklage som var hard å bære. Jesu brødre stilte seg på rabbinernes side. De sa at disse læreres ord burde adlydes som Guds Ord. De beskyldte Jesus for å opphøye seg over folkets



ledere.

Rabbinerne mente selv at de var bedre enn andre mennesker, og de vilde ikke omgås alminnelige folk. De foraktet de fattige og ulærde. Ikke engang for de syke og lidende hadde de et håpets og trøstens ord.

Jesus viste en kjærlig omhu for alle mennesker. Alle lidende han møtte, søkte han å hjelpe. Han hadde ikke mange penger å gi bort, men ofte nektet han seg selv mat for å gi andre.

Når brødrene hans talte hardt til stakkars fattige mennesker, gikk Jesus bort til disse og talte vennlig og oppmuntrende til dem. Var det noen som var sultne eller tørste, gav han dem et beger kaldt vann, og ofte lot han dem også få den maten han selv skulde ha. Alt dette var brødrene hans imot. De truet ham og søkte å skremme ham, men han fortsatte likevel å gjøre det Gud hadde befalt. Jesus måtte gå gjennom mange fristelser og prøver, og Satan søkte alltid ved hvert høve å overvinne ham. Dersom Jesus hadde latt seg overtale til å begå en eneste syndig handling eller til å tale et eneste uvennlig ord, kunde han ikke ha vært vår Frelser, og hele verden vilde ha vært fortapt. Dette visste Satan godt, og nettopp derfor var han så ivrig etter å få Jesus til å synde.

Frelseren ble alltid vokter av himmelske engler, og likevel var hans liv en eneste kamp mot mørkets makter. Ingen av oss kommer noen gang til å bli fristet så hardt som han ble. Men i hver eneste fristelse gav han dette svar: «Det er skrevet.» Det var ikke ofte han

irettesatte sine brødre for de onde gjerningene de gjorde, men han fortalte dem hva Gud hadde sagt.

Nasaret var en ugudelig by, og barna og ungdommen der søkte å få Jesus til å ta del med dem i det onde. Han var lærvillig og munter, og de syntes om å være i hans selskap. Men hans gudfryktige sinnelag tente deres vrede. Ofte ble han kalt en feig usling fordi han ikke vilde ta del med dem i slikt som var forbudt. Til andre tider gjorde de narr av ham fordi han var så nøye i småting. Men i alt dette som møtte ham, hadde han alltid dette svaret: Det er skrevet: «Å frykte Herren, det er visdom, og å fly det onde er forstand.» Job 28, 28. Å elske det onde er å elske døden, «for den lønn som synden gir, er døden».

Jesus kjempet ikke for sin rett. Når han ble dårlig behandlet, bar han det alt sammen med tålmodighet. Fordi han alltid var så villig og ikke klaget, ble hans arbeid mange ganger strengere enn nødvendig. Men han mistet ikke motet, for han visste at Gud så på ham med behag.

De lykkeligste stundene han hadde, var de han tilbrakte alene med naturen og med Gud. Når dagens arbeid var slutt, gikk han gjerne ut i naturen for å betrakte de grønne dalene og å be til Gud i en bakkeskråning eller i et skogholt.

Han lyttet til lerken som slo sine triller til Skaperens pris, og samtidig stemte han i en lovog takkesang. Med glad sang bød han morgengryet velkommen. Når dagen rant, kunde en ofte finne ham

på et avsides sted, der han i samfunn med Faderen gransket Bibelen og holdt bønn. Etter slike stille timer vendte han tilbake til sitt hjem for å utføre de pliktene som hvilte på ham, og den tålmodighet han utførte arbeidet med, står som et vakkert eksempel for oss.

Hvor han enn var, syntes han å bringe englene med seg. Hans rene, hellige livs innflytelse ble bemerket av alle klasser i samfunnet.

Uskyldig og ren gikk han blant de tankeløse, de udannede og de uhøflige, blant de følelseløse skatteoppkrevdere, blant de likegyldige og falne, blant de urettferdige samaritanene, blant de hedenske soldatene og de enkle og hverdagslige bøndene.

Han talte et medlidende ord snart her og snart der til de trette som måtte arbeide hardt. Han delte livets sorger med dem og gjentok for dem de hemmeligheter han hadde hentet fra naturen om Guds kjærlighet, mildhet og godhet. Han lærte dem at de skulde forstå at de hadde dyrebare talenter som vilde bringe dem evig rikdom hvis de bare brukte dem på rette måten. Ved sitt eksempel viste han dem at hvert eneste øyeblikk har verdi og bør nyttes på beste måte. Han gikk ingen forbi som uverdigg, men søkte å oppmuntre selv dem som var falt dypest og var minst lovende. Han forklarte dem at Gud elsket dem som sine barn og at de kunde bli lik ham i karakter og sinn.

Slik virket Jesus i stillhet helt fra barndommen for andre. Og denne gjerningen kunde ingen av de lærde lærere, ja, ikke engang

hans egne brødre, få ham til å gi avkall på. Med et fast forsett fullbyrde han planen med sitt liv, for det var bestemt at han skulde være verdens lys.

I sin barndom, ungdom og manndom gikk Jesus alene. I sin renhet og tro trådte han vinpersen alene, og ingen blant folket var med ham. Han bar den veldige ansvarsbyrden for menneskenes frelse. Han visste at dersom ikke menneskenes prinsipper og hensikter ble helt forandret, var alt tapt. Dette var byrden som hvilte på hans sjel.

## Kapittel 7

### Dåpen

**Guds rike er kommet nær -- Hans dåp et eksempel --  
Himmelen åpnet seg Dette er min sønn**

Da tiden kom da Jesus skulde begynne sin lærergjerning, drog han først til elven Jordan og ble døpt av Døperen Johannes. Johannes var sendt ut for å berede veien for Frelseren. Han hadde prekt i ørkenen og sagt: «Guds rike er kommet nær, omvend eder.» Mark. 1, 15. Store skarer samlet seg omkring ham. Mange ble overbevist om sine synder og ble døpt av ham i Jordan.

Gud hadde åpenbart for Johannes at Messias en gang skulde komme til ham og be om å bli døpt. Han hadde også lovt å gi ham et tegn slik at han kunde vite hvem Jesus var.

Da Jesus kom, så Johannes i hans ansikt så tydelige tegn på et hellig liv, at han unnslo seg og sa: «Jeg trenger til å bli døpt av deg, og du kommer til meg? Men Jesus svarte og sa til ham: La det nå skje! for således sømmer det seg for oss å fullbyrde all rettferdighet.» Matt. 3, 14. 15. Da Jesus sa dette, kom det samme himmelske lys til syne i hans ansikt som Simeon hadde sett. Johannes førte da Jesus ned i den vakre Jordanelvens vann og døpte ham der mens alt folket så på. Jesus ble ikke døpt for å vise anger over synden, for han hadde aldri syndet. Men han gjorde det for å gi

oss et eksempel.

Da han var kommet opp av vannet, knelte han ned på elvebredden og bad. Aldri før hadde englene hørt en slik bønn. De lengtet etter å bringe sin anfører et budskap om Faderens velbehag. Men nei, Faderen selv svarte på sin Sønnns bønn. Direkte fra tronen strålte herligheten ut. Himmelen åpnet seg, «og han sa Guds Ånd fare ned som en due og komme over ham».

Hans ansikt og hele hans skikkelse strålte av Guds herlighets lys. Og fra himmelen lød Guds røst, som sa: «Dette er min Sønn, den elskede, i hvem jeg har velbehag.» Matt. 3, 16. 17.

Da Guds herlighet omringet Jesus, og røsten fra himmelen lød, visste Johannes at det var verdens Forløser han hadde døpt. Den Hellige Ånd hvilte over ham, og mens han pekte på Jesus med utrakt hånd, ropte han: «Se der Guds lam som bærer verdens synd!» Joh. 1, 29.

Den herligheten som hvilte over Kristus, var et bevis på Guds kjærlighet til oss. Frelseren kom som vårt eksempel, og likeså sikkert som Gud hørte hans bønn, vil han høre vår.

De mest trengende, de mest syndige, de mest foraktede kan få adgang til Faderen. Når vi kommer til ham i Jesu navn, vil den røsten som lød for Jesus, også lyde for oss: Dette er mitt barn, det elskede, i hvem jeg har velbehag.

## Kapittel 8

### **Fristelsen**

#### **Ført av Ånden -- Mennesket lever ikke av brød alene -- Du skal ikke friste Gud**

Etter at Jesus var døpt, ble han av Ånden ført ut i ørkenen for å fristes av djevelen. Kristus ble ført av Guds Ånd da han gikk ut i ørkenen. Han gikk ikke for å bli fristet. Han ønsket å være alene forat han kunde grunde på sin misjon og sin gjerning.

Ved bønn og faste skulde han berede seg for den blodbestenkte stien han skulde gå inn på. Men Satan visste hvor Frelseren var gått, og han kom dit for å friste ham.

Da Kristus gikk bort fra Johannes, lyste hans ansikt av Guds herlighet, men etterat han var kommet ut i ørkenen, forsvant denne herligheten. Verdens synd var lagt på ham, og hans ansikt bar preg av en slik sorg og angst som ikke noe menneske har følt. Han led for syndere.

Adam og Eva hadde i Eden vært ulydige mot Gud da de spiste av den frukten som var forbudt dem. Det var deres ulydighet som brakte synd, sorg og død inn i verden. Kristus kom for å gi oss et eksempel på lydighet. Da han hadde fastet 40 dager ute i ørkenen, vilde han ikke vike fra sin Faders vilje, enda det var maten til ham

selv det gjaldt.

Våre stamfedre ble fristet på appetittens område, og dette var årsaken til at de falt. Ved denne lange faste skulde Kristus vise at en kan beherske appetitten. Satan fristet menneskene til å gi etter for syndige tilbøyeligheter, for slikt vil svekke legemet og sløve forstanden. Da vet han at han lettere kan forføre og forderve dem.

Men det eksempel Kristus gav, viser at hvert syndig ønske må beseires. Appetitten skal ikke herske over oss, men vi skal herske over den. Da Satan først trådte fram for Kristus, viste han seg som en lysets engel. Han gav seg ut for å være et sendebud fra himmelen. Han sa til Jesus at det ikke var hans Faders vilje at han skulde lide så meget. Han skulde bare vise sin villighet til å lide. Da Jesus led hungerens verste kvaler, sa Satan til ham: «Er du Guds Sønn, da si at disse stener skal bli til brød.»

Men Frelseren var kommet for å leve som et eksempel for oss, og derfor måtte han lide slik som menneskene lider. Han måtte ikke gjøre et mirakel til gagn for seg selv. Alle mirakler han gjorde, skulde være til beste for andre mennesker. Derfor svarte han på dette kravet fra Satan: «Det er skrevet: Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn.»

På denne måten viste han at det ikke er av så stor betydning å forsyne seg med mat som det er å vise lydighet mot Guds Ord. De som lyder Guds Ord, har løfte om alt de trenger for dette livet, og de har også løfte om evig liv.



Det lyktes derfor ikke Satan å beseire Kristus i denne første store fristelsen. Så tok han Jesus med seg opp på tempelets tinde i Jerusalem og sa: «Er du Guds Sønn, da kast deg ned! for det er skrevet: Han skal gi sine engler befaling om deg, og de skal bære deg på hendene, forat du ikke skal støte din fot på noen sten.»

Her fulgte Satan Jesu eget eksempel og siterte et skriftsted. Men løftet i dette skriftstedet gjelder ikke dem som med forsett utsetter seg for fare. Gud har ikke sagt at Jesus skulde kaste seg ned fra tempelet. Jesus vilde ikke gjøre dette for å behage Satan. Han sa: «Det er atter skrevet: Du skal ikke friste Herren din Gud.»

Vi bør forlate oss på vår himmelske Faders omsorg. Men vi må ikke gå på slike steder han ikke har sendt oss. Vi må ikke gjøre noe som han har forbudt oss. Gud er nådig og villig til å tilgi, og derfor er det noen som sier at vi trygt kan være ulydige mot ham. Men dette er formastelse. Gud vil tilgi alle som søker forlatelse og avstår fra sine synder, men han kan ikke velsigne dem som viser ulydighet mot ham.

Nå viste Satan seg som den han virkelig var -- fyrsten over mørkets makter. Han tok Jesus med seg opp på et høyt fjell og viste ham alle verdens riker. Solen kastet sine stråler på prektige byer, marmorpalasser, fruktbare marker og vingårder. Satan sa: «Alt dette vil jeg gi deg hvis du vil falle ned og tilbe meg.»

Bare et øyeblikk betraktet Kristus denne scenen, og så vendte

han seg bort. Satan hadde stilt verden fram for ham i det mest tiltrekkende lys, men Frelseren gjennomskuet den utvortes skjønnhet. Han så verdens usselhet og synd, verden uten Gud. All denne elendighet var en følge av at menneskene hadde vendt seg bort fra Gud og tilbedt Satan i stedet.

Kristus var fylt av lengsel etter å gjennløse det som var forapt. Han lengtet etter at verden igjen kunde bli kledd i sin Eden-skjønnhet. Han ønsket at menneskene kunde komme i en fordelaktig stilling overfor Gud igjen.

Han motstod fristelsen i syndige menneskers sted. Han måtte være seiervinner forat de kunde vinne seier, forat de kunde bli lik englene og bli verdige til å bli innlemmet som Guds barn. Da Satan krevde at Kristus skulde tilbe ham, svarte Jesus: «Bort fra meg, Satan! for det er skrevet: Herren din Gud skal du tilbe, og ham alene skal du tjene.» Matt. 4, 3 -- 10.

Kjærlighet til verden, lyst til makt, verdslige fornøyelser, alt som drar menneskene bort fra å tilbe Gud, var innbefattet i denne store fristelsen som lokket Kristus. Satan tilbød Kristus verden og all dens rikdom hvis han vilde vise aktelse for de prinsipper som hørte den onde til. På samme måte stiller Satan fram for oss de fordeler vi kan få hvis vi vil handle uriktig. Han hvisker til oss: «Skal du ha framgang i denne verden, må du tjene meg. Det er ikke så nøye med sannhet og ærlighet. Følg mitt råd, så vil jeg gi deg ære, lykke og rikdom.» Følger vi et slikt råd, tilber vi Satan i stedet for Gud, og dette vil bare bli til elendighet og ruin for oss.

Kristus har vist oss hva vi bør gjøre når vi blir fristet. Da han sa til Satan: «Bort fra meg,» kunde fristeren ikke stå seg imot en slik befaling. Han måtte gå. Skuffet i sine hensikter og skjelvende av hat og vrede forlot opprørsfyrsten verdens Forløser.

Striden var over for denne gang. Den seier Kristus vant, var likeså fullstendig som det nederlag Adam led. På samme måte kan vi stå imot fristelsen og overvinne Satan. Herren sier til oss: «Stå djevelen imot, og han skal fly fra eder; hold eder nær til Gud, og han skal holde seg nær til eder!» Jak. 4, 7. 8.

Når fristeren angriper deg, må du ikke se på omstendighetene, heller ikke på din egen svakhet, men bare på kraften i Ordet. All den styrken som finnes i det, er din. «I mitt hjerte har jeg gjemt ditt ord forat jeg ikke skal synde imot deg.»

## Kapittel 9

### **Jesu første offentlige virksomhet**

**Se der Guds lam! -- Bryllupet i Kana -- Hans egne tok ikke imot ham Guds lov opphøyet -- Verdens lys -- Hvem er min neste?**

Fra ørkenen vendte Jesus tilbake til Jordandalen der døperen Johannes prekte. På samme tid hadde ypperstepresten i Jerusalem sendt ut menn for å spørre Johannes om hva rett han hadde til å lære folket og til å døpe.

De spurte om han var Messias eller Elias eller «profeten» Moses. På alt dette svarte han: «Det er jeg ikke.» De sa da: «Hvem er du? så vi kan gi dem svar som har sendt oss; hva sier du om deg selv?» Han sa: «Jeg er en røst av en som roper i ørkenen: Gjør Herrens vei jevn, som profeten Esaias har sagt.» Joh. 1, 22. 23.

Når en konge i gamle dager skulde dra fra sted til sted i landet, ble det sendt menn foran vognen hans for å berede veien for ham. De måtte felle trær, få vekk stener og jevne huller så at veien kunde bli farbar for kongen.

Da Jesus, den himmelske konge, skulde komme, ble døperen Johannes sendt for å berede veien for ham. Han skulde fortelle folk om dette og formane dem til å omvende seg fra sine synder.

Da Johannes sendte sitt svar med sendebudene fra Jerusalem, så han Jesus som stod ved elvebredden. Hans ansikt klarnet, og han løftet sine\* hender og sa: «Midt iblandt eder står den I ikke kjenner, han som kommer etter meg, han hvis skorem jeg ikke er verdig til å løse.» Joh. 1, 26. 27.

Det ble stor bevegelse blant folket. Messias stod midt iblant dem! De så seg ivrig omkring for å få øye på den Johannes talte om, men Jesus hadde blandet seg med skaren og var ikke å finne.

Den neste dagen så Johannes igjen Jesus, og idet han pekte på ham, sa han: «Se der Guds lam, som bærer verdens synd!» Så fortalte han om det tegn som hadde vist seg da Jesus ble døpt. «Jeg har sett det,» la han til, «og jeg har vitnet at han er Guds Sønn.» Joh. 1, 29. 34.

Med ærbødighet og beundring så tilhørerne på Jesus, og de spurte hverandre innbyrdes: Er dette Kristus? De så at Jesus ikke bar noe tegn på verdslig rikdom og velde. Hans klær var enkle, slik som fattige folks klær er. Men i det bleke, utmattede ansikt var det et uttrykk som rørte deres hjerter. Dette ansiktsuttrykk åpenbarte en ærverdighet og en bestemthet, og hvert øyekast, hvert trekk i hans ansikt, vitnet om guddommelig medynk og usigelig kjærlighet.

Men sendebudene fra Jerusalem følte seg ikke dratt av Frelseren. Johannes hadde ikke sagt det de ønsket å høre. De ventet at Messias skulde komme som en stor erobrer. De så at dette ikke

var Jesu misjon, og skuffet vendte de seg bort fra ham.

Neste dag så Johannes igjen Jesus, og enda en gang ropte han: «Se der Guds lam!» To av Johannes' disipler stod der og fulgte med Jesus. De lyttet til hans lære og ble hans disipler. Den ene av disse var Andreas, den andre Johannes. Andreas hentet sin bror Simon som Jesus kalte Peter, og førte ham til Frelseren. Den neste dagen på veien til Galilea kalte Jesus en annen disippel, Filip. Så snart Filip fant Frelseren, førte han sin venn Natanael til ham.

På denne måten begynte Kristus sitt store verk på jorden. En av gangen kalte han disiplene sine, og en av dem tok sin bror med seg, en annen sin venn. Dette er hva enhver Kristi etterfølger bør gjøre. Så snart som han selv lærer å kjenne Jesus, bør han fortelle andre hvilken dyrebar venn han har funnet. Dette er en gjerning som alle kan utføre enten de er unge eller gamle.

I Kana i Galilea var Kristus med disiplene sine til stede ved en bryllupsfest. Til glede for alle i huset åpenbarte Jesus her sin underfulle kraft. Det var skikk i dette landet å bruke vin ved slike anledninger. Men før festen var til ende, slapp vinen opp. Mangel på vin ved en fest vilde bli tatt opp som et bevis på mangel på gjestfrihet, noe de anså for en stor skam. Kristus fikk vite hva som var hendt, og han bad tjenerne sette ut seks store krukker med vann. Så sa han: «Øs nå opp og bær det til kjøkemesteren!» Joh. 2, 8. I stedet for vann var det vin de øste. Denne vin var meget bedre enn den de hadde servert før, og det var nok til alle.

Etter at Jesus hadde utført dette mirakel, drog han bort i stillhet. Ikke før var han borte, før det ble kjent for gjestene hva for et mirakel han hadde utført.

Den gaven Kristus på den måten gav, var et symbol. Vannet var et bilde på dåpen, og vinen et symbol på hans blod som han skulde utgyte for verden.

Den vinen som Jesus på denne måten stilte fram, var ikke en berusende drikk. Berusende vin er årsak til drukkenskap og mange store onder, og Gud har forbudt menneskene å bruke den. Han sier: «Vinen er en spotter, sterk drikk volder støy, og hver den som raver av den, blir ikke vis.» «Til sist biter den som en slange og hugger som en huggorm.» Ord. 20, 1; 23, 32. Den vin som ble brukt ved festen, var ren, søt druesaft. Det var den slags vin profeten Esaias talte om da han nevnte «saft i druen», og han sier: «Det er en velsignelse i den.» Es. 65, 8.

Da Jesus gikk til bryllupsfesten, viste han oss at det er riktig å komme sammen på denne hyggelige måten. Han syntes om å se folk lykkelige. Ofte besøkte han dem i deres hjem og forsøkte å få dem til å glemme alle byrder og besværligheter og å tenke på Guds godhet og hans kjærlighet. Hvor han enn var, søkte han alltid å gjøre dette. Hvor som helst noen vilde lytte til det guddommelige budskap, var han villig til å forklare frelsens vei for dem.

Da han en dag gikk gjennom landet ved Samaria, satte han seg ved en brønn for å hvile. Da det kom en kvinne for å dra opp vann,

bad han henne om å få noe å drikke.

Kvinnen undret seg over dette, for hun visste hvordan jødene hatet samaritanene. Men Kristus fortalte henne at dersom hun bad ham, skulde han gi henne levende vann. Over dette undret hun seg enda mer. Da sa Jesus til henne:

«Enhver som drikker av dette vann, skal tørste igjen; men den som drikker av det vann jeg vil gi ham, skal aldri i evighet tørste, men det vann jeg vil gi ham, blir i ham en kilde med vann som veller fram til evig liv.» Joh. 4, 13. 14. Med det levende vann mente han Den Hellige Ånd. På samme måte som en tørst vandrer behøver vann, slik behøver vi Guds Ånd i våre hjerter. Den som drikker av dette vann, skal aldri tørste. Den Hellige Ånd utøser Guds kjærlighet i våre hjerter. Den stiller våre lengsler slik at rikdom, ære og fornøyelse i denne verden ingen tiltrekning har på oss. Og den gir oss en slik glede at vi ønsker at også andre skal få del i den. Den vil i oss bli som en kilde av vann som strømmer ut med sine velsignelser til alle omkring oss. Og hver den som Kristi Ånd bor i, skal til evig tid leve sammen med Kristus i hans rike. Hos den som tar imot den ved troen i sitt hjerte, blir den begynnelsen til det evige liv.

Jesus fortalte kvinnen at han vilde gi henne denne dyrebare velsignelsen hvis hun bad ham om det. Slik vil han også gi oss den.

Denne kvinnen hadde overtrådt Guds bud, og Kristus åpenbarte for henne at han kjente til hennes syndige liv, men han gav også til



kjenne at han var hennes venn, at han elsket henne og hadde medynk med henne, og dersom hun var villig til å gi avkall på sine synder, så vilde Gud ta imot henne som sitt barn og være henne nådig. Hvor det gledet hennes hjerte å få kjennskap til dette! I sin glede skyndte hun seg av sted til byen i nærheten og bad folk komme ut og se Jesus. Da kom de til brønnen og bad ham bli hos dem. Han ble der i to dager og lærte dem, og mange lyttet til hans ord. De angret sine synder og trodde på ham som deres Frelser.

I sitt arbeid som lærer besøkte Jesus sitt gamle hjem i Nasaret to ganger. Da han første gangen besøkte byen, gikk han inn i synagogen på sabbaten. Her leste han Esaias' profeti om Messias' gjerning, at han skulde forkynne evangeliet for de fattige, trøste de sørgende, gi de blinde deres syn og helbrede dem som var plaget.

Og så fortalte han folket at alt dette ble oppfylt på denne dag. Dette var den gjerning han selv utførte. Da hans tilhørere hørte disse ord, ble de fylt med glede. De trodde at Jesus var den frelser som var lovt dem. Den Hellige Ånd virket på deres hjerter, og de uttrykte sine følelser i lov og pris til Herren.

Men så kom de til å tenke på hvordan Jesus hadde bodd blant dem som en tømmermann. De hadde ofte sett ham arbeide sammen med Josef i verkstedet. Enda han hele sitt liv hadde vist stor kjærlighet og barmhjertighet, vilde de likevel ikke tro at han var Messias. Ved slike tanker gav de Satan høve til å beherske deres sinn, og så ble de fylt med vrede mot Frelseren. De talte imot ham og bestemte seg for å ta hans liv.

De førte ham bort og hadde planer om å styrte ham ut over avgrunnen fra fjellet. Men hellige engler omringet ham for å beskytte ham. Han gikk trygt gjennom hopen, og ingen kunde finne ham.

Neste gang han kom til Nasaret, var de like uvillige til å ta imot ham som de var første gangen. Så drog han bort for aldri mer å vende tilbake.

Kristus virket for dem som ønsket at han skulde hjelpe dem, og over hele landet flokket folk seg om ham. Når han helbredet og lærte dem, var gleden stor. Himmelen syntes å være kommet ned til jorden, og de frydet seg over en barmhjertig Frelsers nåde.

## Kapittel 10

### Jesu lære

#### **Guds lov opphøyet -- Verdens lys Hvem er min neste?**

Jødernes religion var på denne tid ikke stort annet enn en rekke seremonier. Etter hvert som de mistet den sanne gudsdyrkelse og Guds Ords åndelige kraft av syne, innførte de sine egne seremonier og overleveringer.

Bare Kristi blod kan rense fra synd. Hans kraft alene kan bevare menneskene fra å synde. Men jødene kjente seg trygge, for de hadde den oppfatning at de ved egne gjerninger og religiøse seremonier skulde fortjene frelse. Fordi de var så nidkjære for disse seremonier, mente de seg selv å være verdige til en plass i Guds rike.

Men de satte sitt håp til verdslig storhet. De traktet etter rikdom og makt og forventet dette som lønn for sin foregivende fromhet. De ventet på at Messias skulde opprette sitt rike her på jorden og herske som en mektig fyrste blant menneskene. Alle jordiske velsignelser håpet de å oppnå når han kom. Jesus visste at de vilde bli skuffet i sine forventninger. Han var kommet for å undervise dem om noe som var langt bedre enn det de søkte etter. Han var kommet for å gjenopprette den sanne gudsdyrkelse. Han vilde innføre en ren hjertereligion som skulde komme til syne i et rent liv og en hellig

karakter.

I sin underfulle bergpreken lot han tydelig komme til syne hva det var som var mest dyrebart for Gud og hva det var som kunde bringe sann lykke.

Frelserens disipler var blitt påvirket av rabbinernes lære, så det Jesus nå lærte folket, gjaldt først og fremst dem, men det han lærte dem, er også for oss. Vi trenger til den samme undervisning.

«Salige er de fattige i ånden,» sa Kristus. De fattige i ånden er slike som innser sin egen syndighet og trang. De vet at de i seg selv ikke kan gjøre noe godt. De ønsker å få hjelp fra Gud, som også er villig til å gi dem sine velsignelser.

«For så sier den Høye, den Opphøyde, han som troner evindeligg, og hvis navn er hellig: I det høye og hellige bor jeg, og hos den som er sønderknust og nedbøyd i ånden, for å gjenopplive de nedbøydets ånd og gjøre de sønderknustes hjerte levende.» Es. 57, 15.

«Salige er de som sørger.» Med dette menes ikke de som knurrer og klager, slike som viser seg sure og går omkring med et mørkt blick, men det menes dem som i sannhet sørger over sine synder og ber Gud om forlatelse. Alle slike vil han tilgi uforskyldt. Han sier: «Jeg vil vende deres klage til fryd og trøste dem og glede dem etter deres sorg.» Jer. 31, 13.

«Salige er de saktmodige.» Kristus sier: «Lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet.» Matt. 11, 29. Når han ble forurettet, betalte han ondt med godt. Her har han gitt oss et eksempel forat vi skal gjøre som han gjorde.

«Salige er de som hungrer og tørster etter rettferdighet.» Rettferdighet er det samme som å gjøre rett. Det betyr lydighet mot Guds lov, for i denne loven er rettferdighetens grunnsetninger lagt ned. Bibelen sier: «Alle dine bud er rettferdighet.» Sal. 119, 172.

Ved sitt eksempel lærte Kristus menneskene å lyde denne lov. Lovens rettferdighet kommer til syne i hans liv. Vi hungrer og tørster etter rettferdighet når vi ønsker at vi i alle våre tanker, ord og gjerninger må være lik Kristus. Og vi kan bli lik Kristus dersom vi virkelig ønsker det. Vårt liv kan likne hans liv, og våre handlinger være i harmoni med Guds lov. Den Hellige Ånd vil la Guds kjærlighet fylle vårt hjerte, så det vil bli vår største lyst å gjøre hans vilje.

Gud er mer villig til å gi oss sin Ånd enn foreldre er til å gi sine barn gode gaver. Dette er hans løfte: «Be, så skal eder gis!» Luk. 11, 9; Matt. 7, 7. Alle som hungrer og tørster etter rettferdighet, «skal mettes».

«Salige er de barmhjertige.» Å være barmhjertig er å behandle andre bedre enn de fortjener. Slik har Gud handlet med oss. Han har lyst til miskunnhet. Han er god mot de utakknemlige og onde. Han lærer oss at vi bør behandle andre på samme måte. Han sier: «Vær

gode mot hverandre, barmhjertige, så I tilgir hverandre, likesom Gud har tilgitt eder i Kristus.» Ef. 4, 32.

«Salige er de rene av hjertet.» Gud er mer interessert i hva vi egentlig er enn i hva vi sier vi er. Han bryr seg ikke om hvor vakre vi ser ut, men han vil at vi skal ha et rent hjerte. Da vil alle våre ord og gjerninger bli rette.

Kong David bad: «Gud; skap i meg et rent hjerte.» «La min munns ord og mitt hjertes tanke være til velbehag for ditt åsyn, Herre, min klippe og min gjenløser!» Sal. 51, 12; 19, 15. Dette bør også være vår bønn.

«Salige er de fredsommelige.» Den som eier Kristi saktmodighet og ydmyke sinnelag, vil være fredsommelig. Et slikt sinnelag vekker ingen trette og gir ikke et vredt svar. Det gjør hjemmet lykkelig og fører en stille fred med seg til velsignelse for alle.

«Salige er de som er forfulgt for rettferdighets skyld.» Matt. 5, 3 -- 10. Kristus visste at mange av hans disipler vilde bli kastet i fengsel for hans skyld, og mange vilde bli drept. Men han sa at de skulde ikke sørge over det.

Ingen ting kan skade dem som elsker og følger Kristus. Han følger med dem overalt. De kan bli drept, men han vil gi dem et liv som aldri får ende og ærens uvisnelige krans. Og av dem vil andre lære å kjenne den kjære Frelser. Kristus sa til sine disipler: «I er

verdens lys.» Matt. 5, 14. Jesus skulde snart gå bort fra jorden til sitt hjem i himmelen. Men disiplene skulde undervise folket om hans kjærlighet. De skulde være som lys blant menneskene.

Lampen i fyrtårnet som lyser ut i mørket, viser skipet vei inn i den sikre havn. På samme måten skal Kristi etterfølgere lyse i denne mørke verden for å vise menneskene veien til Kristus og himmelhjemmet. Det er dette alle Kristi etterfølgere bør gjøre. Han vil at de skal samarbeide med ham for å frelse andre.

Slike lærdommer var nye og fremmede for dem som hørte på Kristus, og han gjentok dem ofte. En gang kom en lovkyndig til ham med dette spørsmål: «Mester, hva skal jeg gjøre forat jeg kan arve evig liv?» Jesus «sa til ham: Hva er skrevet i loven? hvorledes leser du? Han svarte og sa: Du skal elske Herren din Gud av alt ditt hjerte og av all din sjel og av all din makt og av all din hu, og din neste som deg selv.»

«Du svarte rett,» sa Kristus. «Gjør dette, så skal du leve!» Den lovkyndige hadde ikke gjort dette. Han visste at han ikke hadde elsket andre som seg selv. I stedet for å omvende seg søkte han å finne en unnskyldning for sin selviskhet. Derfor spurte han Kristus: «Hvem er da min neste?» Luk. 10, 25 -- 29.

Prestene og rabbinerne drøftet ofte dette spørsmål. De regnet ikke de fattige og ulærde som sin neste, og de vilde ingen vennetjeneste vise dem. Kristus tok ikke del i det de drøftet. Han svarte på spørsmålet med en fortelling som var hendt kort tid i

forveien. En mann gikk fra Jerusalem til Jeriko, sa han. Veien var bratt og ujevn og førte gjennom et vilt, øde strøk. Her ble han overfalt av røvere som tok alt han hadde med og på seg. De slo ham og såret ham og lot ham ligge som død.

Mens han lå der, kom det en prest og en levitt fra tempelet i Jerusalem forbi. Men i stedet for å hjelpe den stakkars mannen gikk de rett forbi ham og lot ham ligge. Disse menn var kåret til å gjøre tjeneste i Guds tempel, og de burde ha vært lik Gud -- fulle av miskunnhet -- men deres hjerter var kalde og ufølsomme.

Litt senere kom en samaritan til det samme stedet. Han var foraktet og hatet av jødene. En jøde vilde ikke engang gi en samaritan så mye som et glass vann eller en brødskorpe. Men denne samaritanen tok ikke dette i betraktning. Han tok ikke engang tid til å tenke på røvere som kanskje kunde ligge på lur etter ham.

Der lå den fremmede såret og nær ved å dø. Samaritanen tok sin egen kappe og svøpte omkring ham. Han gav ham noe av sin egen vin og helte olje i hans sår. Han satte ham på sitt eget dyr, førte ham til et herberge og pleide ham hele natten. Om morgenen før han drog bort, lot han verten sørge for ham, betalte utgiftene og til og med penger til fortsatt pleie, og så føyet han til dersom verten skulde trenge mer penger: «Plei ham! og hva mer du måtte koste på ham, det skal jeg betale deg igjen når jeg kommer tilbake.» Det var denne beretningen Jesus fortalte. Når han nå vendte seg mot den lovkyndige, spurte han: «Hvem av disse tre synes du nå viste seg som den manns neste som var falt blant røvere?»



Den lovkyndige svarte: «Den som gjorde barmhjertighet mot ham.» Da sa Jesus: «Gå du bort og gjør likeså!» Luk. 10, 35 -- 37.

Så er da spørsmålet: «Hvem er min neste?» for alltid besvart. Kristus har vist at vår neste ikke bare er den som hører til den samme kirke eller tro som vi. Det har ikke noe med rase, farge eller klasseforskjell å gjøre. Enhver som behøver vår hjelp, hver sjel som er anfektet av Satan, enhver som er Guds eiendom, er vår neste.

I fortellingen om den barmhjertige samaritan stilte Jesus fram et bilde av seg selv og sin misjon. Mennesket var blitt forført, slått, plyndret og ruinert av Satan og overlatt til å dø. Men Frelseren hadde medynk med oss i vår ynkvverdige tilstand. Han forlot sin herlighet i himmelen for å komme oss til hjelp. Han så at vi holdt på å dø, men han bestemte seg for å frelse oss. Han læget våre sår. Han skjulte oss med sin rettferdighets kappe. Han gav oss en sikker tilflukt og beredte alt for oss på sin egen bekostning. Han døde for å frelse oss.

Prestene og levittene gav seg ut for å holde Guds bud, men det var samaritanen som virkelig holdt dem. Han hadde et kjærlig, medfølende hjerte.

Når han gav pleie til den sårede, fremmede mannen, viste han kjærlighet så vel mot Gud som mot mennesker, for det er Gud velbehagelig at vi gjør godt mot andre. Vi viser vår kjærlighet mot ham når vi er kjærlige mot dem vi kommer i berøring med.

Kristus sier til sine etterfølgere: «Dette er mitt bud at I skal elske hverandre.» Et kjærlig, elskende hjerte er mer verd enn alle verdens rikdommer. De som lever for å gjøre godt mot andre, viser at de er Guds barn. Det er de som skal bo hos Kristus i hans rike.

Den store mesterkunstneren har omsorg for liljene. Han har gjort dem så vakre at de overstråler Salomos herlighet. Hvor stor omsorg har han ikke da for menneskene som er skapt i Guds bilde? Han lengter etter å se sine barn åpenbare en karakter som er i samsvar med hans egen. Likesom solstrålene gir blomstene de vakre fargene, gir Gud sjelen sin egen karakters skjønnhet.

## Kapittel 11

### **Sabbatshelligholdelse**

#### **Gjennom kornakeren -- Ikke oppheve, men oppfylle Underet -- ved Betesda**

Vår Frelser holdt sabbaten hellig og lærte sine disipler å holde den. Han visste hvordan den skulde holdes hellig, for han hadde selv helliget den.

Bibelen sier: «Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig.» «Den syvende dag er sabbat for Herren din Gud.» «For i seks dager gjorde Herren himmelen og jorden, havet og alt det som i dem er, og han hvilte på den syvende dag; derfor velsignet Herren sabbatsdagen og helliget den.» 2 Mos. 20, 8. 10. 11; 31, 16. 17.

Kristus hadde arbeidet sammen med sin Far da jorden ble skapt, og ved ham var sabbaten blitt til. Bibelen sier at «alt er blitt til ved ham». Joh. 1, 3.

Når vi ser på solen og stjernene, trærne og de vakre blomstene, bør vi minnes at Kristus har skapt det alt sammen. Og han innstiftet sabbaten for å hjelpe oss til å minnes hans kjærlighet og allmakt.

De jødiske lærere hadde stilt opp mange vedtekter for hvordan folk skulde holde sabbaten, og de vilde at alle skulde rette seg etter

de reglene de hadde gitt. Derfor gav de akt på Frelseren for å se hva han vilde gjøre.

Da Kristus og disiplene en sabbatsdag gikk hjem fra synagogen, kom de gjennom en kornaker. Det var sent, og disiplene var sultne. De plukket derfor noen aks, gned dem mellom hendene og spiste kornene. Hadde det vært på en annen dag, hadde hvem som helst som gikk gjennom en aker eller en frukthage, lov til å ta og spise hva han vilde, men slik var det ikke på sabbaten. Kristi fiender så hva disiplene gjorde, og de sa til Frelseren: «Se, dine disipler gjør det som ikke er tillatt å gjøre på sabbaten.» Matt. 12, 2.

Men Kristus forsvarte sine disipler. Han minnet anklagerne om David som hadde spist av det hellige brødet i tabernaklet engang han var sulten, og han hadde også gitt de sultne krigerne sine av det. Hvis det var riktig for David da han var sulten, å spise av dette hellige brødet, var det da ikke riktig for disiplene når de var sultne, å plukke kornaks på sabbatens hellige timer?

Sabbaten ble ikke til for å være til besvær for menneskene. Hensikten var at den skulde gagne mennesket ved å gi det fred og hvile. Derfor sa vår Herre: «Sabbaten ble til for menneskets skyld, og ikke mennesket for sabbatens skyld.» Mark. 2, 27.

«Og det skjedde på en annen sabbat at han gikk inn i synagogen og lærte; og der var en mann hvis høyre hånd var vissen. Men de skriftlærde og fariseerne lurte på ham, om han vilde helbrede på sabbaten, forat de kunde finne klagemål imot ham.

Men han visste deres tanker, og han sa til mannen som hadde den visne hånd: Stå opp og kom fram! Og han stod opp og trådte fram. Da sa Jesus til dem: Jeg spør eder om det er tillatt på sabbaten å gjøre godt eller å gjøre ondt, å berge liv eller å spille det?

Og han så omkring på dem alle og sa til ham: Rekk din hånd ut! Og han gjorde så, og hans hånd ble frisk igjen. Men de ble rent rasende, og talte med hverandre om hva de skulde gjøre med Jesus.» Luk. 6, 6 -- 11.

Ved det spørsmål Frelseren rettet dem, viste han hvor urimelige de var. «Han sa til dem: Hvem er det vel iblant eder som har et får, og om det på sabbaten faller i en grøft, da ikke tar fatt i det og drar det opp?» Dette kunde de ikke svare på. Da sa han: «Hvor meget mer er da ikke et menneske enn et får! Derfor er det tillatt å gjøre godt på sabbaten.» Matt. 12, 11. 12.

Det er tillatt, det vi si, det samstemmer med loven. Kristus klandret aldri jødene fordi de holdt Guds lov eller fordi de æret sabbaten. Tvert imot forsvarte han alltid loven i all dens fylde.

Esaias profeterte om Kristus: «Det er Herrens vilje å gjøre loven stor og herlig for sin rettferdighets skyld.» Es. 42, 21. Han vilde forstørre og forherlige den. Kristus gjorde loven stor ved å peke på det forunderlige omfang den hadde. Han viste at vi bør lyde den, ikke alene i handling som mennesker kan se, men i tanker som Gud alene kjenner.

Til dem som påstod at han kom for å oppheve loven, sa Jesus: «I må ikke tro at jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene; jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle.» Matt. 5, 17.

Å oppfylle loven er det samme som å holde den. Jak. 2, 8. Da Jesus kom for å bli døpt av Døperen Johannes, sa han: «Således sømmer det seg for oss å fullbyrde all rettferdighet.» Matt. 3, 15. Å oppfylle loven er å vise fullstendig lydighet mot den.

Guds lov kan aldri forandres, for Kristus sa: «Før himmel og jord forgår, skal ikke den minste bokstav eller en eneste tøddel forgå av loven, før det er skjedd alt sammen». Matt. 5, 18.

Da Kristus spurte: «Om det er tillatt på sabbaten å gjøre godt eller å gjøre ondt, å berge liv eller å spille det», viste han at han kjente hjertene hos de ugudelige fariseerne som klandret ham. Mens han forsøkte å frelse liv ved å helbrede de syke, forsøkte de å ødelegge liv ved å ta ham av dage. Var det bedre å slå i hjel på sabbaten, slik som de søkte å gjøre, enn det var å helbrede de lidende, slik som han hadde gjort? Var det bedre å nære mord i hjertet på denne hellige dag enn å nære kjærlighet mot alle mennesker -- kjærlighet utvist i vennlighet og barmhjertighetsgjerninger?

Mange ganger beskyldte jødene Jesus for å overtre sabbaten. Ofte søkte de å drepe ham fordi han ikke holdt den slik som de krevde i sine overleveringer, men dette brydde han seg ikke om.

Han holdt sabbaten slik som Gud ønsket den skulde holdes.

I Jerusalem var det en stor dam som het Betesda. Til visse tider ble vannet i denne dammen opprørt. Folket trodde at en engel fra Herren for ned og opprørte vannet, og den som først steg ned etter at vannet var kommet i bevegelse, vilde bli helbredet av hva som helst slags sykdom han var plaget av.

En mengde mennesker kom til denne dammen i håp om å bli helbredet, men ble skuffet. Når vannet ble opprørt, stimlet folk på slik at mange ikke engang kunde komme bort til kanten av dammen.

En sabbat kom Jesus til Betesda. Hans hjerte ble fylt av medynk når han så på de lidende stakkarer der. Det var en mann som så skrøpeligere ut enn alle de andre. I 38 år hadde han vært en hjelpeløs krøpling. Ingen læge kunde helbrede ham. Mange ganger var han blitt tatt med til Betesda, men når vannet ble opprørt, steg en annen ned før ham.

Denne sabbaten hadde han ennå en gang forsøkt å komme ned i dammen, men forgjeves. Jesus så ham da han krøp tilbake til den matten som han brukte til seng. Mannens krefter var nesten uttømt. Fikk han ikke snart hjelp, måtte han dø. Mens han lå der, kastet han nå og da et blick på dammen, og på samme tid så han et medlidende ansikt som bøyde seg over ham, og han hørte en røst som sa: «Vil du bli frisk?»

Mannen svarte bedrøvet: «Herre, jeg har ingen til å kaste meg

ned i dammen når vannet blir opprørt, og i det samme jeg kommer, stiger en annen ned før meg.»

Han visste ikke at den mannen som stod ved siden av ham, kunde helbrede, ikke bare en, men alle som vilde komme til ham. Kristus sa til ham: «Stå opp, ta din seng og gå.» Mannen lystret straks, og en ny kraft strømmet gjennom ham. Han sprang opp på sine føtter og oppdaget at han kunde stå og gå. For en glede!

Han tok sengen sin, skyndte seg av sted og priste Gud. Da møtte han noen av fariseerne og fortalte dem om sin vidunderlige helbredelse. De så slett ikke ut til å bli glade for dette, men klandret ham fordi han bar sengen sin på sabbaten, men mannen sa: «Han som gjorde meg frisk, sa til meg: Ta din seng og gå!» Joh. 5, 1 -- 11.

Da unnskyldte de ham, men la skylden på den mannen som hadde sagt til ham at han skulde bære sengen sin på sabbaten.

I Jerusalem, der Frelseren nå oppholdt seg, bodde mange av de lærde rabbinerne. Her var folk blitt undervist i rabbinernes falske forestillinger om sabbaten. Store skarer kom for å tilbe i tempelet, og på den måten ble rabbinernes lære utbredt vidt og bredt. Kristus ønsket å rette på disse villfarelser. Derfor var det han helbredet mannen på sabbaten og bad ham bære sengen. Han visste at denne handling vilde vekke stor oppmerksomhet hos rabbinerne og således gi ham høve til å undervise dem. Slik gikk det også. Fariseerne førte Jesus fram for jødernes høye råd forat han kunde svare på anklagen om sabbatsovertredelse.



Frelseren vitnet at hans handlemåte var i samklang med sabbatsbudet. Den stod i harmoni med Guds vilje og verk. «Min Fader arbeider inntil nå; også jeg arbeider.» Joh. 5, 17.

Gud arbeider stadig med å oppholde hver eneste levende skapning. Skulde han stanse sitt arbeid på sabbaten? Skulde Gud forby solen å fullbyrde sin oppgave på sabbaten? Skulde han holde dens stråler tilbake, så de ikke skulde varme opp jorden og gi næring til plantelivet?

Skulde bekken stanse og ikke lenger vanne markene, og bølgene på havet høre opp med å gi ebbe og flo? Skulde hveten og maisen holde opp med å vokse, og trær og busker ikke lenger bære knopper og blomstre på sabbaten?

Da vilde folk gå glipp av avlingen og av de velsignelser som tjener til å oppholde livet. Verket ute i naturen må foregå uhindret, ellers vil menneskene dø. Og menneskene selv har også en gjerning å gjøre på sabbaten. De må sørge for det nødvendige i livet, de må pleie de syke, og de må lindre nøden blant de trengende. Gud vil ikke at hans skapninger skal lide den minste smerte når en slik smerte kan stilles på sabbaten.

Det er ingen stans i himmelens verk, og vi skulde heller aldri høre opp med å gjøre godt. Loven forbyr oss å gjøre vår egen gjerning på Herrens hviledag. Arbeidet for levebrødet må legges til side. Intet arbeid for verdslig fornøyles eller vinnings skyld er

tillatt på den dagen. Men vi bør ikke tilbringe dagen i unyttig uvirksomhet. På samme måte som Gud hørte opp med sitt skaperverk og hvilte på sabbaten, slik skal også vi hvile.

## Kapittel 12

### Den gode hyrde

**Herre, frels meg! -- Døde blir levende -- Vi for alle vill som får**

Vår Frelser kalte seg selv en hyrde, og disiplene kalte han sin hjord. Han sa: «Jeg er den gode hyrde, og jeg kjenner mine og kjennes av mine.» Joh. 10, 14.

Kristus skulde snart forlate disiplene sine, og han sa dette for å trøste dem. Når han ikke lenger var hos dem, vilde de komme til å minnes hans ord. Når som helst de så en hyrde som vokter hjorden, måtte de komme til å tenke på Frelserens kjærlighet og omsorg for den.

I det landet der Jesus oppholdt seg, var hyrden ute hos hjorden både dag og natt. Om dagen førte han den over stenete fjellstrekninger og gjennom skogene til herlige gressganger ved elvebredden. Om natten holdt han vakt over den og passet på den, så den ikke skulde bli overfalt av ville dyr og røvere, som det var mange av rundt omkring.

Han tok seg kjærlig av de syke og forkomne. Han tok de små lammene i favn og bar dem ved brystet. Hvor stor hjorden så var, kjente hyrden likevel hvert eneste får. Han hadde gitt hvert eneste ett

av dem navn som han kalte på dem med.

Slik har Kristus, den himmelske hyrden, omsorg for sin hjord som er spredt omkring overalt i verden. Han kjenner oss alle ved navn. Han kjenner selve huset der vi bor og hva alle de heter som bor der. Han har så stor omsorg for hver enkelt som om det ikke fantes andre i hele verden.

Hyrden gikk foran sine får og avverget all fare. Han kjempet mot ville dyr og røvere. Det hendte også at hyrden ble drept mens han passet på hjorden sin.

På samme måte vokter Frelseren sin disippelflokk. Han har gått forut for oss. Han har levd på jorden likesom vi. Han var et barn, en yngling, en mann. Han overvant Satan og alle hans fristelser forat også vi skulde kunne overvinne ham. Han døde for å frelse oss. Enda han nå er i himmelen, glemmer han oss ikke et øyeblikk. Han vil trofast vokte og bevare hvert eneste får. Ikke en eneste av hans etterfølgere skal den onde fiende få tak i.

En hyrde kunde ha hundre får, men dersom ett ble borte, slo han seg ikke til ro med dem som var i folden. Han gikk ut for å lete etter det som var mistet.

Han gikk ut i mørke natten, i storm og regn, over berg og dal. Han vilde ikke unne seg noen ro før fåret var funnet. Da tok han det i armen sin og bar det tilbake til folden. Han klaget ikke over anstrengelsene han hadde hatt, men sa med glede: «Gled eder med

meg, for jeg har funnet mitt får som jeg hadde mistet.» Luk. 15,4 -- 7.

Frelser-hyrden har således omsorg ikke bare for dem som er i folden, men han sier: «Menneskesønnen er kommet for å frelse det som var fortapt.» Matt. 18, 11.

«Jeg sier eder: Således skal det være glede i himmelen over en synder som omvender seg, mer enn over ni og nitti rettferdige som ikke trenger til omvendelse.» Luk. 15, 17.

Vi har syndet og gått langt bort fra Gud. Kristus sier at vi er som får som har gått seg vill. Han kom for å hjelpe oss til å leve uten synd. Dette kaller han å føre oss tilbake til folden.

Når vi vender tilbake med hyrden og lar være med å synde, så sier Kristus til englene i himmelen: «Gled eder med meg, for jeg har funnet mitt får som jeg hadde mistet.» Og en herlig lovsang lyder fra englekoret, en lovsang som fyller hele himmelen med den yndigste melodi.

Kristus framstiller ikke et bilde av en bedrøvet hyrde som vender hjem uten å ha funnet fåret. Her har vi en forsikring om at ikke et eneste ett av de villfarne fårene fra Guds fold er glemt. Ikke ett lar han gå uten hjelp. Enhver som vil la seg frelse, vil Frelseren redde ut av syndens snare.

Hver den som har fart vill, kan derfor fatte nytt mot. Den gode

hyrden søker etter deg. Husk at hans oppgave er å frelse det som var forapt, og det er deg. Tviler du på om det er mulig at du kan bli frelst, så er det det samme som å tvile på at han har kraft til å frelse, han som har kjøpt deg med en så uendelig pris. La troen få plass i stedet for vantro. Se på de hendene som ble såret for deg og gled deg over at det er kraft i dem til å frelse.

Husk at Gud og Kristus har interesse for deg og at hele himmelens hærs-kare har som oppgave å frelse syndere.

Han gjorde det slik at de halte gikk, de døve hørte og de blinde så. Han rensket de stakkars spedalske og helbredet de verkbrudne og slike som var plaget av alle slags sykdommer. På hans ord måtte til og med djevlene fare ut av dem som de hadde tatt i eie. De som så dette under, ropte i stor undring: «Hvem er dog dette at han byr de urene ånder med myndighet og makt, og de farer ut?»

På Jesu befaling kunde Peter gå på sjøen, men han måtte holde blikket festet på Frelseren. Så snart han vendte øynene bort fra ham, begynte han å tvile og å synke. Da ropte han: «Herre, frels meg!» Og Frelseren rakte hånden ut og løftet ham opp. Når noen roper til Kristus om hjelp, er hans hånd rakt ut til frelse for dem.

Frelseren vekket de døde til liv. En av dem var sønn av enken fra Nain. De bar ham til graven da de møtte Jesus. Men Jesus tok den unge mannen i hånden, løftet ham opp og gav ham levende tilbake til hans mor. Så vendte sørgekaren hjem igjen med lov og takk til Gud.

Slik ble også Jairus' datter vekket opp, og slik ble Lasarus, som hadde vært død i fire dager, på Kristi befaling kalt fram fra graven.

Slik vil det bli når Kristus kommer til jorden igjen. Da skal hans røst trenge ned i gravene og «de døde i Kristus skal først oppstå» i herlighet til evig liv, og da skal de «alltid være med Herren», 1 Tess. 4, 16. 17.

Det var et underfullt verk Frelseren utførte mens han var her på jorden. Det var denne oppgaven han tenkte på da han sendte svar til Døperen Johannes. Johannes satt i fengsel, og han var litt motløs og forsagt. Han begynte endog å nære tvil om Kristus virkelig var Messias. Derfor sendte han noen av disiplene sine til Jesus med dette spørsmål: «Er du den som skal komme, eller skal vi vente en annen?»

Da sendebudene kom til Jesus, var han omringet av en flokk med syke og lidende mennesker som han helbredet. Hele dagen ventet sendebudene, men han arbeidet utrettelig med å hjelpe dem som led. Endelig sa han: «Gå bort og fortell Johannes det som I hører og ser: Blinde ser og halte går, spedalske renses og døve hører og døde står opp og evangeliet forkynnes for fattige.» Matt. 11, 3 -- 5.

I tre og et halvt år gikk Jesus omkring på jorden og gjorde godt. Så kom den tiden da hans gjerning på jorden skulde avsluttes. Med disiplene måtte han gå opp til Jerusalem, og der vilde han bli forrådt,

dømt og korsfestet. På den måten skulde hans egne ord gå i oppfyllelse: «Den gode hyrde setter sitt liv til for fårene.» Joh. 10, 11.

«Sannelig, våre sykdommer har han tatt på seg, og våre piner har han båret. . . Han er såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger; straffen lå på ham, forat vi skulde ha fred, og ved hans sår har vi fått lægedom. Vi for alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei; men Herren lot våres alles misgjerninger ramme ham.» Es. 53, 4 -- 6.

I alle våre prøvelser har vi en hjelper som aldri svikter. Han lar oss ikkje kjempe alene mot fristelsene og det onde, så vi til slutt skulde bli knust under byrder og sorg. Vi kan ikke se ham nå, men troens øre kan høre hans stemme som sier: «Frykt ikke. Jeg er med deg. Jeg kjenner alle dine sorger, har seiret i alle dine kamper og stått imot alle dine fristelser. Tro ikke at du er ensom og forlatt. Om din smerte ikkje rører strengene i et eneste hjerte her på jorden, se opp til meg, og du skal leve.»



## Kapittel 13

### **Jesus drar inn i Jerusalem**

#### **Se, din konge kommer -- Hosianna Den -- dødsdømte by**

Jesus drog opp til Jerusalem for å ta del i påskefesten. Han var omringet av store skarer som også skulde til denne årlige høytid.

Etter ordre fra Frelseren hentet to av hans disipler folen til en aseninne, forat Jesus på den kunde ri inn i Jerusalem. De bredte klærne sine over folen, og Mesteren satte seg på den. Så snart han hadde satt seg, gav luften gjenlyd av et mektig seiersrop. Den store skaren hilste ham som Messias, kongen. Over 500 år før hadde profeten beskrevet denne scenen: «Fryd deg storlig, Sions datter! . . . Se, din konge kommer til deg . . . fattig og ridende på et asen, på aseninnens unge fole.» Sak. 9, 9.

Alle sammen i denne skaren, som stadig ble større, var glade og fulle av begeistring. De kunde ikke gi ham kostbare gaver, men de bredte klærne sine ut som et teppe på veien. De brøt grener av de vakre oljetrærne og palmene og strødde dem på veien. De fulgte med Jesus og tenkte nå at han skulde stige opp på Davids trone i Jerusalem.

Aldri før hadde Frelseren tillatt sine etterfølgere å gi ham en slik kongelig hyldest, men denne gangen ønsket han på en særskilt

måte å åpenbare seg for verden som dens forløser.

Guds Sønn skulde snart bli et offer for menneskenes synder. Hans menighet skulde ned gjennom tidene gjøre hans død til gjenstand for alvorlig overveielse og gransking. Det var derfor nødvendig at alles øyne nå skulde bli rettet mot ham.

Etter et opptrin som dette kunde hans forhør og korsfes-telse aldri bli skjult for verden. Det var Guds hensikt at hver eneste begivenhet i de siste dagene av Frelserens liv skulde stå fram så tydelig at ingen makt i verden skulde kunne få dem til å bli glemt.

I den store flokken som omgav Frelseren, var det levende beviser på hans kraft til å gjøre undrer. De blinde som hadde fått synet igjen av ham, gikk i spissen. De stumme hvis tunge han hadde løst, ropte hosianna høyest av alle. De krøplingene han hadde helbredet, sprang av glede og var de ivrigste til å bryte palmegrener av trærne og svinge dem for ham. Enker og faderløse opphøyde Jesu navn for hans barmhjertige gjerninger mot dem.

De ulykkelige spedalske som var blitt rensset ved et ord fra hans leper, bredte sine klær på veien. De som var vekket opp fra de døde på Frelserens ord, var også til stede. Og Lasarus som hadde sett forråtnelse i graven, men spm nå gledet seg i sin manndoms fulle styrke, var blant den glade skaren som fulgte Frelseren inn i Jerusalem.

Etter hvert som flere og flere sluttet seg til flokken, ble de

grepet av øyeblikkets begeistring og tok del i de rop som gav gjenlyd i ekko fra fjell til fjell og fra dal til dal: «Hosianna Davids sønn! Velsignet være han som kommer i Herrens navn! Hosianna i det høyeste!» Matt. 21, 9.

Mange fariseere var vitner til dette opptrin, og det mishaget dem. De følte at de holdt på å miste sin innflytelse over folket. De forsøkte alt de kunde for å få skaren til å tie, men alle truslene og forestillingene øket bare begeistringen.

Da de fant ut at de ikke kunde styre folket, trengte de seg gjennom flokken bort til Jesus og sa til ham: «Mester, irttesett dine disipler!» De søkte å få ham til å forstå at et slikt støyende opptrin var ulovlig og at øvrigheten ikke vilde tillate det. Jesus svarte: «Jeg sier eder: Om disse tier, skal stenene rope.» Luk. 19, 39. 40.

Dette triumftog var forordnet av Gud selv. Det var forutsagt av profetene, og ingen jordisk makt kunde stanse det. Guds verk vil alltid gå fremad, tross alt det menneskene kan gjøre for å hindre eller ødelegge det.

Da skaren kom opp til toppen av et fjell med utsikt over Jerusalem, lå byen utbredt foran dem i all sin herlighet. Alle vendte sine øyne mot Frelseren. De ventet å se i hans ansikt den samme beundring som de selv nærte.

Jesus gjorde holdt, og mens en sorgens sky bredte seg over ansiktet hans, så skaren med forbauselse at han brast ut i heftig gråt.

De som stod omkring Frelseren, kunde ikke forstå årsaken til denne sorg, men han gråt over byen som var dømt til ødeleggelse. Han hadde hatt særlig stor omhu for den, og det smertet ham dypt når han tenkte på at den snart skulde legges øde.

Med sorgtyngt hjerte ropte han: «Visste også du, om enn først på denne din dag, hva som tjener til din fred! men nå er det skjult for dine øyne. For de dager skal komme over deg da dine fiender skal kaste en voll opp om deg og kringsette deg og trenge deg fra alle sider, og slå deg til jorden og dine barn i deg, og ikke levne sten på sten i deg, fordi du ikke kjente din besøkelsestid.» Luk. 19, 42 -- 44.

Dersom innbyggerne i Jerusalem hadde gitt akt på Jesu lære og antatt ham som sin Frelser, vilde byen ha stått til evig tid. Den kunde være blitt rikenes dronning, en fullkommen fri by fri i den kraft som den fikk fra Gud.

Da vilde ingen væpnede soldater ha stått vakt ved dens porter, ikke noe romersk banner vilde ha vaiet over dens murer. Fra Jerusalem vilde fredens budskap ha gått ut til alle nasjoner. Den vilde ha blitt verdens herlige krone og pryde.

Men jødene hadde forkastet sin Frelser. De stod nettopp i ferd med å korsfeste sin konge. Og når solen gikk ned den kvelden, vilde Jerusalems skjebne for evig være avgjort. (Omtrent 40 år senere ble Jerusalem helt ødelagt og brent av den romerske hær.)

De øverste i Jerusalem hadde fått beskjed om at Jesus nærmet

seg byen med en stor flokk tilhengere. De gikk imot ham i håp om å kunne spre skaren. De opptrådte med stor myndighet og spurte: «Hvem er dette?» Matt. 21, 10.

Fylt av Guds Ånd svarte disiplene: «Adam kan fortelle dere det: Han er kvinnens sæd som skal knuse slangens hode.»

«Spør Abraham, han kan fortelle dere det: Han er Melkisedek, kongen av Salem, Fredsfyrsten.»

«Jakob kan fortelle dere det: Han er løven av Juda stamme.»

«Esaias kan fortelle dere det: Han er Immanuel, Under, Rådgiver, veldig Gud, Evig Fader, Fredsfyrste.»

«Jeremias kan fortelle dere det: Han er Davids rot, Herren, vår rettferdighet.»

«Daniel kan fortelle dere det: Han er Messias.»

«Hoseas kan fortelle dere det: Han er Herren, Hærskarenes Gud, Herren er hans ihukommelses navn.»

«Døperen Johannes kan fortelle dere det: Han er det Guds lam som bærer verdens synd.»

«Den store Jehova har selv ropt det ut fra sin trone: Denne er min sønn, den elskede!»

«Vi, hans disipler, vitner: Denne er Jesus, Messias, Livets fyrste, Forløseren.»

«Ja, endog fyrsten over mørkets makter anerkjenner ham og sier: Jeg kjenner deg, hvem du er, du Guds hellige.»

Jerusalem hadde vært som et barn han hadde omsorg for, og lik en hjærlig far som sørger over sin sønn som er kommet på avveier, grat Jesus over den elskede stad. Hvordan skal jeg kunne gi deg opp? Hvordan skal jeg tåle å se deg overgitt til ødeleggelse? Må jeg la deg gå din egen vei for å fylle din ondskaps mål? En eneste sjel har så stor verdi at ver-dener er ubetydelige i sammenlikning med den. Her gikk en hel nasjon tapt. Når solen snart gikk ned under horisonten, var Jerusalems nådedag forbi. Men Kristi store kjærlighets hjerte bad ennå for Jerusalem.

## Kapittel 14

### **Jesus renser tempelet**

**Ta dette vekk! -- Barn og syke finner en venn -- Hvis disse tier . . .**

Neste dag gikk Jesus inn i tempelet. Tre år i forveien hadde han funnet menn som kjøpte og solgte i forgården til tempelet, og han hadde irttesatt dem og drevet dem ut. Da han nå igjen kom inn i tempelet, fant han at de ennå drev den samme trafikk. Forgården var fylt med kyr, får og fugler. Disse dyr ble solgt til dem som ønsket å ofre for sine synder.

De som drev denne trafikk, gjorde seg skyldig i pengeutpresning og plyndring. Så stor var forvirringen og støyen i forgården at det i høy grad forstyrret dem som var inne i tempelet for å tilbe.

Kristus stod på tempeltrappen, og atter kastet han sitt gjennomtrengende blikk ut over forgården. Alles øyne festet seg uvilkarlig på ham. Folkets høyrøstede tale og lyden fra dyrene stilnet av. Alle så med forbauselse og forferdelse på Guds Sønn.

Hans guddommelige natur gav seg her til kjenne, og dette gav Jesus en verdighet og myndighet som folket aldri før hadde sett hos ham. Stillheten var nesten ikke til å holde ut. Til sist sa han med

tydelig røst og med en kraft som virket på folket som en veldig storm: «Det er skrevet: Mitt hus skal være et bedehus, men I har gjort det til en røverhule.» Luk. 19, 46.

Med enda større myndighet enn han hadde vist for tre år siden, bød han: «Ta dette vekk herfra!»

En gang før hadde prestene og de øverste for tempelet flyktet ved lyden av denne stemme. Siden hadde de skammet seg for de var redde. De hadde satt seg for at de aldri mer vilde flykte på samme måte. Men denne gangen ble de enda mer forferdet og skyndte seg hurtigere enn før med å lyde befalingen, og med dyreflokken foran seg flyktet de i hast vekk fra tempelet.

Straks etter ble tempelforgården fylt med mennesker som brakte sine syke til Jesus forat han kunde helbrede dem. Noen holdt nesten på å dø. Disse lidende mennesker følte sin elendighet og nød. De festet sitt bønnfallende blikk på Jesu ansikt og fryktet for å se den samme strenghet der som hadde drevet ut de mennene som kjøpte og solgte, men i Jesu ansikt var det bare kjærlighet og medlidenhet å finne.

Jesus tok vennlig imot de syke, og når han rørte ved dem, måtte sykdom og lidelse vike. Han tok barna ømt i armene sine, stillet deres gråt, tok bort deres sykdom og smerte og gav dem tilbake til foreldrene smilende og friske.

Hvilket syn for prestene og de øverste! Da de forsiktig nærmet



seg tempelet igjen, hørte de stemmer av menn, kvinner og barn som priste Gud. De så de syke som var blitt helbredet, de blinde som hadde fått synet igjen, de døve som hadde fått hørselen tilbake, og de halte som sprang omkring av glede.

Barna førte an i denne gledesytringen. De tok opp igjen hosiannaropene fra den foregående dag og svingte med palmegrener foran Frelseren. Tempelet gav dobbelt gjenlyd av ropene deres:

«Hosianna Davids sønn! Velsignet være han som kommer i Herrens navn!»

«Se, din konge kommer til deg, rettferdig er han og full av frelse.» Sak. 9, 9.

Øverstene søkte å få de lykkelige barna til å høre opp med å rope slik, men de var alle sammen fylt med glede og lovsang for de underfulle gjerningene Jesus hadde gjort, og de fikk dem derfor ikke til å tie.

Øverstene vendte seg da til Frelseren i håp om at han vilde by dem å tie stille. De sa til ham: «Hører du hva disse sier?»

Jesus svarte: «Ja! Har I aldri lest: Av umyndiges og diendes munn har du beredt deg lovprisning?» Matt. 21, 16.

Den herlige forrett å forkynne Kristi fødsel og å fremme hans verk på jorden var blitt forkastet av de stolte øverstene over folket.

Hans pris måtte bli kunngjort, og til dette valgte Gud barna. Ble disse glade barnestemmer brakt til å tie, så skulde endog stenene i tempelet ha ropt til Frelserens pris.

Da Jesus henviste til tempelet i Jerusalem, hadde hans ord: «Bryt dette tempel ned, og på tre dager skal jeg gjenreise det», en dypere mening enn tilhørerne oppfattet. Kristus var tempelets grunnvoll og liv. Dets tjeneste pekte til Guds Sønnns offer. Presteskapet var opprettet for å representere Kristi forsonende karakter og verk. Hele offersystemet var et forbilde på Frelserens død som skulde kjøpe verden fri.

## Kapittel 15

### Ved påskenattverden

#### **Minne om frihet fra trelldom -- Bedrøvet i Ånden -- Til minne om meg**

Israels barn nøt det første påskemåltid da de ble ført ut av Egypts trelldom. Gud hadde lovt å frelse dem. Han hadde fortalt dem at den førstefødte i hver familie hos egypterne skulde slås i hjel.

Han hadde sagt at de skulde merke dørstolpene sine med blodet av et slaktet lam, forat dødsengelen skulde gå forbi dem. Lammet skulde de steke og spise om kvelden med usyret brød og bitre urter. Dette skulde være et bilde på trelldommens bitterhet.

Når de spiste lammet, skulde de alle sammen stå klar til å reise. De skulde ha sko på føttene og stav i hånden. De gjorde som Herren hadde befalt, og samme natten sendte kongen av Egypt bud til dem at de fritt kunde dra ut. Om morgenen drog de da i vei mot løftets land.

Hvert år siden feiret Israels barn påskefesten i Jerusalem samme natten som de forlot Egypt. Ved denne festen hadde hver familie et stekt lam og dessuten brød og bitre urter, slik som forfedrene deres hadde hatt i Egypt, og de fortalte barna om Guds

godhet den gangen han førte folket sitt ut av trelldommen.

Tiden var nå kommet da Kristus skulde feire festen sammen med disiplene sine, og han bad Peter og Johannes om å finne et sted der de kunde berede påskennattverden. En mengde mennesker kom til Jerusalem på denne tiden, og de som bodde i byen, var alltid villige til å la de besøkende få et værelse hos dem så de kunde holde høytid.

Frelseren fortalte Peter og Johannes at når de kom ut på gaten, skulde de møte en mann som bar en vannkrukke. Ham skulde de følge og gå inn i samme huset som han gikk inn i, og de skulde si til mannen der i huset: «Mesteren sier til deg: Hvor er det herberge der jeg kan ete påskelammet med mine disipler?» Denne mannen skulde da vise dem en stor sal som inneholdt alt de trengte. Der skulde de berede påskelammet. Og det skjedde alt som Frelseren hadde sagt.

Ved påskennattverden var disiplene alene med Jesus. Den tiden de hadde tilbrakt sammen med Frelseren ved slike fester, hadde alltid være fylt av glede, men nå var han bedrøvet i ånden. Til sist sa han til dem med nedtrykt stemme: «Jeg har hjertelig lengtet etter å ete dette påskelam med eder før jeg lider.»

Det var druevin på bordet, og han tok et beger av dette, «takket og sa: Ta dette og del det mellom eder! For jeg sier eder: Fra nå av skal jeg aldri mer drikke av vintreets frukt før Guds rike er kommet.» Luk. 22, 11. 15. 17. 18.

Dette var siste gang Kristus skulde feire denne festen sammen med disiplene sine. Det var i virkeligheten den siste påsken som noen gang skulde holdes, for lammet ble slaktet for å undervise folket om Kristi død. Og når Kristus, det Guds lam, ble slaktet for verdens synder, vilde det ikke være nødvendig mer å slakte et lam for å framstille hans død.

Da jødene stadfestet at de hadde forkastet Kristus da de slo ham i hjel, forkastet de alt som gav denne festen dens sanne verd og betydning. Heretter vilde det bare være en tom form når de feiret den.

Men da Jesus tok del i denne påsketjenesten, tenkte han på det store offer han selv skulde bringe. Han skulde snart lide døden på korset, og tanken på dette pinte hans hjerte. Han kjente til den angst han skulde føle.

Han visste hvilken utakknemlighet og grusomhet han vilde bli utsatt for blant dem han var kommet for å frelse. Men han tenkte ikke på hva han selv skulde lide. Han ynkedes over dem som vilde gå glipp av det evige liv fordi de forkastet sin Frelser.

Tanken på disiplene var det mest framstående hos ham. Han visste at etter han selv hadde lidt, måtte de oppta kampen alene i verden. Han hadde mange ting å fortelle dem som vilde bli til styrke for dem når han ikke lenger var hos dem. Alt dette hadde han håpet at han skulde få høve til å tale om når de nå kom sammen siste gang før hans død. Men nå kunde han ikke fortelle dem det. Han forstod

at de ikke var beredt til å ta imot det.

Det hadde vært en trette blant dem. De trodde ennå at Kristus snart skulde bli konge, og hver av dem vilde ha den fornemste plassen i riket, og derfor var de misunnelige og vrede på hverandre.

Det var også noe annet som besvæerte ham. Ved alle fester var det en skikk at en tjener vasket alles føtter, og denne gangen var det også gjort forberedelse til dette. Det var en vannkrukke, et fat og et håndkle til å tørke føttene med, men det var ingen tjener til stede. Så det var en handling disiplene selv måtte utføre.

Men hver enkelt av disiplene tenkte at det ikke var hans oppgave å være tjener for sin bror. Ingen var villig til å vaske de andres føtter, derfor hadde de i taushet tatt plassene sine ved bordet.

Jesus ventet litt for å se hva de vilde gjøre. Så reiste han seg fra bordet. Han bandt linkleet om seg, slo vann i fatet og begynte å vaske disiplenes føtter. Den tretten de førte innbyrdes, hadde gjort ham dypt bedrøvet, men han irettesatte dem ikke strengt. Han gav bevis på sin kjærlighet ved å ta en tjeners oppgave på seg overfor sine egne disipler. Da han var ferdig, sa han til dem:

«Har nå jeg, eders herre og mester, vasket eders føtter, så er også I skyldige å vaske hverandres føtter. For jeg har gitt eder et forbilde, forat I skal gjøre som jeg har gjort med eder.» Joh. 13, 14. 15.

På denne måten lærte Jesus dem at de skulde elske hverandre. I stedet for å trakte etter den høyeste plassen for seg selv burde hver av dem være villig til å tjene sine brødre.

Frelseren kom til verden for å virke for andre. Han levde for å hjelpe og frelse dem som er trengende og syndige. Og han ønsker at vi skal gjøre som han gjorde.

Disiplene var nå skamfulle over sin misunnelse og egennytte. Deres hjerter ble fylt med kjærlighet til Mesteren og til hverandre. Nå kunde de bedre gi akt på Kristi lære.

Mens de ennå satt ved bordet, tok Jesus et brød, takket og brøt det, gav det til disiplene og sa: «Dette er mitt legeme, som gis for eder; gjør dette til minne om meg! Likeså kalken, etterat de hadde ett, og sa: Denne kalk er den nye pakt i mitt blod, som utgytes for eder.» Luk. 22, 19. 20.

Bibelen sier: «Så ofte som I eter dette brød og drikker denne kalk, forkynner I Herrens død, inntil han kommer.» 1 Kor. 11, 26.

Brødet og vinen framstiller Kristi legeme og blod. Likesom brødet ble brutt og vinen ble helt ut, slik ble Kristi legeme brutt og hans blod utgytt på korset til frelse for oss. Når vi eter brødet og drikker vinen, viser vi at vi tror dette. Vi viser at vi angrer våre synder og at vi tar imot Kristus som vår Frelser.

Mens disiplene satt ved bordet sammen med Jesus, la de merke

til at han ennå var meget bedrøvet. En mørk sky hvilte over dem alle, og de spiste i taushet. Til sist talte Jesus og sa: «Sannelig sier jeg eder: En av eder skal forråde meg.»

Disiplene ble bedrøvet og forbauset da de hørte disse ord. Hver av dem begynte å undersøke sitt eget hjerte for å se om det hos ham fantes noen ond tanke mot Mesteren. Den ene etter den andre spurte: «Det er da vel ikke meg, Herre?»

Bare Judas satt taus. Dette gjorde at alle vendte sine øyne mot ham. Da han la merke til at denne tausheten vakte oppmerksomhet hos dem, spurte også han: «Det er da vel ikke meg, rabbi?» Og Jesus svarte alvorlig: «Du har selv sagt det.» Matt. 26, 21. 22. 25.

Jesus hadde vasket Judas' føtter, men likevel ble Judas ikke beveget til å elske Frelseren mer. Han var harm over at Kristus skulde gjøre en tjeners gjerning. Nå visste han at Kristus ikke vilde bli konge, og han var enda mer bestemt på å forråde ham. Da han så at planen hans var oppdaget, fryktet han likevel ikke. Han forlot straks salen i full vrede og gikk ut for å fullføre den onde beslutning.

Det følte som en lettelse for alle da Judas gikk. Frelserens ansikt ble opplyst, og den skyggen som hadde hvilt over disiplene, forsvant. Kristus talte nå en stund med disiplene sine. Han sa at han skulde gå til sin Faders hus for å berede et sted for dem, og så vilde han komme igjen for å ta dem til seg. Han lofte å sende Den Hellige Ånd som lærer og trøstermann for dem mens han var borte. Han sa at dersom de vilde be i hans navn, skulde han høre deres bønner.



Så bad han for dem at de måtte bli bevart fra det onde og at de måtte elske hverandre slik som han hadde elsket dem.

Han bad også for oss. Han sa: «Jeg ber ikke for disse alene, men også for dem som ved deres ord kommer til å tro på meg, at de alle må være ett, likesom du, Fader, i meg, og jeg i deg, at også de må være ett i oss, forat verden skal tro at du har utsendt meg.» Joh. 17, 20. 21.

## Kapittel 16

### I Getsemane

#### **Jesu sjelekamp -- Simon, sover du? -- Skje din vilje!**

Frelserens liv her på jorden var et liv i bønn. Han tilbrakte mange timer alene med Gud. Ofte sendte han sine inderlige bønner opp til sin himmelske Far, og det var dette som gav ham styrke og visdom som kunde holde ham oppe i hans arbeid og bevare ham fra å falle under Satans fristelser.

Etterat Jesus hadde spist påskelammet sammen med disiplene sine, gikk han med dem til Getsemane hage der han ofte hadde vært når han holdt bønn. På veien dit talte Mesteren med dem og underviste dem, men da de nærmet seg hagen, holdt han opp med å tale.

Hele sitt liv hadde Jesus levd for sin Fars ansikt. Guds Ånd hadde vært hans stadige rettleder og støtte. Alltid gav han Gud æren for det han utførte på jorden, og han sa: «Jeg kan ikke gjøre noe av meg selv.» Joh. 5, 30.

Vi kan ikke gjøre noe av oss selv. Det er bare når vi forlater oss på Jesus og får kraft fra ham at vi kan seire og gjøre hans vilje på jorden. Vi må ha den samme enfoldige, barnlige tillit til ham som han hadde til sin Far. Kristus sa: «Uten meg kan I intet gjøre.» Joh.

15, 5.

Den sjelekval som Frelseren led denne fryktelige natten i Getsemane, begynte da de nærmet seg hagen. Det så ut som den oppholdende kraften som han hadde fått fra sin Far og som alltid hadde vært hans støtte, nå var veket fra ham. Han begynte å forstå hva det vilde si å være skilt fra sin Far.

Kristus måtte bære verdens synder. Da de nå ble lagt på ham, syntes de å være tyngre enn han kunde bære. Syndeskylden var så forferdelig at han ble fristet til å tro at Gud ikke lenger elsket ham. Og når han nå følte Faderens store mishag mot synden, trengte dette rop seg over hans leper: «Min sjel er bedrøvet inntil døden.»

Ved siden av porten inn til hagen hadde Jesus latt disiplene bli tilbake med unntak av Peter, Jakob og Johannes, og med disse tre var han gått inn i hagen. Disse var hans ivrigste etterfølgere, og det var også dem han best kunde stole på og betro seg til. Men han kunde ikke holde ut den tanken at selv disse skulde være vitner til de lidelser han nå skulde gå igjennom. Han sa til dem: «Bli her og våk med meg!» Matt. 26, 38.

Han gikk et lite stykke fra dem og falt på sitt ansikt til jorden. Han følte at synden skilte ham fra hans Far. Svelget mellom dem forekom ham så bredt, så mørkt og så dypt at han skalv ved tanken på det. Kristus led ikke for sine egne synder, men for hele verdens. Han følte Guds mishag mot synden slik som synderen vil føle det på den store dommens dag.

I sin dødsangst klynget Jesus seg til den kalde jord. Fra hans bleke leper lød det bitre rop: «Min Fader! er det mulig, da la denne kalk gå meg forbi! Dog, ikke som jeg vil, men som du vil!» Matt. 26, 39.

En hel time holdt Jesus ut denne fryktelige lidelsen alene. Da gikk han tilbake til disiplene for å finne deltagelse der. Men der var det ingen medlidenhet å få, for de sov. De våknet da de hørte stemmen hans, men de kunde nesten ikke kjenne ham, så forandret var ansiktet hans blitt av den fryktelige sjelekval. Jesus talte til Peter og sa: «Simon, sover du? Var du ikke i stand til å våke én time?» Mark. 14, 37.

Kort tid før de styrte skrittene inn mot hagen, hadde Kristus sagt til disiplene: «I skal alle ta anstøt.» Men de hadde forsikret ham høyt og lydelig at de var villige til å følge ham om det så skulde være i fengsel og inn i døden. Og stakkars Peter som var full av selvtillit, hadde føyet til: «Om erm alle tar anstøt, vil dog ikke jeg gjøre det.» Mark. 14, 27. 29.

Men disiplene stolte på seg selv. De vendte seg ikke til den mektige hjelperen, slik som Jesus hadde rådet dem til. Og da Frelseren kjente den største trang til sympati og forbønn fra dem, viste det seg at de sov. Ja, selv Peter sov.

Og Johannes, den disippelen som Jesus elsket og som hadde lent seg opp til Frelserens bryst, sov også. Den kjærlighet Johannes

hadde til sin Mester, burde virkelig ha holdt ham våken. Hans bønner burde ha steget opp sammen med Frelserens bønner i denne lidelsens stund. Frelseren hadde ofte bedt hele, natten for disiplene at deres tro ikke måtte svikte når prøvene kom, og likevel kunde de ikke våke med ham en eneste time.

Hvis nå Jesus hadde spurt Jakob og Johannes: «Kan I drikke den kalk jeg drikker, eller døpes med den dåp jeg døpes med?» så vilde de sikkert ikke ha svart så hastig som de før hadde gjort: «Det kan vi.» Mark. 10, 38. 39.

Frelserens hjerte ble fylt med medlidenhet og medynk på grunn av disiplenes svakhet. Han fryktet for at de ikke vilde være i stand til å holde ut i den prøven som hans lidelse og død vilde føre over dem. Og likevel irettesatte han dem ikke strengt for deres svakhet. Han tenkte på de prøver de ennå skulde gå i møte og sa:

«Våk og bed, forat I ikke skal komme i fristelse!» Han unnskyldte dem dette at de var etterlatne i å oppfylle sine plikter mot ham. «Ånden er villig, men kjødet er skrøpelig.» Matt. 26, 41. Et stort eksempel på Frelserens kjærlighet og medlidenhet er dette!

Igjen ble Guds Sønn grepet av en overmenneskelig sjelekval. Avmektig og utmattet vaklet han tilbake og bad som før: «Min Fader! kan ikke dette gå meg forbi, uten at jeg må drikke det, da skje din vilje!» Matt. 26, 42.

I dødsangsten under denne bønnen brøt svetten fram som

bloddråper fra porene hans. Han prøvde igjen å finne medfølelse hos disiplene, men enda en gang fant han dem sovende. De våknet da han kom. Med forferdelse så de på hans ansikt, for det var blodflekker på det. De kunde ikke forstå den sjeleangst som ansiktet hans bar preg av.

Tredje gang gikk han bort for å be. Et stort og forferdelig mørke falt over ham. Faderen var ikke lenger hos ham. Og når hans Far ikke var nær, var han redd for at han i sin menneskenatur ikke skulde kunne klare prøven.

Tredje gang ber han den samme bønnen som før. Englene lengter etter å lindre hans lidelser, men de får ikke tillatelse til det. Guds Sønn må drikke denne kalk, ellers vil verden gå evig fortapt. Han ser menneskenes hjelpeløshet. Han ser syndens makt. Elendigheten fra en fordervet verden farer i levende bilder forbi hans blikk.

Og så fatter han den siste beslutning. Han vil frelse menneskene hva det så skal koste ham. Han har forlatt himmelens saler der alt er renhet, lykke og herlighet for å frelse det ene tapte fåret, den ene verden som var falt i overtredelse, og han vil ikke vike fra sin beslutning. Hans bønn ånder nå av fullstendig underkastelse: «Kan ikke dette gå meg forbi, uten at jeg må drikke det, da skje din vilje!»

Frelseren faller nå som en død til jorden. Det er ingen disippel til stede som ømt kan legge hånden under hans hode og bade den

pannen som er skjemmet mer enn noe annet menneskes. Kristus er alene. Ingen av hele folket har stått ved hans side og hjulpet ham.

Men Faderen lider med sin sønn. Englene er vitner til Frelserens angst. Det er taushet i himmelen. Ingen harpe lyder. Kunde menneskene ha sett den forbausede englehæren som med sorg betrakter Faderen som fjerner sine lyse, kjærlige og herlige stråler fra sin elskede sønn, så vilde de bedre forstå hvor avskyelig synden er i hans øyne.

En mektig engel kommer nå og stiller seg ved Jesu side. Han løfter den guddommelige lidendes hode opp mot sitt bryst og peker opp mot himmelen. Han forteller ham at han har vunnet seier over Satan. Og som en følge av dette vil mange millioner komme til å stå som seiervinnere i hans herlige rike. En himmelsk fred hviler nå over Frelserens blodbestenkte ansikt. Han har holdt ut det som ikke noe menneske noen gang vilde være i stand til å holde ut, for han har smakt døden for alle mennesker.

Enda en gang oppsøkte Kristus sine disipler, og enda en gang fant han dem sovende. Hadde de holdt seg våkne og våket og bedt sammen med sin Frelser, så vilde de ha fått hjelp i den prøven som de nå skulde møte, men fordi de unnlot å gjøre dette, hadde de ingen kraft når prøven kom.

Kristus så bedrøvet på dem og sa: «I sover altså og hviler eder! Se, timen er nær da Menneskesønnen skal overgis i synderes hender.» Ennå mens han talte, hørte han skritt av den flokken som

søkte etter ham. Da sa han: «Stå opp, la oss gå! Se, han er nær som forråder meg.» Matt. 26, 45. 46.



## Kapittel 17

### **Jesus blir forrådt og grepet**

#### **Hvem leter I etter? -- Forræderkysset -- Yppersteprestens tjener Alle forlot ham**

Da Jesus trådte fram for å møte ham som skulde forråde ham, kunde en på ansiktet hans ikke se noe spor av de lidelser han nylig hadde gått igjennom. Han stilte seg foran disiplene og rettet dette spørsmål til flokken som møtte ham: «Hvem leter I etter?»

De svarte: «Etter Jesus fra Nasaret.»

Jesus sa: «Det er meg.» Joh. 18, 4. 5.

Mens Jesus talte disse ordene, kom den engelen som kort tid i forveien hadde tjent ham, fram mellom ham og skaren. Et guddommelig lys strålte ut fra Frelserens ansikt, og en skikkelse som av en due overskygget ham.

Morderskaren kunde ikke et eneste øyeblikk stå seg mot denne guddommelige herlighet. Vaklende vek de tilbake. Prestene, de eldste og soldatene falt som døde til jorden.

Engelen forlot ham, og lyset forsvant. Jesus kunde ha sloppet unna, men han ble rolig stående. Hans disipler var altfor forbauset til

å kunne si noe.

De romerske krigsmenn reiste seg snart igjen. Sammen med prestene og Judas samlet de seg om Jesus. Det så ut som at de skammet seg over hvor svake de hadde vist seg, og de var redde for at han skulde slippe unna. Igjen spurte Forløseren: «Hvem leter I etter?» Og atter svarte de: «Etter Jesus av Nasaret.» Da sa Frelseren: «Jeg sa eder jo at det er meg. Er det da meg I leter etter, så la disse [han pekte på disiplene] gå!» Joh. 18, 7. 8.

I denne stund full av prøvelse tenkte Jesus på disse disiplene som han elsket så høyt. Han ønsket ikke at de skulde lide, selv om han måtte gå i fengsel og lide døden.

Judas, forræderen, glemte ikke den rollen han skulde spille. Han gikk nå tett inntil Jesus og kysset ham.

Jesus sa til ham: «Venn, hvorfor er du her?» Matt. 26, 50. Og hans stemme skalv da han føyet til: «Forråder du Menneskesønnen med et kyss?» Luk. 22, 48.

Disse vennlige ordene burde ha rørt Judas' hjerte. Men all ømhet og æresfølelse syntes å ha forlatt ham. Judas hadde overgitt seg i Satans vold. Frekt stod han foran Jesus og skammet seg ikke for å overgi ham til den ondsinnede skaren.

Kristus drog seg ikke unna forræderens kyss. Her gav han oss et eksempel på overbærenhet, medlidenhet og kjærlighet. Hvis vi er

Jesu disipler, må vi gjøre mot våre fiender som han gjorde mot Judas.

Morderskaren fikk mot da de så at Judas rørte ved den skikkelsen som nettopp var blitt forherliget for deres øyne. De grep nå Jesus og bandt de hendene som alltid hadde utført så mye godt.

Disiplene trodde ikke at Jesus vilde la seg gripe. De visste at den kraften som kunde slå hele skaren til jorden, kunde gjøre dem maktesløse så at Kristus og hans tilhengere kunde komme unna. De ble skuffet og forbitret da de så at soldatene tok fram tau for å binde hendene på ham som de elsket. I fullt sinne drog Peter, uten å tenke over det, sverdet for å forsvare sin Mester, men han hogg bare et øre av yppersteprestens tjener.

Da Jesus så det som var hendt, rev han hendene sine løs fra de romerske stridsmenns faste grep, og idet han sa: «La dem bare gå så vidt!» (Luk. 22, 51) rørte han ved det øret som var blitt såret, og det ble øyeblikkelig lægt.

Deretter sa han til Peter: «Stikk ditt sverd i skjeden! for alle som griper til sverd, skal falle for sverd. Eller tror du ikke at jeg i denne stund kan be min Fader, og han vil sende meg mer enn tolv legioner engler? Hvorledes skulde da Skriftene oppfylles, at så må skje?» Matt. 26, 52 -- 54. «Skal jeg ikke drikke den kalk min Fader har gitt meg?» Joh. 18, 11.

Dernest vendte Jesus seg mot yppersteprestene og

høvedsmennene for tempelet, for disse var også med i skaren: «I er gått ut som mot en røver med sverd og stokker for å gripe meg; daglig var jeg hos eder og lærte i tempelet, og I grep meg ikke; men dette er skjedd forat Skriftene skal oppfylles.» Mark. 14, 48. 49.

Disiplene ble fornærmet da de så at Jesus ikke gjorde noe for å gjøre seg fri fra sine fiender. De klandret ham fordi han ikke gjorde det. De kunde ikke forstå hvorfor han godvillig overgav seg til skaren, og fylt med skrekk forlot de ham og flyktet.

Kristus hadde forutsagt denne flukt. «Se,» hadde han sagt, «den stund kommer, og er kommet, da I skal spredes hver til sitt og late meg alene; men jeg er ikke alene, for Faderen er med meg.» Joh. 16, 32.

Jesus forlot himmelen og all dens renhet, lykke og herlighet for å frelse det ene lammet som var kommet bort, den ene verden som var falt i overtredelse. Og han vil ikke svikte sin oppgave. Han er forsoneren for en slekt som syndet av fri vilje.

## Kapittel 18

### **Jesus for Annas, Kaifas og Det høye råd**

#### **Ypperstepresten Annas -- Kaifas vil se mirakler -- Falske beskyldninger -- Er du Guds Sønn?**

Fra Getsemane hage ble Jesus fulgt av en huiende pøbelhop. Det var med stor smerte han beveget seg framover, for hendene hans var bundet stramt, og han ble vaktet strengt.

Han ble først ført til Annas, som før hadde vært yppersteprest, men dette embete ble nå bekledd av hans svigersønn, Kaifas. Den ugudelige Annas hadde forlangt at han måtte være den første som skulde få se Jesus av Nasaret som en bundet fange. Han håpet å finne et eller annet bevis som han kunde dømme ham for.

Med dette i tanken spurte han Frelseren ut med hensyn til hans disipler og hans lære. Kristus svarte: «Jeg har talt fritt ut for alle og enhver; jeg har alltid lært i synagoger og i tempelet, der hvor alle jøder kommer sammen, og i lønndom har jeg intet talt.»

Så vendte Jesus seg til ham som hadde rettet spørsmålet til ham, og sa: «Hvorfor spør du meg? Spør dem som har hørt meg, om hva jeg har talt til dem.» Joh. 18, 20. 21.

Disse samme prestene hadde sendt ut spioner for å spionere ut

Jesus og fortelle dem alt han sa. Gjennom disse spionene var de blitt kjent med alt han hadde sagt og gjort ved alle sammenkomster der Jesus hadde vært til stede. Disse spioner hadde søkt å fange ham i hans tale for om mulig å finne noe de kunde dømme ham for. Derfor sa Frelseren: «Spør dem som har hørt meg, om hva jeg har talt til dem!» La spionene svare. De har hørt hva jeg har sagt. De kan gi dere beskjed om hva jeg lærer.

De ordene Jesus talte, var så gjennomtrengende og slående at ypperstepresten følte at denne fangen leste tankene i hans hjerte. Men en av Annas' tjenere som mente at hans herre ikke ble behandlet med den aktelse han fortjente, gav Jesus et slag på munnen og sa: «Svarer du ypperstepresten slik?»

På dette svarte Jesus mildt: «Har jeg talt ille, da bevis at det er ondt! men har jeg talt rett, hvorfor slår du meg da?» Joh. 18, 22. 23.

Mange legioner engler vilde gjerne ha kommet Jesus til hjelp, men det hørte med til Jesu misjon som menneske å holde ut all den hån og fornærmelse som menneskene kunde legge på ham.

Jesus ble nå ført fra Annas til Kaifas' palass. Han skulde forhøres for det høye råd, og mens medlemmene ble kalt sammen, ble han igjen spurt ut av Annas og Kaifas. Men de fikk ikke noe ut av det.

Da medlemmene av det store råd var samlet, tok Kaifas sin plass for å lede forhandlingene. På begge sider satt dommerne, og

foran dem stod de romerske stridsmenn og holdt vakt over Frelseren. Bak dem stod flokken med anklagere.

Kaifas oppfordret da Jesus til å gjøre et av sine mektige mirakler for dem, men Frelseren viste ikke noe tegn på at han hørte dette forlangende. Hadde han svart med bare et eneste gjennomtrengende øyekast, et blick som det han hadde gitt dem som kjøpte og solgte i tempelet, så vilde hele morderskaren ha måttet flykte fra hans ansikt.

Jødene var på den tiden under romersk herredømme. Det store råd kunde bare forhøre fangen og utsi en dom som de romerske myndighetene senere måtte godkjenne.

Forat de skulde kunne utføre sine onde hensikter, måtte de finne en anklage mot Frelseren, en anklage som den romerske landshøvdingen vilde betrakte som en forbrytelse. De kunde skaffe en mengde beviser for at Jesus hadde talt imot de jødiske overleveringer og mange av de anordninger de hadde innført. Det var lett å bevise at han hadde klandret prestene og de skriftlærde og at han hadde kalt dem øyenskalker og manndrapere. Men slikt tok ikke romerne hensyn til, for de var selv lei av fariseernes stolte og hovmodige oppførsel.

Det ble ført mange beskyldninger mot Jesus, men enten stemte vitnene ikke overens eller også var bevisene slik at romerne ikke kunde godkjenne dem som gyldige. De prøvde på å få ham til å svare på de beskyldningene som ble rettet mot ham, men han lot

som han ikke hørte dem. Om denne tausheten Jesus viste ved denne anledning, skriver profeten Esaias slik:

«Han ble mishandlet, enda han var elendig, og han opplot ikke sin munn, lik et lam som føres bort for å slaktes, og lik et får som tier når de klipper det; han opplot ikke sin munn.» Es. 53, 7.

Prestene begynte å bli redde for at det ikke vilde lykkes dem å få noe gyldig bevis mot sin fange når de førte ham fram for Pilatus. De forstod at de måtte gjøre enda en siste anstrengelse. Ypperstepresten løftet sin høyre hånd mot himmelen og talte til Jesus med en høytidelig ed: «Jeg tar deg i ed ved den levende Gud at du sier oss om du er Messias, Guds Sønn.» Matt. 26, 63.

Kristus fornektet aldri sin misjon eller sitt forhold til Faderen. Han kunde tie stille overfor personlige fornærmelser, men han talte alltid tydelig og bestemt når hans gjerning og hans forhold til Faderen som hans Sønn ble dratt i tvil.

Alle lyttet med spent oppmerksomhet, og hvert blick var rettet mot ham da han svarte: «Du har sagt det.»

Etter skikk og bruk var dette det samme som å svare «ja» eller «det er som du har sagt». Dette var det sterkeste bekreftende svaret en kunde gi. Et lys fra himmelen syntes å lyse opp Frelserens bleke ansikt da han føyet til: «Dog, jeg sier eder: Fra nå av skal I se Menneskesønnen sitte ved kraftens høyre hånd og komme i himmelens skyer.» Matt. 26, 64.



I dette vitnesbyrd stilte Frelseren fram det motsatte av det som nå skjedde. Han pekte fram til den tiden da han skal komme som himmelens og jordens dommer. Da skal han sitte på sin Faders trone, og den dommen han feller, skal ingen kunne appellere.

Han gav tilhørerne sine en framstilling av den dagen da han i stedet for å bli omgitt og bli hånt av en folkeskare i opprør, skal komme i himmelens skyer med kraft og stor herlighet. Da skal han komme med et mektig følge av hellige engler. Da skal han sitte og dømme sine fiender, og blant dem vil man finne den samme skaren som den gang anklaget ham.

Da Jesus talte disse ordene og på den måten gav til kjenne at han var Guds Sønn og verdens dommer, rev ypperstepresten i stykker sine klær som for å vise hvor forferdet han var for dette. Han løftet hendene opp mot himmelen og sa: «Han har spottet Gud; hva skal vi mer med vitner? Se, nå har I hørt gudsbespottelsen! Hva tykkes eder? De svarte og sa: Han er skyldig til døden.» Matt. 26, 65. 66.

Det var mot den jødiske lov å forhøre en fange om natten. Så enda dommen over Kristus var besluttet, måtte han forhøres på lovlig vis om dagen.

Jesus ble ført til vakthuset der han ble utsatt for hån og mishandling av soldatene og pøbelen. Ved daggry ble han atter ført fram for dommerne, og den endelige dødsdom ble uttalt over ham.

Da var det som om lederne og folket ble besatt med et satanisk raseri. Lyden av deres stemmer var som brølene fra ville dyr. De styrtet fram mot Jesus og ropte: Han er skyldig! Drep ham! Hadde det ikke vært for soldatene, vilde han være blitt revet i stykker. Men den romerske øvrighet grep inn, og med våpenmakt holdt de den rasende skaren tilbake.

Prestene og de øverste sammen med de ugudelige menneskene slo seg nå sammen om å håne Frelseren. En gammel kappe ble kastet over hodet hans, og de slo ham i ansiktet og sa: «Spå oss, Messias: Hvem var det som slo deg?» Matt. 26,68.

Da kappen ble tatt vekk, spyttet en nedrig usling Frelseren i ansiktet.

Guds engler skrev nøyaktig ned hver fornærmelse i mine, ord eller handling mot denne elskede fyrsten over englehæren. En dag skal disse onde mennesker som hånte Kristus og spyttet på hans rolige og bleke ansikt, se dette samme ansikt i herlighet når det skinner klarere enn solen.

En yppersteprest hadde ikke lov til å rive sine klær i stykker. I moseloven var det forbudt med dødsstraff. Prestens drakt skulde være hel og uten feil. Den vakre embetsdrakten skulde framstille det store motbildets, Jesu Kristi karakter. Ikke noe annet enn fullkommenhet, i klær og framferd, i ord og ånd, kunde Gud godta. Han er hellig, og hans herlighet og fullkommenhet skulde stråle

fram gjennom den jordiske gudstjeneste. Ikke noe annet enn fullkommenhet kunde framstille himmelens hellige tjeneste. Det dødelige mennesket kunde sønderrive sitt eget hjerte ved å vise en angrende og ydmyk ånd. Det vilde Gud ta imot. Men ikkje en rift måtte rives i prestens drakt, for da ble forbildet på de himmelske ting ødelagt.

## Kapittel 19

### Judas

#### **Ærgjerrig og pengegrisk -- Fulgte etter Frelseren -- Hvorfor**

De jødiske øverster vilde gjerne få Jesus i sin makt, men de torde ikke gripe ham åpenlyst, for de var redde for at det skulde bli oppløp blant folket. Derfor prøvde de å finne noen som i hemmelighet vilde forråde ham. De fant da i Judas, en av de tolv disipler, den mann som vilde ta på seg denne nedrike handling.

Judas var av naturen pengegjerrig, men han hadde ikke alltid vært så ugudelig og fordervet at han kunde utføre en slik gjerning som denne. Han hadde slått seg sammen med disiplene den gång store skarer fulgte etter Kristus. Han så hvordan syke, halte og blinde fra byene og landsbyene flokket seg om Jesus. Han så hvordan de døende ble lagt ned ved hans føtter. Han syntes Kristi lære overgikk alt han noen gang før hadde hørt om. Han elsket den store læreren, og han nærte et ønske i seg om at en forandring måtte finne sted i hans karakter og vandel.

Frelseren støtte ikke Judas fra seg. Han gav ham plass blant de tolv disiplene. Men Judas kom ikke så langt at han helt og fullt overgav seg til Kristus. Han gav ikke avkall på sin verdslige ærgjerrighet eller på sin pengegriskhet, og han utviklet et anlegg til å

klandre og klage.

Han hadde oppelsket gjerrighetens onde ånd helt til den var blitt den herskende beveggrunn i hans liv, og nå kunde han selge sin Herre for 30 sølvpenge (ca. 60 kroner) som var prisen på en slave. 2 Mos. 21, 28 -- 32. Nå kunde han forråde Frelseren med et kyss i Getsemane.

Men han fulgte Guds Sønn skritt for skritt på veien fra hagen til forhøret hos de øverste blant jødene. Han trodde ikke at Frelseren vilde tillate jødene å ta hans liv, slik som de hadde truet med å gjøre. Hvert øyeblikk ventet han å se ham befridd og beskyttet av en guddommelig makt, slik som det hadde hendt før. Men etter som timene svant og Jesus ganske rolig underkastet seg alle de forhånelser som ble hopet på ham, ble forræderen grepet av en forferdelig frykt for at han virkelig hadde forrådt sin Mester til døden.

Da det drog mot slutten av forhøret, kunde Judas ikke lenger stå mot anklagen i sin onde samvittighet. Plutselig gav salen gjenlyd av en hes stemme som med et kaldt gys fylte alle de tilstedeværendes hjerter med forferdelse:

Han er uskyldig! Skån ham, Kaifas! Han har ikke gjort noe som fortjener døden.

Der så de Judas' høye skikkelse trengte seg gjennom den forbausede skaren. Ansiktet var blekt og hadde et vilt uttrykk, og

store svettedråper perlet fram på hans panne. Han styrket fram til dommersetet og kastet sølvpengene som han hadde fått som betaling for å forråde sin Herre, ned foran ypperstepresten.

Han grep heftig fast i Kaifas' klær og bønnfalt ham om å slippe Jesus løs. Han forsikret ham om at Jesus ingen forbrytelse hadde gjort. Men Kaifas støtte ham fra seg i vrede og sa med kald forakt: «Hva kommer det oss ved? Se du dertil!» Matt. 27, 4.

Da kastet Judas seg ned for Frelserens føtter. Han erkjente at Jesus var Guds Sønn og bad ham om å befri seg fra sine fiender.

Frelseren visste at Judas' anger over det han hadde gjort, ikke var oppriktig. Den falske disippel var redd for at straffen skulde ramme ham for denne skammelige handling, men han følte ingen virkelig sorg over at han hadde forrådt Guds skyldfrie Sønn. Likevel uttalte Jesus ingen dom over ham. Han så medlidende på Judas og sa: «Derfor er jeg kommet til denne time.»

En forbauset mumling lød i forsamlingen. Med undring var de vitner til Kristi forbarmelse mot sin forræder.

Judas så at hans bønn var forgjeves, og han styrket ut av salen med ropet: For sent! For sent! Han følte at han ikke kunde leve og være vitne til at Jesus ble korsfestet, og i fortvilelse gikk han av sted og hengte seg.

Lenger ut på dagen førte den ugudelige skaren Frelseren fra

Pilatus' domshus til Golgata, til stedet der han skulde korsfestes. Plutselig stilnet deres høye rop og forhånelser. Da de passerte et ensomt sted, så de Judas' døde legeme ved siden av et vissent tre. Det var et motbydelig syn. Vekten av hans legeme hadde slitt i stykker tauet som han hadde hengt seg i treet med. I fallet var hans legeme blitt stygt sønderslått, og hundene holdt på med å fortære det.

Hans jordiske levninger ble straks begravd, men nå hørte man ikke så meget hån, og mangt et blekt ansikt gav til kjenne en indre frykt. Gjengjeldelsen syntes alt å ramme dem som var skyldige i Jesu blod.

Judas tenkte stadig på alt som var til fordel for ham selv. Og han likner ikke så få av kristendommens tilhengere i dag. Derfor trenger vi å studere hans liv og skjebne. Vi er like nær Kristus som han var. Men dersom det går med oss som det gikk med Judas, at samværet med Kristus ikke gjør oss til ett med ham, ikke vekker en inderlig sympati i våre hjerter for dem som Kristus gav sitt liv for, står vi i fare for å være fremmede for Kristus, slik som Judas -- en som Satan morer seg med å friste. Vi må være på vakt mot den første avvikelsen fra det som er rett, for én overtredelse, én forsømmelse av å bekjenne Guds Ånd, åpner veien for en forsømmelse til, og den for en til, inntil sinnet blir helt overmannet av fiendens prinsipper.

## Kapittel 20

### **Jesus for Pilatus**

#### **Hva klagemål har dere? -- Pilatus -- Jødenes konge -- Jesus sendes til Herodes**

Etter at Jesus var dømt av det store råd, ble han straks ført til Pilatus, den romerske landshøvdingen, for at dommen kunde bli stadfestet og fullbyrdet. De jødiske prester og øverster kunde ikke selv gå inn i Pilatus' domshus. Etter de seremonilovene som gjaldt for deres nasjon, vilde de blitt besmittet dersom de gjorde det, og på den måten bli hindret fra å ta del i påskefesten. På grunn av sin blindhet innså de ikke at Jesus var det sanne påskelam, og da de hadde forkastet ham, hadde den store festen mistet hele sin betydning for dem.

Kristi utseende virket tiltalende på Pilatus. Han hadde hørt om Jesus og det verk han utførte. Hans hustru hadde fortalt ham en del om de underfulle gjerningene som var utført av profeten fra Galilea, han som helbredet de syke og vakte de døde til liv.

Da Pilatus kastet blikket på Jesus, så han en mann med edle ansiktstrekk og en verdig holdning. I hans ansikt oppdaget han ikke noe tegn på forbrytelse, ingen frykt, ingen frekkhet, ingen tross. Han så en mann foran seg med et ansikt som ikke bar preg av en forbryter, men som hadde himmelens eget stempel.



Pilatus vilde vite hva jødene hadde å klage mot fangen. Han vendte seg derfor til prestene og spurte dem: «Hva klagemål fører I mot denne mann?» Joh. 18, 29. Anklagerne ønsket ikke å gå inn i enkelthetene og var derfor ikke forberedt på et slikt spørsmål. De visste at de ikke kunde føre noe virkelig bevis som kunde få den romerske landshøvdingen til å dømme ham skyldig. Prestene tok derfor sin tilflukt til falske vitner som de førte fram. «Og de begynte å føre klagemål imot ham og sa: Denne mann har vi funnet vill-leder vårt folk og forbyr å gi keiseren skatt, og sier om seg selv at han er Messias, en konge.» Luk. 23, 2.

Dette var en usannhet, for Jesus hadde tydelig gitt til kjenne at det var riktig å betale keiseren skatt. Da de lovkyndige hadde forsøkt å sette ham fast nettopp i denne sak, hadde han svart: «Gi da keiseren hva keiserens er, og Gud hva Guds er.» Matt. 22, 21.

Pilatus lot seg ikke forbløffe av disse falske vitner. Han vendte seg mot Frelseren og spurte: «Er du jødenes konge? Jesus sa til ham: Du sier det.» Matt. 27, 11.

Da de hadde hørt dette svaret, tok Kaifas og de som var med ham, Pilatus til vitne på at Jesus hadde tilstått den forbrytelsen som de hadde anklaget ham for. Med høye rop forlangte de at han skulde dømmes til døden.

Da Kristus ikke svarte sine anklagere, sa Pilatus til ham: «Svarer du ikke et ord? Se hvor store klagemål de fører mot deg!

Men Jesus svarte ikke mer.» Mark. 15, 4. 5.

Der Jesus stod bak Pilatus og foran hele mengden, hørte han hele anklagen, men på alle de falske beskyldninger svarte han ikke et ord. Han stod ubevegelig overfor de vitnesbyrd som lik frådende bølger slo mot ham.

Pilatus ble forlegen. Han så ikke noe bevis på forbrytelse hos Jesus, og han hadde ingen tillit til dem som anklaget ham. Guds Sønnns edle utseende og rolige framferd stod i motsetning til hans anklageres opphisselse og raseri. Dette gjorde inntrykk på Pilatus, og han var fullt overbevist om at Jesus var uskyldig.

I håp om å få vite sannheten av Frelseren tok han ham med seg inn i huset og sa: «Er du den jødernes konge?» Kristus svarte ikke Pilatus rett ut, men spurte ham: «Sier du dette av deg selv, eller har andre sagt deg det om meg?»

Guds Ånd virket på Pilatus. Hensikten Jesus hadde med dette spørsmål, var å få ham til nøye å ransake sitt eget hjerte. Pilatus forstod betydningen av dette spørsmål. Hans hjerte ble åpnet for ham, og han ble dypt rørt ved bevisstheten om sin virkelige tilstand. Men hovmotet steg opp i hans hjerte, og han svarte:

«Er jeg en jøde? Ditt folk og yppersteprestene har overgitt deg til meg. Hva er det du har gjort?»

Den gyldne anledning for Pilatus var forbi. Men Jesus vilde at

Pilatus skulde forstå at han ikke var kommet for å bli en jordisk konge, derfor sier han til ham: «Mitt rike er ikke av denne verden; var mitt rike av denne verden, da hadde mine tjenere stridt for at jeg ikke skulde bli overgitt til jødene; men nå er mitt rike ikke av denne verden.»

Så spurte Pilatus igjen: «Så er du dog konge? Jesus svarte: Du sier det; jeg er konge. Jeg er dertil født og dertil kommet til verden at jeg skal vitne for sannheten. Hver den som er av sannheten, hører min røst.»

Pilatus ønsket å kjenne sannheten. Hansbegreper var forvirret. Han grep med begjærlighet Frelserens ord, og i hans hjerte kom det opp en lengsel etter å vite hva som virkelig var sannhet, og hvordan han kunde lære å kjenne den. Han spurte Jesus:

«Hva er sannhet?»

Men han ventet ikke til han fikk svar. Støyen av skaren utenfor domshuset hadde øket og lød som et brøl. Prestene forlangte at han skulde handle straks, og Pilatus fikk sin oppmerksomhet igjen vendt på det som foregikk. Han gikk da ut til folket og sa: «Jeg finner ingen skyld hos ham.» Joh. 18, 33 -- 38.

Disse ordene av en hedensk dommer var en skarp irettesettelse for den lave troløshet og falskheter som rådet blant Israels øverster, hos dem som førte anklage mot Frelseren.

Da prestene og de øverste hørte disse ordene fra Pilatus' munn, kjente deres skuffelse og raseri ingen grenser. De hadde lenge lagt planer om å ta Jesu liv, og de ventet på en anledning som denne, og da de nå så at det var utsikt til at Jesus skulde bli frikjent, så det ut som de var ferdig til å rive ham i stykker.

De mistet all fornuft og selvbeherskelse, de utstøtte forbannelser og oppførte seg mer som djevler enn som mennesker. De klaget på Pilatus i sterke uttrykk og truet med å anklage ham for den romerske regjering. De beskyldte Pilatus for at han ikke vilde dømme Jesus, han som de påstod hadde satt seg opp mot keiseren. Og så ropte de:

«Han oppvigler folket. Han lærer over hele Jødeland, fra Galilea av, hvor han begynte, og like hit.» Luk. 23, 5.

Pilatus hadde ennå ingen tanke om å dømme Jesus skyldig. Han var sikker på at han var uskyldig. Men da han hørte at Jesus var fra Galilea, bestemte han seg for å sende ham til Herodes, som var regent over den landsdelen og nettopp da oppholdt seg i Jerusalem. Ved å gå fram på en slik måte mente Pilatus at han kunde legge ansvaret for forhøret over på Herodes.

Jesus var utmattet av sult og trett av mangel på søvn. Han led også under den grusomme behandlingen han hadde vært gjenstand for. Men Pilatus overgav ham igjen til stridsmennene, og han ble slept av sted under spott og hånrop fra den ubarmhjertige hopen.

Den største straff vilde ramme dem som hadde det største ansvaret og bekledd de høyeste embeter i nasjonen, de hellige tillitsverv som de så skamløst forrådde. Pilatus, Herodes og de romerske soldatene visste lite om Jesus i forhold til jødene. De mente at de kunde behage prestene og lederne ved å skjelle ham ut. De hadde ikke fått det lyset som jødene hadde fått. Hadde de fått det, hadde de ikke behandlet Jesus så grusomt som de gjorde.

## Kapittel 21

### **Jesus for Herodes**

#### **Herodes vil se mirakler -- Tilbake til Pilatus**

Herodes hadde aldri møtt Jesus, men han hadde lenge ønsket å få tale med ham og se et bevis på hans underfulle makt. Da Frelseren ble ført fram for ham, trengte den støyende flokken seg omkring ham. Noen ropte ett, andre et annet. Herodes bad dem være stille, for han vilde forhøre fangen.

Han kastet et nysgjerrig og medlidende blick på Jesu blodige ansikt. I dette ansikt så han bevis på stor visdom og stor hellighet. På samme måte som Pilatus var han sikker på at det ikke var annet enn ondskap og misunnelse som hadde drevet jødene til å anklage Frelseren.

Herodes oppfordret Jesus til å utføre et av sine merkelige mirakler for ham. Han lovte å la ham slippe løs hvis han vilde gjøre dette. Han bød at folk skulde føre krøplinger og vanføre mennesker inn, og så befalte han at Jesus skulde helbrede dem. Men Frelseren stod foran Herodes og gjorde som om han hverken så eller hørte.

Guds Sønn hadde tatt på seg menneskenes natur. Han måtte gjøre alt slik som menneskene vilde gjøre i liknende omstendigheter. Derfor vilde han ikke utføre et mirakel for å stille et menneskes

nysgjerrighet tilfreds eller å spare seg for den smerte og ydmykelse som menneskene må gå igjennom når de kommer i samme stilling.

Hans anklagere ble forferdet da Herodes forlangte at han skulde gjøre et mirakel. Aller mest fryktet de for at han skulde åpenbare sin guddommelige makt. Gjorde han det, vilde alle deres planer bli til intet, og det kunde koste dem livet. Derfor tok de til å rope at Jesus gjorde mirakler ved Be'elsebul, djevelens øverste.

Flere år i forveien hadde Herodes lyttet til prekenen som døperen Johannes holdt. Han var dypt rørt, men han hadde ikke sluttet med sin overdådighet og sitt syndige liv. Derfor ble hans hjerte forherdet, og i et svirelag hadde han til sist, for å føye den ugudelige Herodias, gitt ordre om at Johannes skulde halshugges.

Nå var han blitt enda mer forherdet. Han kunde ikke stå seg for Jesu taushet. Hans ansikt ble formørket av vrede, og i en opprørt sinnsstemning utstøtte han trusler mot Jesus som hele tiden stod der ubevegelig og rolig.

Jesus var kommet til verden for å helbrede dem som hadde et sønderknust hjerte. Kunde han ha talt et ord for å læge en syndtyngt sjels sår, vilde han ikke ha holdt seg taus. Men han hadde ikke noe å si til dem som bare vilde tre sannheten under sine føtter.

Frelseren kunde ha talt på en slik måte til Herodes at hans ord vilde ha rystet den forherdede konge. Han kunde ha fylt ham med

frykt og beven ved å åpenbare ham hans ugudelige liv og den skrekkelige dom som ventet ham. Men Kristi taushet var den strengeste irettesettelse han kunde få.

Han som alltid hadde hatt et åpent øre for menneskenes nød, gav ikke akt på befalingen fra Herodes. Han hvis hjerte alltid ble rørt av bønner fra til og med de største syndere, var utilgjengelig for den stolte konge som ikke viste noen trang til en Frelser.

I vrede vendte Herodes seg til folket og beskyldte Jesus for å være en bedrager, men Frelserens anklagere visste at dette ikke var sant. De hadde sett for mange av hans mektige gjerninger til å tro på en slik beskyldning.

Da begynte kongen på en skammelig måte å spotte og håne Guds Sønn. «Men Herodes med sine krigsfolk hånte og spottet ham; deretter kastet han et skinnende kledebon om ham og sendte ham således tilbake til Pilatus.» Luk. 23, 11.

Da den ugudelige kongen så at Jesus stilltiende fant seg i all denne vanærende behandling, fikk han en plutselig frykt for at denne mannen ikke var et alminnelig menneske. Den tanken tynget ham at denne fangen kanskje var et himmelsk vesen som var kommet ned på jorden.

Herodes vågde ikke å stadfeste dommen over Jesus. Han ønsket å fri seg for dette fryktelige ansvar og sendte derfor Jesus tilbake til Pilatus.



Bak alt det som foregikk, skinte en annen begivenhet -- en begivenhet de en dag skal få se i all sin velde. Noen skalv når de kom i Jesu nærhet. Mens den rå mengden bøyd seg i spott, var det enkelte som kom fram i samme hensikt, som vek tilbake, redde og tause. I sitt indre ble Herodes overbevist. De siste strålene fra barmhjertighetens sol skinte på hans hjerte som var så forherdet av synd.

## Kapittel 22

### **Jesus blir dømt av Pilatus**

**En drøm om Frelseren -- Pilatus gir etter for mengden --  
.Se det menneske!**

Da jødene kom tilbake fra Herodes og enda en gang førte Frelseren fram for Pilatus, ble denne helt misfornøyd og spurte hva de vilde han skulde gjøre. Han minnet dem om at han hadde forhørt Jesus og funnet at han var uskyldig. Han sa at de riktignok hadde ført klage mot ham, men de hadde ikke kunnet bevise en eneste av disse beskyldningene.

Dessuten hadde de nå ført ham fram for Herodes som var en jøde akkurat som folket, og han hadde heller ikke funnet noe som kunde gi grunn til at han skulde dø, men forat anklagerne skulde bli beroliget, sa han:

«Derfor vil jeg refse ham og så gi ham fri.» Luk. 23, 16. Med dette åpenbarte Pilatus hvor svak han var. Han hadde erkjent at Jesus var uskyldig. Hvorfor skulde han da straffe ham? Det var å gå på akkord med det onde. Dette glemte ikke jødene under hele forhøret. De hadde fått den romerske landshøvding til å vakle, og nå gjorde de bruk av den fordel de på den måten hadde vunnet, for å få Jesus avlivet.

Hopen forlangte enda ivrigere at fangen skulde dø. Mens Pilatus nølte og knapt visste hva han skulde gjøre, kom det et brev fra hans hustru, og det lød: «Ha ikke noe med denne rettfærdige å gjøre! Jeg har lidt meget i drømme i dag for hans skyld.» Matt. 27, 19.

Da Pilatus fikk dette budskapet, ble han blek, men folkehopen ble enda mer påtrengende da de la merke til hvor rådvill han var. Pilatus skjønnte at noe måtte gjøres. Det var skikk og bruk ved påskefesten å slippe en eller annen fange fri etter som folket selv valgte. De romerske troppene hadde for ikke lenge siden grepet en beryktet røver som het Barabbas. Han var en forfallen vagabond og en morder. Pilatus vendte seg da mot hopen og sa med alvor:

«Hvem vil I jeg skal gi eder fri, Barabbas eller Jesus som I kaller Messias?» Matt. 27, 17.

De svarte: «Bort med denne, men gi oss Barabbas fri!» Luk. 23,18.

Pilatus stod målløs av forbauselse og skuffelse. Da han gikk mot sin egen overbevisning og appellerte til folkehopen, hadde han mistet sin myndighet og herredømme over skaren. Etter dette var han bare et redskap i folkehopens hånd. De bøyde ham helt etter sin vilje. Så spurte han: «Hva skal jeg da gjøre med Jesus som de kaller Messias?»

Som med én munn ropte de: «La ham korsfeste!» «Han sa da:

Hva ondt har han da gjort?» «Men de ropte enda sterkere: La ham korsfeste!» Matt. 27, 22. 23.

Pilatus ble blek da han hørte dette skrekkelige rop: «La ham korsfeste!» Han hadde ikke tenkt at det skulde gå så vidt. Flere ganger hadde han erklært at Jesus var uskyldig, og likevel var folket bestemt på at han skulde lide denne forferdelige og fryktede død. Igjen spurte han: «Hva ondt har han da gjort?» Og igjen lød det fryktelige rop: «Korsfest ham! Korsfest ham!»

Pilatus gjorde enda en siste anstrengelse for å få dem til å vise medlidenhet. Trett, utmattet og dekket med sår ble Jesus hudstrøket mens hans anklagere så på.

«Og stridsmennene flettet en krone av torner og satte den på hans hode, og de kastet en purpurkappe om ham, og gikk fram for ham og sa: Vær hilset, du jødenes konge! Og de slo ham i ansiktet.» Joh. 19, 2. 3.

De spyttet på ham, og en grep det røret de hadde gitt ham i hånden og slo til kronen på hodet hans, så tornene trengte inn i pannen, og blodet begynte å renne nedover ansiktet og skjegget.

Det var Satan som var anfører for de grusomme stridsmennene da de mishandlet Frelseren. Det var hans hensikt om mulig å oppirre ham til å ta hevn eller få ham til å gjøre et mirakel for å befri seg, og på den måten gjøre frelsesplanen til intet. Hadde Jesus hatt bare en eneste flekk på sitt liv, hadde han som menneske gitt etter bare en

eneste gang under den forferdelige prøven, så vilde dette Guds Lam ha vært et ufullkomment offer, og menneskenes forløsning vilde vært mislykket.

Men han som kunde befale over himmelske hærskarer og i et øyeblikk kalle legioner av engler til hjelp -- og en eneste av disse englene vilde være nok til å undertvinge den grusomme hopen -- han som ved å vise til sin guddommelige kraft og majestet kunde ha slått sine plageånder til jorden, han fant seg med verdig ro i den verste hån og spott.

På samme måte som hans plageånders handlemåte nedverdiget dem slik at de kom til å stå under menneskene og ble lik Satan, slik viste Jesu saktmodighet og tålmodighet at han var høyt opphøyet over menneskene og i slekt med Gud.

Pilatus ble dypt rørt over Frelserens utholdenhet og tålmodighet. Han sendte bud etter Barabbas som nå ble ført inn i domshuset. Så stilte han de to fanger fram side om side, og idet han pekte på Frelseren, sa han alvorlig og inntrengende:

«Se det menneske!» «Jeg fører ham ut til eder, forat I skal vite at jeg ikke finner noen skyld hos ham.» Joh. 19, 5. 4.

Der stod Guds Sønn iført purpurklede og med tornekronen på hodet. På hans rygg så man de lange grusomme stripene som blodet ennå fløt fra. Hans ansikt var blodig og bar preg av utmattelse og smerte. Men aldri hadde det hatt et vakrere uttrykk. Hvert trekk

vitnet om mildhet og hengivenhet og den ømmeste medlidenhet med de grusomme fiendene.

Fangen ved hans side stod i slående motsetning til dette. Hvert trekk i Barabbas' ansikt viste at han var en forherdet forbryter.

Blant tilskuerne var det noen som hadde medfølelse med Jesus. Til og med prestene og øverstene ble grepet av den overbevisning at han var den han gjorde fordring på å være. Men de vilde ikke gi etter. De hadde opphisset skaren til et sant raseri, og igjen lød ropet fra prester, øverster og den forsamlede mengden:

«Korsfest! Korsfest!»

Til sist mistet Pilatus helt tålmodigheten på grunn av mengdens urimelige og hevngjerrige grumhet, og han sa til dem: «Ta I ham og korsfest ham! for jeg finner ingen skyld hos ham.» Joh. 19, 6.

Pilatus gjorde store anstrengelser for å få satt Jesus fri, men jødene ropte: «Gir du denne fri, da er du ikke keiserens venn; hver den som gjør seg selv til konge, setter seg opp imot keiseren.» Joh. 19,12. Her traff de Pilatus' svake side. Den romerske regjering hadde alt fattet mistanke til ham, og han visste at et slikt rykte vilde føre til hans fall.

«Da Pilatus så at han intet utrettet, men at det bare ble større oppstyr, tok han vann og vasket sine hender for folkets øyne og sa: Jeg er uskyldig i denne rettferdiges blod; se I dertil!» Matt. 27, 24.

Forgjeves søkte Pilatus å gjøre seg fri fra ansvaret med å dømme Jesus til døden. Dersom han fra først av hadde handlet i tide og med fasthet og hadde rettet seg etter sin egen overbevisning om hva som var rett, vilde folkehopen ikke ha kunnet bøye ham. Den vilde ikke ha vågd å sette seg opp imot ham.

Men det at han vaklet og var ubestemt, gjorde at han falt. Han skjønnte at han ikke kunde slippe Jesus fri og beholde sin stilling og ære. Heller enn å miste sin verdslige makt valgte han å ofre en uskyldig sjel. Han gav etter for folkehopens krav og lot Jesus igjen hudstryke, og så overgav han ham til å korsfestes. Men tross alle disse forholdsreglene kom det siden over ham alt det han fryktet for. Han mistet sitt gode navn og rykte, ble avsatt fra sitt embete, og overveldet av sorg og såret stolthet begikk han selvmord ikke lenge etter korsfestelsen.

Slik vil alle som går på akkord med synden, bare høste sorg og undergang til sist. «Det er en vei som synes et menneske rett, men enden på den er døden.»

Da Pilatus erklærte at han var uskyldig i Jesu blod, svarte Kaifas trossig: «Hans blod komme over oss og over våre barn.» Matt. 27,25.

Og disse forferdelige ordene tok prestene opp etter ham, og dernest gjentok folket dem. Det var en fryktelig dom de uttalte over seg selv. Det var en skammelig arv de overlot sine etterkommere.

Dette ble bokstavelig oppfylt på dem selv i de fryktelige hendelsene som fant sted da Jerusalem ble ødelagt ca. 40 år senere. Det er også bokstavelig blitt oppfylt i deres etterkommeres adspredte og undertrykte tilstand siden den tiden.

Og bokstavelig i dobbelt forstand vil det bli oppfylt når den siste regnskapsdagen kommer. Da vil scenen bli forandret, og «denne Jesus» vil komme «med luende ild, når han tar hevn over dem som ikke kjenner Gud». Ap. gj. 1, 11; 2 Tess. 1, 8. Da skal de rope til fjellene og berghamrene: «Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede! For deres vredes store dag er kommet.» Åp. 6, 16. 17.

Israel hadde tatt sitt valg. De pekte på Jesus og sa: «Ikke denne, men Barabbas.» Barabbas, røveren og morderen, var bildet på Satan. Kristus var bildet på Gud. Jødene avviste Jesus og valgte Barabbas. Og Barabbas skulde de få. Ved dette valg tok de imot ham som er en løgner og en morder fra begynnelsen. Satan var deres leder. Som en nasjon arbeidet de etter hans diktat. Hans verk utførte de. Så måtte de også tåle resultatet av hans lover. Folket som valgte Barabbas i stedet for Jesus, skulde få føle Barabbas' grusomhet så lenge tiden skulde vare.



## Kapittel 23

### **Golgata**

#### **Simon fra Kyrene -- Jesu mor -- Fader, forlat dem -- Knust for våre misgjerninger**

Under ville rop og hånsord fra mengden ble Jesus hastig ført av sted til Golgata. Da han kom forbi porten til Pilatus' domshus, ble det tunge korset som var bestemt for Barabbas, lagt på hans sønderflengte og blødende skuldrer. Det ble også lagt kors på to røvere som skulde lide døden sammen med Jesus.

Byrden var for tung for Frelseren så svak og lidende som han var. Han hadde ikke gått lenge før han falt bevisstløs om under korset. Da han kom til seg selv igjen, ble korset atter lagt på hans skuldrer. Han vaklet noen skritt framover og falt igjen som død til jorden. Hans forfølgere skjønnte nå at det var umulig for ham å gå lenger med sin byrde, og de var i tvil om hva de skulde gjøre for å finne en som kunde bære den foraktede byrden.

Akkurat da kom Simon fra Kyrene mot dem. Straks grep de ham og tvang ham til å bære korset til Golgata.

Simons sønner var . disipler av Jesus, men selv hadde han ikke offendig bekjent seg til Frelseren. Siden denne tid var Simon alltid takknemlig for at han hadde hatt den forrett å bære Forløserens kors.

Den byrden han på denne måten ble tvunget til å bære, ble et middel til hans omvendelse. Det som hendte på Golgata, og det Jesus uttalte der, gjorde at Simon kom til å tro på Kristus som Guds Sønn.

Da de kom til stedet der Kristus skulde korsfestes, ble de dødsdømte bundet til korset. De to røverne søkte å slite seg løs fra dem som strakte dem på korset, men Frelseren gjorde ingen motstand.

Jesu mor hadde fulgt ham på denne sørgelige vandringen til Golgata. Hun lengtet etter å hjelpe ham da han sank ut-mattet under byrden, men denne forretten ble nektet henne. Ved hvert skritt på denne besværlige veien hadde hun ventet at han skulde gjøre bruk av sin guddommsmakt for å gjøre seg fri fra morderbanden, og nå da det avgjørende øyeblikk var kommet og hun så hvordan røverne ble bundet til korsene, hvilken sjeleangst måtte hun da ikke gå igjennom! Vilde han som hadde gitt liv til de døde, tillate at han på en så grusom måte skulde bli slått i hjel? Måtte hun gi opp troen på at han var Messias?

Hun så at hans hender ble strakt ut på korset -- de hendene som alltid hadde gjort godt og brakt velsignelse til dem som led. Hammer og spiker ble tatt fram, og da spikrene ble drevet gjennom det ømme kjøtt, måtte disiplene med sønderknuste hjerter bære Jesu mor bevissdøs bort fra det fryktelige syn.

Ikke en eneste klagelyd kom over Frelserens lepper. Hans ansikt var blekt og rolig, men store svettdråper stod på pannen hans.

Disiplene var flyktet bort fra den fryktelige scenen. Han trådte persekaret alene, og ingen av folket var med ham. Es. 63,3.

Mens soldatene holdt på med sitt arbeid, vendte Jesus seg i tankene bort fra sine egne lidelser til den forferdelige gjengjeldelsen som en gang skulde ramme hans forfølgere. Han hadde medynk med dem i deres uvitenhet og bad: «Fader, forlat dem! for de vet ikke hva de gjør.»

Kristus gav på denne måten til kjenne at han var verdig til å bli talsmann for menneskene hos Faderen. Denne bønne som han sendte opp for sine fiender, gjaldt for hele verden. Den gjelder hver synder som har levd eller skal leve helt fra verdens begynnelse til tidens ende. Hver gang vi synder, blir Kristus såret på ny. For oss viser han da fram sine gjennomstungne hender for Faderens trone og ber: «Forlat dem! for de vet ikke hva de gjør.»

Så snart Jesus var naglet til korset, ble det av sterke menn løftet opp og satt voldsomt ned i jorden i det hullet de hadde gravd ferdig til det. Det smertet fryktelig for Guds Sønn.

Så skrev Pilatus en innskrift på latin, gresk og hebraisk og satte den på korset like over hodet til Jesus slik at alle kunde se den. Der stod det: «Jesus fra Nasaret, jødenes konge.»

Jødene forlangte at han skulde forandre dette. Prestene sa: «Skriv ikke: Jødenes konge, men at han sa: Jeg er jødenes konge!»

Men Pilatus klandret nå seg selv fordi han før hadde vært så svak overfor dem, og dessuten nærte han en dyp forakt for disse skinnsyke og ondskapsfulle øverster. Derfor svarte han: «Det jeg skrev, det skrev jeg.» Joh. 19, 19. 21. 22.

Soldatene delte nå Jesu klær mellom seg. Kjortelen hans var vevet uten noen søm, så de begynte å kives om den. Til slutt ble de enige om å kaste lodd om den. Dette hadde Guds profet forutsagt i disse ordene: «De deler mine klær mellom seg og kaster lodd om min kjortel.» Sal. 22, 17 -- 19.

Straks Jesus var løftet opp på korset, skjedde det noe fryktelig. Prestene, øverstene og de skriftlærde stemte i sammen med den ugudelige skaren og spottet og hånte den døende Guds Sønn. De ropte hånlig: «Er du jødernes konge, da frels deg selv!» Luk. 23, 37.

«Andre har han frelst, seg selv kan han ikke frelse! Han er jo Israels konge; la ham nå stige ned av korset, så skal vi tro på ham! Han har satt sin lit til Gud; han fri ham nå om han har behag i ham! Han har jo sagt: Jeg er Guds Sønn.» Matt. 27, 42. 43.

«Og de som gikk forbi, spottet ham, og rystet på hodet og sa: Tvi deg, du som bryter ned tempelet og bygger det opp igjen på tre dager! frels deg selv og stig ned av korset!» Mark. 15, 29. 30.

Kristus kunde ha steget ned av korset, men hadde han gjort det, vilde vi aldri være blitt frelst. For vår skyld var han villig til å lide døden.

«Han er såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger; straffen lå på ham, forat vi skulde ha fred, og ved hans sår har vi fått lægedom.» Es. 53, 5.

## Kapittel 24

### **Kristi død**

#### **Det er fullbrakt! -- Lyn og jordskjelv -- Offertjenesten i tempelet slutt**

Det så ikke lyst og gledelig ut det øyeblikk Jesus gav sitt dyre liv for oss. Angst og sorg pinte og plaget hans hjerte. Det var hverken frykt for døden eller smerten som var forbundet med den, som var årsak til hans lidelser. Det var verdens tunge syndebyrde, tanken på at han var skilt fra Faderens kjærlighet, som knuste Frelserens hjerte og framskyndet hans død.

Kristus følte den angst som syndere vil føle når de begynner å forstå sin syndeskyld, forstå at de alltid har lukket seg ute fra himmelens fred og glede.

Engler betraktet med forbauselse den fortvilelsens sjelekval som Frelseren led. Hans sjeleangst var så heftig at han knapt følte lidelsene på korset.

Selve naturen viste sin deltagelse i det som skjedde. Solen skinte klart til middagstid, men da så det ut som den plutselig mistet sitt skinn. Hele veien omkring korset ble det så mørkt som den sorteste natt. Dette overnaturlige mørke varte i over tre timer.

Hele mengden ble fylt med en ubeskrivelig redsel. Eder og forbannelser hørte en ikke lenger. Menn, kvinner og barn falt skrekkslåtte til jorden. Lynglimt fra skyen lyste av og til opp korset med den korsfestede Forløseren. Alle trodde at gjengjeldelsens time var kommet.

Ved den niende time spredte mørket seg omkring folket, men ennå hyllet det Frelseren inn likesom i en kappe. Det så ut som om lynene ble slynget mot ham mens han hang der på korset. Da var det han utstøtte det fortvilte ropet: «Min Gud! Min Gud! hvorfor har du forlatt meg?»

Imens hadde mørket lagt seg over Jerusalem og slettene i Judea. Alle vendte sine øyne mot byen som var dømt til undergang, og de så Guds vredes lyn rettet mot den. Plutselig hevet mørket seg fra korset, og med en klar og klangfull stemme som syntes å gi gjenlyd i hele naturen, ropte Jesus: «Det er fullbrakt!» Joh. 19, 30. «Fader! i dine hender overgir jeg min ånd!» Luk. 23, 46. Et lys omstrålte korset, og Frelserens ansikt lyste med en glans som solen, så bøyde han hodet forover og døde.

Flokken som var samlet omkring korset, stod som lamslått og stirret med tilbakeholdt åndedrett på Frelseren. Igjen falt mørket over jorden, og det hørtes en romlende lyd, som av en sterk torden. På samme tid skjedde det et voldsomt jordskjelv.

Folk ble kastet sammen i dynger av jordskjelvet, og den villeste forvirring og skrekk fulgte etter. Fjellene omkring revnet, og

berghamrene rullet ned på slettene. Gravene ble åpnet, og mange av de døde ble kastet ut av dem. Det så ut som hele skapningen skulde sprenges i stykker og forgå. Både prestene, øverstene, soldatene og folket var stumme av skrekk og kastet seg med ansiktet mot jorden.

Akkurat da Jesus døde, forrettet noen av prestene tjeneste i tempelet i Jerusalem. De merket rystelsen som fulgte med jordskjelvet, og i samme øyeblikk ble forhenget som skilte mellom Det hellige og Det aller helligste, revet i to deler fra øverst til nederst av den samme hånd som en gang hadde skrevet Belsasars dom på veggen i hans palass. Det aller helligste i den jordiske helligdom var ikke lenger et hellig sted. Guds nærvær vilde aldri mer overskygge nådestolen. Guds velbehag eller mishag vilde aldri mer gi seg til kjenne på lyset eller skyggen i de dyrebare stenene i yppersteprestens brystspann.

Heretter var det ikke noe gagn i blodet fra offeret i tempelet. Da Guds Lam døde, ble han det store offer for verdens synd. Da Jesus døde på korset på Golgata, ble den nye og levende veien åpnet for både jøder og hedninger.

Englene gledet seg da Frelseren ropte: «Det er fullbrakt!» Forløsningens hellige plan skulde fullbyrdes. Ved et liv i lydighet kunde Adams sønner oppnå den ære å bli stilt fram for Guds ansikt. Satan var beseiret, og han visste at hans rike var tapt.

«For så har Gud elsket verden at han gav sin sønn, den enbårne, forat hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.»



Dette beviser for alle og enhver at Gud aldri vil forlate sitt folk i dets kamp mot det onde. Det er et løfte om styrke og beskyttelse så lenge hans trone står.

## Kapittel 25

### I Josefs grav

#### **Josef og Nikodemus -- rådsherrer og disipler -- Josefs nye grav**

Forræderi mot den romerske regjering var den forbrytelse Frelseren ble dømt til døden for. De som ble henrettet for en slik forbrytelse, ble begravd på et særskilt anvist sted.

Johannes grøsset ved tanken på at hans elskede Mesters legeme skulde bli handtert av de følelsesløse soldatene og bli lagt i en vanæret grav, men han øynet ingen utvei til å unngå det, for han hadde ikke noen innflytelse hos Pilatus.

I denne prøvende tiden kom Nikodemus og Josef fra Arimatea disiplene til hjelp. Begge disse var medlemmer av det høye råd og kjente Pilatus godt. Begge var de rike og hadde stor innflytelse. De var bestemt på at Frelserens legeme skulde få en hederlig begravelse.

Josef gikk modig til Pilatus og anmodet ham om å få utlevert Jesu legeme. Da Pilatus hadde overbevist seg om at Kristus virkelig var død, lot han Josef få sitt ønske oppfylt.

Mens Josef var hos Pilatus og fikk tillatelse til å ta Frelserens

legeme ned av korset, gjorde Nikodemus alt i stand for begravelsen. Det var skikk på den tiden å svøpe de dødes legeme inn i linklede og behandle det med kostbare salver og velluktende urter. Dette var en måte å balsamere på. Nikodemus tok derfor med seg en kostbar gave på omtrent 100 pund av myrra og aloe til Jesu begravelse.

De mest ansette i hele Jødeland kunde ikke ha oppnådd en større ære ved sin død. De fattige etterfølgerne av Jesus så at disse rike øverster viste en slik interesse for deres Mesters begravelse.

Disiplene var overveldet av sorg over Jesu død. De glemte at han hadde fortalt dem at dette måtte skje.

Hverken Josef eller Nikodemus hadde offentlig bekjent Frelseren mens han levde, men de hadde lyttet til hans lære og hadde nøye lagt merke til alt han gjorde i sin virksomhet. Enda disiplene hadde glemt Frelserens ord da han forutsa sin død, så mintes Josef og Nikodemus dem godt. Og det som skjedde i forbindelse med Jesu død, og som tok motet fra disiplene og svekket deres tro, det var for disse øverstene bare bevis på at han var den sanne Messias, og det fikk dem til helt og fullt å stille seg på hans side slik at de trodde på ham.

Den hjelp disse rike og ansette menn ytet, betydde meget på denne tid. Disse rike menn kunde gjøre mye for den døde Mester som de fattige disiplene umulig kunde gjøre.

Forsiktig og ærbødig tok de med sine egne hender Kristus ned

av korset. Deres medlidenhet gav tårene fritt løp da de betraktet hans sårede og sønderflengte legeme.

Josef eide en ny grav som var hogd ut i en klippe. Han hadde hogd den ut til seg selv, men nå brukte han den for Jesus. Kristi legeme, sammen med salvene som Nikodemus hadde gitt, ble innhyllet i et fint linklede, og Forløseren ble båret til graven.

Skjønt de øverste blant jødene hadde fått sitt ønske oppfylt om å få slått i hjel Kristus, hadde de likevel ikke noen ro. De kjente godt til den kraften Jesus eide. Noen av dem hadde stått ved Lasarus' grav og vært vitne til at den døde ble kalt til live igjen. Og de skalv av frykt for at Kristus selv skulde stå opp fra de døde og igjen vise seg for dem.

De hadde hørt at han sa til folket at han hadde makt til å sette sitt liv til og å ta det igjen. De husket at han hadde sagt : «Bryt dette tempel ned, og på tre dager skal jeg gjenreise det» (Joh. 2, 19), og de visste at han talte om sitt eget legeme.

Judas hadde fortalt dem hva Jesus sa til disiplene på den siste reisen til Jerusalem: «Se, vi går opp til Jerusalem, og Menneskesønnen skal overgis til yppersteprestene og de skriftlærde, og de skal dømme ham til døden og overgi ham til hedningene til å spottes og hudstrykes og korsfestes; og på den tredje dag skal han oppstå.» Matt. 20, 18. 19.

De kom nå til å huske på meget av det Jesus hadde talt om sin

oppstandelse. De kunde ikke glemme alt dette, hvor gjerne de så vilde. Likesom deres far, djevelen, trodde de og skalv.

Allting syntes å vise at Jesus var Guds Sønn. De kunde ikke sove, for de ble mer forstyrret av Jesus nå da han var død enn mens han levde. De vilde gjøre alt hva de kunde for å holde ham i graven, og derfor bad de Pilatus om å forsegle graven og passe på den til den tredje dag. Pilatus overlot da prestene en vakt av soldater og sa: «Der har I vakt; gå bort og vakt graven som best I kan! De gikk bort og vaktet graven sammen med vakten, etterat de hadde satt segl på stenen.» Matt. 27, 65. 66.

## Kapittel 26

### Han er oppstanden

#### Seglet på graven brytes -- Oppstandelsen og livet

Jødene hadde gjort alt de kunde for å passe på Frelserens grav, og en stor sten ble veltet foran inngangen. Stenen var blitt forseglet med det romerske segl, og den kunde ikke flyttes uten at dette segl ble brutt.

En vakt av romerske soldater passet på graven. De skulde holde streng vakt over den og passe på at Jesu legeme ikke ble forstyrret. Skiltvakter gikk uavbrutt fram og Tilbake foran graven mens de andre hvilte seg. Men det var en annen vakt ved denne graven. Den bestod av mektige engler fra himmelen. Om en eneste en av disse vilde bruke sin makt, kunde han ha ødelagt hele den romerske hær.

Natten til den første dag i uken var svunnet langsomt, og den mørkeste time like før daggry var kommet.

En av de mektigste engler blir sendt ut fra himmelen. Hans ansikt er som lynet og hans klær hvite som snø. Han driver mørket bort på sin vei, og hele himmelen blir opplyst av hans blendende glans. De soldatene som sover, våkner og springer hastig opp. Med skrekk og forundring stirrer de opp mot den opplyste himmelen og det herlige syn som nærmer seg.

Jorden skjelver og bever etter som dette mektige vesen fra en annen verden nærmer seg. Han kommer i et gledelig ærend, og ved hans hurtighet og velde ryster jorden som av et heftig jordskjelv. Soldater, offiserer og skiltvakter faller som døde til jorden.

Det hadde vært enda en vakt til ved Frelserens grav. Denne bestod av de onde engler. Guds Sønn var nå død, og de onde englene gjorde allerede nå fordring på ham som et lovlig bytte, for den som har dødens velde, det er djevelen.

Satans engler var til stede for å passe på at ingen skulde rive Jesus ut av deres vold. Men da det mektige vesen som var sendt ut fra Guds trone, nærmet seg, flyktet de bort i forferdelse.

Engelen tok den store stenen ved inngangen til graven og veltet den vekk som om den bare var en småsten. Og med en røst som fikk jorden til å skjelve, ropte han: «Jesus, du Guds Sønn, kom fram, din Fader kaller på deg.»

Da kom han som hadde fått makt over døden og graven, fram fra sitt mørke gjemsel. Ved en åpen grav vitnet han: «Jeg er oppstandelsen og livet!» Og engleskaren bøyde seg i ydmyk tilbedelse for Forløseren og hilste ham velkommen med herlig lovsang.

Jesus trådte fram med en seierherres faste skritt. I hans nærvær bevet jorden, lynene glimtet og tordenen rullet. Et jordskjelv fant

sted i den timen da Jesus døde. Et annet jordskjelv fant sted i det øyeblikk han i triumf stod opp igjen.

Satan var forbitret over at hans engler var flyktet da det himmelske sendebud viste seg. Han hadde hatt det håp at Jesus ikke skulde stå opp igjen fra de døde og at forløsningsplanen skulde mislykkes. Men da han så at Frelseren seierrikt stod opp fra graven, ble alle hans håp slokket. Satan visste nå at hans rike skulde opphøre og at han selv til sist skulde ødelegges.



## Kapittel 27

### **Gå og si det til mine disiple**

#### **Kvinnene ved graven - Han er ikke her -- «Rabbuni!» -- Offeret godkjent av Faderen**

Lukas sier i fortellingen om Frelserens begravelse, der han taler om kvinnene som var med ham ved korsfestelsen: «Så vendte de tilbake og tilberedte velluktende urter og salver, og sabbaten overholdt de seg stille etter lovens bud.» Luk. 23, 56.

Frelseren ble begravd på fredag, den sjette dag i uken. Kvinnene gjorde i stand velluktende urter og salver som de skulde salve sin Herre med. Dette la de til side til sabbaten var over. De vilde ikke engang gjøre så meget som å salve Jesu legeme på sabbaten.

«Og da sabbaten var til ende, . . . meget tidlig på den første dag i uken kom de til graven, da solen gikk opp.» Mark. 16, 1. 2.

Da de nærmet seg hagen, så de med forundring hele himmelen opplyst og kjente at jorden skalv under deres føtter. De skyndte seg til graven og ble enda mer forundret da de fant at stenen var veltet vekk og den romerske vakten ikke var der. Maria Magdalena var først kommet til graven. Da hun så at stenen var veltet vekk, skyndte hun seg av sted for å fortelle disiplene det. Da de andre kvinnene

kom til, la de merke til at et lys skinte omkring graven. Og da de kikket inn, fant de den tom.

Som de nølte der ved graven, fikk de plutselig øye på en vakker ung mann i skinnende klær som satt ved graven. Det var den engelen som hadde veltet vekk stenen, og han sa til dem:

«Frykt ikke! jeg vet at I søker etter Jesus, den korsfes-tede; han er ikke her; han er oppstanden, som han sa; kom Og se stedet hvor han lå! Og gå av sted i hast og si til hans disipler at han er oppstanden fra de døde. Og se, han går i forveien for eder til Galilea; der skal I se ham.» Matt. 28, 5 -- 7. Da kvinnene igjen kikket inn i graven, så de en annen skinnende engel som sa til dem: «Hvorfor søker I den levende blant de døde? Han er ikke her, han er oppstanden; kom i hu hvorledes han talte til eder mens han ennå var i Galilea, da han sa at Menneskesønnen skulde overgis i syndige menneskers hender og korsfestes og oppstå på den tredje dag!» Luk. 24, 5 -- 7. Dernest talte englene til dem om Kristi død og oppstandelse. De gjorde kvinnen oppmerksom på de ord som Kristus hadde talt til dem da han tidligere fortalte dem at han skulde korsfestes og oppstå. De forstod nå betydningen av det Jesus hadde sagt, og med nytt håp og mot skyndte de seg av sted for å fortelle den gledelige nyhet.

Maria hadde ikke vært til stede da dette gikk for seg, men nå kom hun tilbake sammen med Peter og Johannes. Da de andre vendte tilbake til Jerusalem, ble Maria igjen ved graven. Hun kunde ikke forlate stedet før hun fikk vite hvor det var blitt av hennes

Herres legeme. Mens hun stod der og gråt, hørte hun en stemme som spurte: «Kvinne, hvorfor gråter du? Hvem leter du etter?»

Hennes øyne var så tilsløret av tårer at hun ikke la merke til hvem det var som talte til henne. Hun trodde det var urtegårdsmannen, og sa bønnfallende til ham: «Herre! dersom du har båret ham bort, da si meg hvor du har lagt ham, så vil jeg ta ham.»

Hun tenkte at dersom den rike mannens grav ble betraktet som et altfor ærefullt sted for hennes herre, vilde hun selv se å finne et sted til ham. Men nå lød Jesu egen stemme for hennes øre. Han sa:

«Maria!»

Straks tørket hun tårene vekk og så at det var Jesus, og i sin store glede glemte hun at han hadde vært korsfestet, og hun strakte hendene ut imot ham og ropte: «Rabbuni!» (Mester.)

Da sa Jesus til henne: «Rør ikke ved meg! for jeg er ennå ikke faret opp til Faderen; men gå til mine brødre og si til dem: Jeg farer opp til min Fader og eders Fader, og til min Gud og eders Gud!» Joh. 20, 15 -- 17.

Jesus vilde ikke ta imot hyllest av sine etterfølgere før han visste at hans offer var godkjent av Faderen. Han for opp til de himmelske saler og fikk av Gud selv den forvissning at hans soning for menneskenes synd hadde vært fullstendig, så at de ved hans blod

kunde få evig liv.

All makt i himmelen og på jorden ble gitt Livets Fyrste, og han vendte tilbake til sine etterfølgere i denne syndige verden forat de skulde få del i hans kraft og herlighet.

## Kapittel 28

### Vitnene

#### **På vei til Emmaus -- Bli hos oss, Herre -- Naglegapene -- I skal få kraft**

Sent på ettermiddagen samme dag som Jesus stod opp, gikk to av disiplene til Emmaus, en liten by et stykke fra Jerusalem. De visste ikke hva de skulde tro om det som hadde funnet sted i Jerusalem, og særlig det kvinnene fortalte, at de hadde sett engelen og møtt Jesus etter hans oppstandelse.

De vendte nå tilbake til sitt hjem for å be og for å overveie alt dette i håp om å få klarhet i disse ting som stod så uklart for dem.

På veien ble de innhentet av en fremmed som slo følge med dem. Men de var så opptatt med samtalen sin at de knapt la merke til ham.

Disse kraftige mennene var så overveldet av sorg at de gråt på veien. Her så Jesus i sin medlidenhet og kjærlighet en sorg som han kunde lindre.

Forkledd som en fremmed gav han seg i samtale med dem. «Men deres øyne ble holdt igjen, så de ikke kjente ham. Han sa til dem: Hva er dette for tale som I fører med hverandre på veien? Og

de stod stille med sorgfullt åsyn. Men en av dem, som hette Kleopas, tok til orde og sa til ham: Er du alene fremmed i Jerusalem og vet ikke det som er skjedd der i disse dager? Han sa til dem: Hva da? Og de sa til ham: Det med Jesus fra Nasaret som var en proret, mektig i gjerning og ord for Gud og alt folket.» Luk. 24, 16 -- 19.

Så fortalte de ham det som var hendt og gjentok den fortellingen som kvinnene som hadde vært ved graven tidlig samme morgen, hadde fortalt. Da sa han til dem: «I dårer og senhjertede til å tro alt det profetene har talt! Måtte ikke Messias lide dette og så gå inn til sin herlighet? Og han begynte fra Moses og fra alle profetene og utla for dem i alle skriftene det som er skrevet om ham.» Luk. 24, 25 -- 27.

Disiplene ble målløse av forundring og glede. De vågde ikke å spørre den fremmede hvem han var. De lyttet med stor oppmerksomhet da han forklarte Kristi misjon for dem.

Dersom Kristus straks hadde gitt seg til kjenne for disiplene, vilde de ha vært tilfreds. De vilde i sin store glede ikke ha ønsket noe mer. Men det var nødvendig for dem å forstå hvordan hans misjon var forutsagt i alle forbilder og profetier i Det gamle testamente. På dette måtte deres tro grunne seg. Kristus gjorde ikke noe mirakel for å overbevise dem om dette, men han forklarte først og fremst Skriften for dem. De hadde betraktet hans død som den beveggrunnen som gjorde ende på alle deres forhåpninger. Nå viste han dem fra profetiske skrifter at det nettopp var hans død som var det største bevis på deres tro.

I sin tale til disse disiplene viste Kristus hvor viktig det er å tro på Det gamle testamentes vitnesbyrd angående hans misjon. Det er mange i dag som forkaster Det gamle testamente og mener at det ikke gjelder lenger, men dette er ikke Kristi lære. Så stor pris satte han på det at han en gang sa: «Hører de ikke Moses og profetene, da vil de heller ikke tro om noen stod opp fra de døde.» Luk. 16, 31.

Ved solnedgang kom disiplene til sitt hjem. Jesus «lot som han vilde gå videre». Men disiplene kunde ikke tenke seg å skilles fra sin ledsager som hadde gledet og oppmuntret dem så meget. Derfor bad de ham: «Bli hos oss; for det stunder til aften, og dagen heller! Og han gikk inn og ble hos dem.» Luk. 24, 28. 29.

Det enkle kveldsmåltid var snart ferdig, og Jesus tok plass ved enden av bordet slik som han pleide. Det var skikk at familiens far bad om Herrens velsignelse over måltidet, men Jesus la sine hender på brødet og velsignet det. Da ble disiplenes øyne åpnet.

Velsignelsen over brødet, lyden av hans velkjente stemme og naglegapene i hans hender vitnet alt sammen om at han var deres elskede Mester. Et øyeblikk stod de målløse, så stod de opp og vilde falle ned for hans føtter for å tilbe ham, men da forsvant han plutselig fra dem. I sin glede glemte de helt at de var sultne og trette. De forlot måltidet uten å smake maten og skyndte seg tilbake til Jerusalem for å fortelle andre det glade budskapet om den oppstandne Frelser.

Mens de fortalte dette, stod Jesus selv midt iblant dem, og da han løftet sine hender og velsignet dem, sa han: «Fred være med eder!» Luk. 24, 36.

Først ble de forferdet, men da han hadde vist dem naglegapene i sine hender og føtter og han hadde spist for deres øyne, trodde de og ble trøstet. Tro og glede trådte nå i stedet for vantro, og med følelser som ikke kan beskrives, anerkjente de ham som den oppstandne Frelser.

Tomas var ikke til stede ved dette møte. Han vilde ikke tro det de andre fortalte om oppstandelsen. Men åtte dager senere viste Jesus seg igjen for disiplene, og da var Tomas der. Ved denne anledning viste Jesus ennå en gang merkene i sine hender og føtter etter korsfestelsen. Tomas ble straks overbevist og ropte: «Min Herre og min Gud!» Joh. 20, 28.

På salen der de var samlet, forklarte Kristus igjen de skriftstedene som handlet om ham. Etterpå fortalte han disiplene at i hans navn skulde de preke omvendelse og syndenes forlatelse for alle folk, og dette arbeidet skulde de begynne med i Jerusalem.

Før han for til himmelen, sa han til dem: «Men I skal få kraft idet Den Hellige Ånd kommer over eder, og I skal være mine vitner både i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og like til jordens ende.» «Og se, jeg er med eder alle dager inntil verdens ende!» Ap. gj. 1, 8; Matt. 28, 20.



Dere har vært mine vitner, sa han, til mitt selvfornektende liv for verdens frelse. Dere har sett at alle som kommer til meg og bekjenner sine synder, dem tar jeg imot. Alle som vil, kan bli forlikt med Gud og få evig liv. Jeg betrakter dere nå som mine disipler. Dette vidunderlige budskap skal forkynnes for alle nasjoner, tungemål og folk. Gå av sted til de deler av den bebodde jord som ligger lengst borte, og vit at jeg vil være med dere. Virk i tro og tillit til meg, for jeg vil aldri forlate dere.

Den fullmakten Frelseren gav sin disipler, innbefatter alle som tror. Den innbefatter alle de troende helt til tidenes ende. Alle som får del i Kristi liv, må arbeide for sine medmenneskers frelse.

Ikke alle kan tale til store forsamlinger, men alle kan hjelpe den enkelte. Alle som tar imot dem som lider, hjelper dem som trenger det, trøster dem som er bedrøvet, og forteller syndere om Kristi tilgivende kjærlighet, er Kristi tjenere. Disse er Kristi vitner.

## Kapittel 29

### **Jesu himmelfart**

#### **Siste møte på Oljeberget -- En sky tok ham bort -- Han skal komme igjen -- Himmelportene åpne**

Frelserens verk på jorden var fullbrakt. Tiden var nå kommet da han skulde vende tilbake til sitt himmelske hjem. Han hadde seiret, og han skulde igjen ta sin plass ved Faderens side på lysets og herlighetens trone.

Jesus valgte Oljeberget som det sted han skulde fare opp til himmelen fra. Fulgt av de elleve disiplene gav han seg på vei dit, men disiplene visste ikke at dette skulde bli deres siste sammenkomst med Mesteren. På veien gav Jesus dem sin siste undervisning. Straks før han forlot dem, gav han dem det dyrebare løftet som er blitt så kjært for hver Jesu etterfølger: «Se, jeg er med eder alle dager inntil verdens ende.» Matt. 28, 20.

De gikk over Oljeberget til de kom i nærheten av Betania, og her stanset de, og disiplene samlet seg omkring sin Herre. Lyset syntes å stråle ut fra hans ansikt mens han så kjærlig på dem. De siste ordene som lød for deres ører fra Frelserens lepper, vitnet om den ømmeste omsorg for dem.

Med hendene rakt ut til velsignelse steg han langsomt opp fra

dem. Da han på denne måten for bort, ble disiplene slått med forferdelse, og de stirret ufravendt mot himmelen for å fange opp det siste glimt av sin Herre. En sky tok ham bort fra deres øyne, og i samme øyeblikk lød den herligste musikk fra englekoret i deres ører.

Mens disiplene ennå stod og stirret opp mot himmelen, ble de tiltalt av stemmer som lød som den yndigste melodi. De snudde seg rundt og så to engler i menneskeskikkelser som talte til dem og sa: «I galileiske menn! hvorfor står I og ser opp mot himmelen? Denne Jesus som er opptatt fra eder til himmelen, skal komme igjen på samme måte som I så ham fare opp til himmelen.» Ap. gj. 1, 11.

Disse englene hørte til den skaren som var kommet for å følge Frelseren til hans himmelske hjem. Med medfølelse og kjærlighet til dem som var blitt tilbake på jorden, var de kommet for å forsikre dem om at denne atskillelsen ikke skulde vare evig.

Da disiplene kom tilbake til Jerusalem, så folk på dem med forundring. Etterat deres Mester var dømt og korsfestet, hadde de tenkt at disiplene hans vilde se sorgtyngt og forlegne ut. Deres fiender ventet å se et uttrykk av sorg og motløshet i deres ansikt, men i stedet bar de preg av glede og seier. Deres ansikter lyste av en lykke som denne verden ikke kan gi. De sørget ikke over forhåpninger som hadde slått feil, men var fylt med takk og lov til Gud. Med glede fortalte de om Kristi herlige oppstandelse og hans himmelfart, og mange trodde deres vitnesbyrd.

Disiplene var ikke lenger i uvitenhet om framtiden. De visste at

Jesus var i himmelen, og at han ennå hadde medfølelse med dem. De visste at han stilte fram sitt blods fortjeneste. Han viste fram sine sårede hender og føtter for Faderen som bevis for hva han hadde betalt for sine forløste.

De visste at han skulde komme igjen, og at alle de himmelske englene skulde følge med ham, og de så fram til denne begivenhet med stor glede og inderlig lengsel.

Da Jesus forsvant for sine disipler på Oljeberget, kom en himmelsk hær og møtte ham, og denne fulgte ham opp mot himmelen med seiersog gledessanger.

Ved portene til Guds stad ventet en utallig engleskare på hans komme. Akkurat da Kristus nærmet seg portene, ropte de englene som fulgte ham, i frydefulle toner til skaren ved portene:

«Løft, I porter, eders hoder, og løft eder, I evige dører, så herlighetens konge kan dra inn!» Englene ved portene spør da: «Hvem er den herlighetens konger»

Dette sier de ikke fordi de ikke vet hvem han er, men fordi de gjerne vil høre det herlige og triumferende svar:

«Herren, sterk og veldig, Herren veldig i strid. Løft, I porter, eders hoder, og løft eder, I evige dører, så herlighetens konge kan dra inn!»

Igjen spør englene som venter:

«Hvem er den herlighetens konger» Englene som følger med, svarer i frydefulle toner: «Herren, hærskares Gud, han er herlighetens konge.» Sal. 24, 7 -- 10.

Da blir portene til Guds stad åpnet på vidt gap, og engleskaren drar inn under den mest henrivende musikk.

Hele den himmelske hær omringer sin Fyrste som er kommet tilbake, og han tar sin plass på Faderens trone.

Men ennå kan han ikke ta imot herlighetens krone og den kongelige kledning. Han har en begjæring å føre fram for Faderen angående sine utvalgte på jorden. Han kan ikke ta imot noen ære før hans menighet står for det himmelske univers rettferdiggjort og godkjent. Han ber om at hans folk må komme der hvor han er. Dersom han skal æres, så må de få del med ham i æren. De som lider med ham på jorden, må regjere med ham i hans rike.

Det er om dette Kristus ber for sin menighet. Han har interesser felles med deres, og med en kjærlighet og utholdenhet større enn døden framstiller han de rettigheter og fortrin som han har sikret dem ved sin lidelse og død.

Faderens svar på denne inntrengende bønne kommer til syne i denne kunngjøring: «Alle Guds engler skal tilbe ham.» Heb. 1, 6.

Alle lederne for den himmelske hærs karene tilber Forløseren med glede. Englenes mange tusen faller ned for ham, og deres fryderop fyller alle himmelens saler: «Verdig er Lammet, som er slaktet, til å få makt og rikdom og visdom og styrke og ære og pris og velsignelse!» Åp. 5, 12.

Kristi etterfølgere er blitt benådet gjennom Kristus. For hele den himmelske hærs karene har Faderen stadfestet pakten som han opprettet med Kristus, at han vil ta imot botferdige og lydige mennesker og vil elske dem som han elsker sin sønn. Der Forløseren er, skal også de forløste være.

Guds Sønn har seiret over mørkets fyrste og overvunnet døden og graven. Himmelen gir gjenlyd av stemmer som frydefullt synger Herrens pris.

«Ham som sitter på tronen, og Lammet tilhører velsignelsen og æren og prisen og styrken i all evighet.» Åp. 5, 13.

## Kapittel 30

### Kristi gjenkomst

**Alle skal se ham -- Når I ser alt dette -- .Eders forløsning stunder til**

Vår Frelser skal komme igjen. Før han forlot disiplene sine her på jorden, gav han dem løfte om dette. «Eders hjerte forferdes ikke,» sa han. «Tro på Gud og tro på meg! I min Faders hus er det mange rom. . . . Jeg går bort for å berede eder sted; og når jeg er gått bort og har beredt eder sted, kommer jeg igjen og vil ta eder til meg, forat også I skal være der jeg er.» Joh. 14, 1 -- 3.

Han lot dem ikke være i uvitenhet om måten han skulde komme på. «Men når Menneskesønnen kommer i sin herlighet, og alle englene med ham, da skal han sitte på sin herlighets trone. Og alle folkeslag skal samles for hans åsyn.» Matt. 25, 31. 32.

Han advarte dem mot å bli forført. «Om de da sier til eder: Se, han er ute i ørkenen, da gå ikke der ut; se, han er inne i kammerne, da tro det ikke! For som lynet går ut fra øst og skinner like til vest, således skal Menneskesønnens komme være.» Matt. 24, 26. 27.

Denne advarsel gjelder oss. Det er falske lærere i dag som sier: «Se, han er ute i ørkenen,» og tusener er drevet ut i ørkenen i håp om å finne Kristus.

Og tusener som gir seg ut for å ha samkvem med de dødes ånder, roper ut: «Se, han er inne i kammerne. » Det er selve spiritismens påstand. Men Kristus sier: «Tro det ikke! For som lynet går ut fra øst og skinner like til vest, således skal Menneskesønnens komme være.»

Da Kristus var fart opp til himmelen, sa englene til disiplene at han skulde «komme igjen på samme måte som I så ham fare opp til himmelen». Ap. gj. 1, 11. Han for opp legemlig, og de så ham da han forlot dem, og en sky tok ham bort fra deres øyne, og han skal komme igjen på en stor hvit sky, og «hvert øye skal se ham». Åp. 1, 7.

Selve dagen og timen for hans komme er ikke åpenbart. Kristus sier til disiplene at han selv ikke kunde fortelle dem dagen eller timen for hans annet komme, men han nevnte enkelte begivenheter som skulde vise dem når hans komme var hær.

«Det skal skje tegn», «i sol og måne og stjerner». Luk. 21, 25. Og han fortalte det enda tydeligere. «Solen [skal] bli formørket, og månen ikke gi sitt skinn, og stjernene falle ned fra himmelen.» Matt. 24, 29.

«På jorden,» sa han, «skal folkene engstes i fortvilelse når hav og brenninger bruser, mens mennesker faller i avmakt av redsel og gru for det som kommer over jorderike.» Luk. 21, 25. 26.



«Og de skal se Menneskesønnen komme i himmelens skyer med kraft og megen herlighet. Og han skal sende ut sine engler med basunens veldige røst, og de skal samle hans utvalgte fra de fire verdenshjørner, fra himmelbryn til himmelbryn.» Matt. 24, 30. 31.

Og så føyer han til: «Lær en liknelse av fikentreet: Så snart det kommer saft i dets grener og dets blader springer ut, da vet I at sommeren er nær; således skal også I, når I ser alt dette, vite at han er nær for døren.» Matt. 24, 32. 33.

Kristus har gitt oss tegn på sitt komme. Han sier at vi kan vite når han er nær for døren. Når trærne skyter knopper om våren, vet vi at sommeren er nær. Likeså sikkert kan vi vite at Kristi komme er nær når vi ser tegn i sol, måne og stjerner.

Disse tegnene har vist seg. Den 19. mai 1780 ble solen formørket. I historien går denne dagen under navn av «Den mørke dag». I den østlige delen av Nord-Amerika var mørket så tett at folk mange steder måtte tenne lampen ved middagstider, og enda det var fullmåne, gav månen ikke noe lys før etter midnatt. Mange trodde at dommedag var kommet. Ingen tilfredsstillende grunn for dette unaturlige mørke er noen gang blitt gitt utenom disse ordene av Kristus selv. Det at solen og månen ble formørket, var et tegn på hans komme.

Den 13. november 1833 skjedde det mest forunderlige stjernefall mennesker noen gang har vært vitne til. Igjen var det tusener som trodde at dommedag var kommet.

Siden den tid har jordskjelv, orkaner, flodbølger, pest, hungersnød og ødeleggelse ved ild og flom stadig tiltatt. Alt dette så vel som engstelse hos folkene vitner om at Herrens komme er nær. Om dem som så disse tegnene, sa han: «Denne slekt skal ingeniunde forgå før alt dette skjer. Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal ingeniunde forgå.» Matt. 24, 34. 35.

«Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først oppstå; deretter skal vi som lever, som blir tilbake, sammen dem som så disse tegnene, sa han: «Denne slekt skal ingeniunde forvi alltid være med Herren. Trøst da hverandre med disse ord!» 1 Tess. 4, 16 -- 18.

Kristus skal komme igjen. Han skal komme i skyen med stor herlighet. En stor skare av lysende engler følger ham. Han kommer for å vekke opp de døde og forvandle de levende hellige fra herlighet til herlighet.

Han kommer for å hedre dem som har elsket ham og holdt hans bud, og for å ta dem hjem til seg. Han har ikke glemt dem eller sitt løfte til dem. Det skal bli en gjenforening av familier. Når vi betrakter de dødes trekk for siste gang, kan vi vende tankene våre til den herlige morgen da Guds basun skal lyde, og «de døde skal oppstå uforgjengelige, og vi skal forvandles», 1 Kor. 15, 52.

Tiden er nær. Bare en kort stund til, så skal vi se Kongen i hans

skjønnhet. Bare en kort stund til, så skal han tørke bort hver tåre av våre øyne. Bare en kort stund til, så skal han stille oss «lyteløse fram for sin herlighet i fryd». Jud. 24.

Da han gav oss disse tegnene på hans komme, sa han videre: «Når dette begynner å skje, da rett eder opp og løft eders hoder! for eders forløsning stunder til.» Luk. 21, 28.

Det er ikke flere veier som fører til himmelen. Hver og en kan ikke velge sin egen vei. Jesus sa: «Jeg er veien, . . . ingen kommer til Faderen uten ved meg.» Helt siden den første evangeliske preken ble holdt, helt siden det i Edens hage ble erklært at kvinnens ætt skulde knuse slangens hode, har Kristus vært veien, sannheten og livet. Han var veien da Adam levde og da Abel utgjøt blodet fra det lammet han hadde slaktet, som forestilte Gjenløserens blod. Kristus var veien patriarkene og profetene ble frelst ved. Og han er den eneste veien som fører oss til Gud.

## Kapittel 31

### **En dommens dag**

#### **Fårene og geitene -- Som i Noahs dager -- Våk og be**

Dagen for Kristi komme vil bli en dommens dag for verden. Skriften vitner: «Se, Herren kommer med sine mange tusen hellige for å holde dom over alle.» Jud. 14. «Alle folkeslag skal samles for hans åsyn, og han skal skille dem fra hverandre, likesom hyrden skiller fårene fra geitene.» Matt. 25, 32.

Men før denne dag advarer Gud menneskene om hva som skal komme. Han har alltid advart menneskene mot kommende straffedommer. Noen har gitt akt på advarselen og rettet seg etter Guds Ord. På denne måten unngikk de de straffedommene som rammet de ulydige og vantro.

Før Gud ødela verden ved en vannflom, bød han Noah: «Gå inn i arken, du og hele ditt hus! For jeg har funnet at du er rettferdig for mitt åsyn i denne slekt.» 1 Mos. 7, 1. Noah var lydige mot Gud og ble reddet. Før Sodoma ble ødelagt, kom englene til Lot og sa: «Stå opp og gå bort fra dette sted. For Herren vil ødelegge byen.» 1 Mos. 19, 14. Lot gav akt på advarselen og ble reddet. På samme måte blir vi i dag advart mot Kristi annet komme og den ødeleggelsen som skal ramme jorden, og alle de som gir akt på advarselen, vil bli reddet.

De rettferdige skal rope når de ser Kristus kommer: «Se, der er vår Gud, han som vi ventet skulde frelse oss, dette er Herren som vi ventet på.» Es. 25, 9.

Fordi vi ikke kjenner den nøyaktige tiden for hans komme, blir vi formant til å våke: «Salig er den tjener som hans husbond finner å gjøre så når han kommer.»

De som våker og venter på Herrens komme, må ikke være sløve. Forventningen om Kristi komme bør lære menneskene å frykte for Guds dom over de ugudelige slik at de må omvende seg fra sine synder eller fra å overtre Guds bud.

Mens vi venter på Herrens komme, må vi være flittige til å virke for ham. Kunnskapen om at han er nær for døren, bør få oss til å arbeide mer utrettelig for våre medmenneskers frelse. På samme måte som Noah forkynte Guds advarsel for folket før syndfloden, slik må alle de som har forstand på Guds Ord, advare folket på denne tid. «Og som Noahs dager var, således skal Menneskesønnens komme være; for likesom de i dagene før vannflommen åt og drakk, tok til ekte og gav til ekte, like til den dag da Noah gikk inn i arken, og de visste ikke av før vannflommen kom og tok dem alle, således skal også Menneskesønnens komme være.» Matt. 24, 37 -- 39.

Folket på Noahs tid misbrukte Guds gaver. De åt og drakk slik at de ble ledet til fråtseri. De glemte Gud og overgav seg til alle slags laster og vederstyggeligheter.

«Herren så at menneskets ondskap var stor på jorden, og at alle dets hjertes tanker og påfunn bare var onde den hele dag.» 1 Mos. 6, 5. Det var på grunn av sin ugudelighet at menneskene den gang ble ødelagt.

Menneskene gjør det samme i dag. Fråtseri, drukkenskap, tøylesløse lidenskaper og stygge laster fyller verden med ugudelighet.

I Noahs dager ble verden ødelagt ved vann. Guds Ord lærer at den denne gang skal ødelegges ved ild. «Fra gammel tid var [det] himler og en jord som var blitt til ut av vann og gjennom vann ved Guds Ord, og derved gikk den verden som da var, under i vannflommen. Men de himler som nå er, og jorden er ved det samme ord spart til ilden, idet de oppholdes inntil den dag da de ugudelige mennesker skal dømmes og gå fortapt.» 2 Pet. 3, 5 -- 7.

Folk før syndfloden drev spott med Guds advarsler. De kalte Noah en svermer og alarmblåser. Store og lærde menn sa at en vannflom som den han sa skulde komme, hadde menneskene aldri kjent noe til, og den vilde sikkert aldri komme.

I vår tid gir også menneskene liten akt på Guds Ord. Menneskene ler av advarslene i Bibelen. Det er mange som sier at «alle ting vedblir som de var fra skapningens begynnelse», og at det ikke er noe å være redd for. Nettopp på en slik tid er det ødeleggelsen vil komme. Mens menneskene hånlig spør: «Hvor er løftet om hans gjenkomst?» går tegnene i oppfyllelse. «Når de sier:

Fred og ingen fare! da kommer en brå undergang over dem, ... og de skal ingen-lunde unnfly.» 1 Tess. 5, 3.

Kristus sier: «Dersom du da ikke våker, skal jeg komme som en tyv, og du skal ikke vite hva stund jeg kommer over deg.» Åp. 3,3.

I vår tid er menneskene ennå opptatt med å spise og drikke, plante og bygge, ta til ekte og gi til ekte. De kjøper og selger. De strever for å nå den høyeste stilling. Forlystelsessyke mennesker søker til teatrene, veddeløpsbaner og spillebuler. Det er opphisselse og spenning overalt. Og likevel nærmer prøvetiden seg sin ende, og nådens dør vil snart bli lukket for evig. Disse advarselsord fra vår Frelser er talt til oss: «Vokt eder at ikke eders hjerte noen tid tynges av rus og svir og timelige bekymringer, så hin dag kommer uventet over eder som en snare!» Luk. 21, 34.

«Men våk hver tid og stund, og be, så I kan være i stand til å unnfly alt dette som skal komme, og til å bli stående for Menneskesønnen!» Luk. 21, 36.

«Således skal I våke -- for I vet ikke når husets herre kommer, enten det blir om aftenen eller ved midnatt eller ved hanegal eller om morgenen -- forat han ikke skal finne eder sovende, når han kommer uforvarende. Men det jeg sier til eder, det sier jeg til alle: Våk!» Mark. 13, 35 -- 37.

«Han som vitner dette, sier: Ja, jeg kommer snart. Amen, ja

kom, Herre Jesus! Vår Herre Jesu Kristi nåde være med eder alle!  
Amen.» Åp. 22, 20. 21.

«Å la oss da våke og vente, la lampene lyse helt klart ! Snart  
brudgommen kaller til bryllup, han kommer med lynildens fart.

Mot himmelen vendt er vår lengsel, tålmodig vi venter den tid  
da fjernt fra all møyen og trengsel vi nyter den himmelske fryd.»



## Kapittel 32

### De frelstes hjem

#### **Arvinger til jorden - Ufattelig herlighet -- Et nytt Jerusalem**

Dagen da Kristus skal komme igjen, vil bare bli en ødeleggelsesdag for de onde. Den blir en forløsningsdag ikke bare for Guds folk, men også for selve jorden. Gud skapte jorden forat den skulde være et hjem for menneskene. Her bodde Adam i den prektige hagen som Skaperen selv hadde forskjønnnet, og om synden har fordervet Guds verk, har Skaperen likevel ikke helt forlatt menneskeslekten eller forandret sin hensikt med denne vår jord.

Til denne jord ble engler sendt ut med forløsningens budskap, og fjellene og dalene har gitt gjenlyd av deres gledesanger. Guds egen Sønn har selv gått her nede på denne jord. Og i over 6000 år har jorden med sine vakre landskaper og de rike gaver den har brakt fram til opphold for menneskene, vært et vitnesbyrd om Skaperens kjærlighet.

Denne samme jord skal bli menneskenes evige hjem når den blir rensset fra syndens forbannelse. Om jorden sier Skriften at Gud «ikke skapte den til å være øde, men dannet den til bolig for folk.» Es. 45, 18. Og «alt hva Gud gjør, det varer evig». Pred. 3, 14.

Derfor sa vår Frelser i bergprekenen: «Salige er de saktmodige;

for de skal arve jorden.» Matt. 5, 5. Derfor hadde også salmisten skrevet for lenge siden: «De saktmodige skal arve landet og glede seg ved megen fred.» Sal. 37, 11.

Her stemmer disse Skriftens ord overens: «Den rettferdige får sin lønn på jorden.» «De rettferdige skal arve landet og bo i det evindeligg.» Ord. 11, 31; Sal. 37, 29.

Ilden på den ytterste dag skal ødelegge «de himler som nå er og jorden», men det skal stå fram «nye himler og en ny jord». 2 Pet. 3, 7. 13. Himlene og jorden skal fornyes.

«Hva øye ikke så og øre ikke hørte, og hva ikke oppkom i noe menneskes hjerte, hva Gud har beredt for dem som elsker ham.» 1 Kor. 2, 9.

Ikke noe menneskelig språk kan fullt ut skildre de rettferdiges herlige lønn. Bare de som en gang får se den, skal kunne begripe det. Vi kan ikke fatte herligheten av Guds paradiset. Og likevel kan vi oppfange glimt av dette landet nå, for «oss har Gud åpenbart det ved sin Ånd». 1 Kor. 2, 10. De bilder Bibelen gir oss av dette landet, er i sannhet dyrebare for vårt hjerte.

Der skal den himmelske hyrde lede sin hjord til levende vannkilder. Livets tre bærer sin frukt hver måned, og bladene på trærne skal være til lægedom for folkene. Der er strømmer som stadig rinner klare som krystall, og ved bredden av dem er løvrike trær som kaster sin skygge over de stier som er banet for de forløste.

Der blir de utstrakte herlige slettene avløst av symmetriske høyder i det fjerne, og Guds fjell hever seg majestetisk med sine statelige topper. Ved disse fredelige sletter og levende vannkilder skal Guds folk som så lenge har vært pilegrimer og udendinger, få sitt hjem.

«Mitt folk skal bo i fredens bolig og i trygghetens telter og på sorgfrie hvilesteder.» «Det skal ikke mer høres om vold i ditt land, ikke om hærfang og ødeleggelse innen dine landemerker, og du skal kalle frelsen dine murer og lovsangen dine porter.» Es. 32,18; 60, 18.

«Og de skal bygge hus og bo i dem og plante vingårder og ete deres frukt; ikke skal de bygge og en annen bo, ikke skal de plante og en annen ete. . . . Mine utvalgte skal selv få nyte frukten av sine henders gjerning.» Es. 65, 21. 22.

«Ørkenen og det tørre land skal glede seg, og den øde mark skal juble og blomstre som en lilje.» «I stedet for tornebusker skal det vokse opp cypresser, i stedet for tistler skal det vokse opp myrter.» Es. 35, 1; 55, 13

«Da skal ulven bo sammen med lammet, og leoparden ligge hos kjeet, ... og en liten gutt skal drive dem.» «Ingen skal gjøre noe ondt og ingen ødelegge noe på hele mitt hellige berg, sier Herren.» Es. 11, 6. 9.

Der skal ingen tåre rinne mer. Der skal det ikke finnes noe likfølge, ingen sørgedrakt. «Døden skal ikke være mer, og ikke sorg

og ikke skrik og ikke pine skal være mer; for de første ting er veket bort.» «Ingen innbygger skal si: Jeg er syk. Det folk som bor der, har fått sin misgjerning forlatt.» Åp. 21, 4; Es. 33, 24.

Der skal det nye Jerusalem, hovedstaden på den herlige nye jord, «være en prektig krone i Herrens hånd og et kongelig hodesmykke i din Guds hånd». Dens lys er «som den kosteligste sten, som krystallklar jaspis». «Folkeslagene skal vandre i dens lys, og kongene på jorden bærer sin herlighet inn i den.» Es. 62, 3; Åp. 21, 11. 24.

Herren sier: «Jeg vil juble over Jerusalem og fryde meg i mitt folk.» «Guds bolig er hos menneskene, og han skal bo hos dem; og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud.» Es. 65, 19; Åp. 21, 3.

På den nye jord skal bare rettferdighet bo. «Intet urent skal komme inn i den, og ingen som farer med stygghet og løgn.» Åp. 21, 27. Guds hellige lov vil bli holdt i ære av hvert eneste vesen under solen. De som har vist sin trofasthet mot Gud ved å holde hans bud, skal bo hos ham.